256

Janet Dailey

Mahon de vară

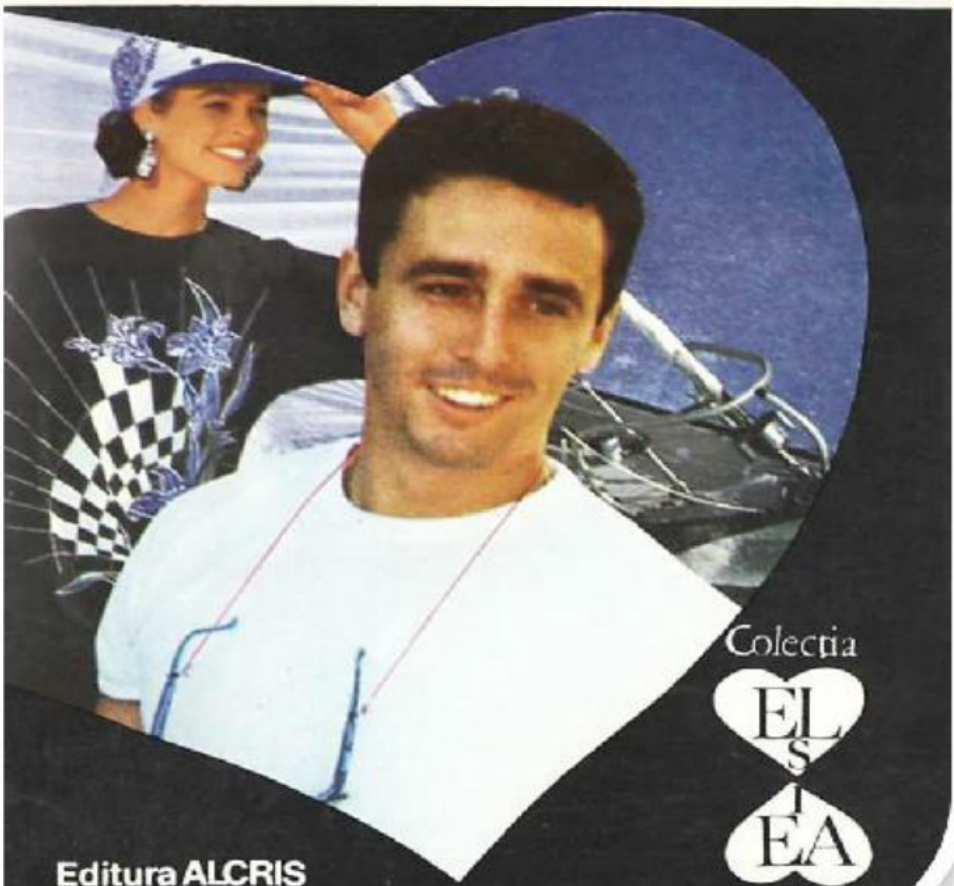

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

Cuprins

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X

JANET DAILEY

Mahon de varã

Adaptare de:
Irina Popescu Tismana

Editura ALCRIS
1999

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© by Janet Dailey, 1978
SUMMER MAHOGANY
Adaptare de: Irina Popescu Tismana

ISBN 973-9498-69-8

Colecţia „EL şi EA”

Janet Dailey a mai fost prezentă în colecţia „EL şi EA” cu următoarea apariţie:

Cu un pic de noroc nr. 252

Dat la cules 15.03 1999. Bun de tipar 19.03.1999
Coli tipo 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar d- -4^8 g/m2
Apărut 1999

Tiparul executat sub cd. Nr. 476 la
Societatea Comercială – Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMANIA

CAPITOLUL I

Gina privea şocată, fără a-i veni să creadă. Nu putea fi Rhyder! Nu după toţi aceşti ani. Era imposibil. Dar ai lui erou aceşti ochi albaştri, uimitori şi senini. O recunoscuse? Cercul de aur al inelului de cununie al bunicii ei îi era rece ca gheaţa pe deget.

Repede, ea se întoarse cu spatele înainte ca el s-o vadă şi îngenunche în faţa cuvei de oţel, ridicată deasupra focului pe nişte picioare scurte. Materialul sintetic al treningului ei roşu nu-i proteja genunchii de nisipul aspru de sub ei, dar Ginei nu-i păsa.

Inima îi bătea ca a unui iepure înspăimântat, fi era cald şi frig în acelaşi timp. Era o greşeală, o iluzie! Nervii ei protestară când ea încercă cu disperare să nege prezenţa lui Rhyder.

Dar nu se înşela. Nu se putea uita din nou. O privire la statura lui înaltă, suplă fusese suficientă. Niciodată în cei nouă ani nu luase pe altcineva drept Rhyder, nici măcar în treacăt. N-avea motiv să se prefacă acum că se înşelase.

Nu, era Rhyder, cu părul lui negru care se încreţea când era ciufulit de briza mării. Maturitatea accentuase asprimea trăsăturilor sale acviline, intensificase detașarea lui vecina cu aroganţa. Încă era puternic bronzat de soare, contrastul dintre ochii lui albaştri şi coloraţia întunecată fiind surprinzător,

Gina închise ochii, amintindu-şi. Anii se rostogoleau înapoi şi ea-şi aminti răspunsul la întrebarea bunicului ei, prima dată când îl văzuse pe Rhyder, care vrusese să ştie cine era bărbatul la care tânăra lui nepoată se uita.

— Este de departe, mahon de vară, răspunsese ea folosind vorbirea idiomatică a celor din Maine.

Oamenilor care nu erau născuţi sau nu locuiau în Maine nu li se spunea niciodată străini sau venetici. Erau încadraţi în categoria ca fiind „de departe”.

„Mahon de vară” era denumirea dată celor care făceau iahting. Era un termen descriptiv şi pitoresc având în vedere înfăţişarea arsă de soare a mulţimii de pe vaporaşele care coborau vara pe Maine. Asta-i separa de „mofturoşii de vară”, un termen afectuos pentru turiştii care vizitau staţiunile de coastă din Moine.

Pentru impresionabila fată de şaisprezece ani care fusese Gina cu nouă ani în urmă, mahon de vară devenise mai mult decât un termen. Rhyder personifica mahonul de vara, cu trăsăturile lui cizelate parcă în lemnul tare şi înnegrit de soarele verii. Avea o virilitate aspră, o

vitalitate masculină aşa cum Gina nu mai întâlnise până atunci – sau de atunci.

Gina tremura vizibil. Voia să fugă înainte de a se impune o altă întâlnire cu Rhyder, dar nu putea. Acum că era aici, trebuia să rămână. Nu exista o explicaţie plauzibilă pe care ar fi putut s-o dea pentru a părăsi petrecerea.

— Ştiu că briza este rece, dar nu poate să-ţi fie frig, se auzi o voce feminină.

Capul ei se mişca în direcţia sunetului, ochii larg deschişi fiind întunecaţi ca adâncimile verzi ale oceanului. Gina-şi mască repede valul de emoţii care o frământau când o recunoscu pe Katherine Trent, sora lui Justin.

— Mă gândeam la iarnă, minţi Gina.

— Dar nu este nici măcar toamnă. Nu grăbi anotimpurile, o admonesta aceasta. Vrei să-mi dai o mână de ajutor să pregătesc asta? Katherine împinse o pungă mare de plastic plină pe trei sferturi cu apă spre cuvă. Justin este prins cu ultimii sosiţi. Face asta la fiecare petrecere cu scoici.

Gina zâmbi încordată, dar nu comentă.

— Nu mă deranjează să te ajut. O parte a distracţiei la o astfel de petrecere este pregătirea.

Mâinile îi tremurau când le băgă în punga cu alge. Din fericire, Katherine nu păru să remarce. Algele fură adăugate apei din cuvă.

— Majoritatea oamenilor sunt convinşi că distracţia constă în mâncat. Katherine închise punga de plastic şi se întoarse să scoată capacul de plastic ce acoperea cutia mare plină cu homari.

Aşezaţi unul peste altul în cutia metalică, homarii se mişcau cu dificultate. Carapacele trupurilor lor luceau lângă algele împrăştiate printre ei. Cleşti de lemn le ţineau cleştii închişi, eliminând pericolul rănirii când Gina şi Katherine ridicau homarii unul câte unul şi-i aşezau în cuva cu apă şi alge.

Când fundul fu acoperit cu homari, mai adăugară alge, urmate de un alt rând de homari şi încă un strat de alge. Cutia se goli şi Katherine se întoarse spre scoicile puse în săculeţe.

Câţiva dintre oaspeţi veniră să urmărească pregătirile. Interesul lor făcu să crească încordarea Ginei. Se apropia momentul când trebuia să-i facă faţă lui Rhyder. Erou aproape treizeci de musafiri la petrecere şi ea nu putea spera să-l evite la nesfârşit.

În minte, încercă să se pregătească pentru întâlnire. Exista slaba şansă ca el să n-o recunoască. În fond, ea avea şaisprezece ani ultima dată când el o văzuse. Nouă ani trebuie să-i fi schimbat înfăţişarea mai mult decât o schimbaseră pe a lui.

Adevărat, părul ei era încă negru, la fel ca al lui, dar nu-i mai cădea în şuviţe lungi pe umeri. Era tuns scurt, ondulându-se în jurul

urechilor ca să adauge o tentă de sofisticare înfăţişării ei, Ochii rămâneau verzi ca oceanul, subliniaţi de gene dese, dar nu mai erau încrezători şi nevinovaţi. Rotunjimile ei erau mai feminine acum, dar silueta nu i se schimbase prea mult.

Gina se îndoia sincer că el o uitase mai mult decât reuşise ea să-l uite. Cu amărăciune, blestemă această a doua intruziune a lui în viaţa ei şi bănui că şi Rhyder va gândi la fel când o va recunoaşte.

— Gina!

Ea înţepeni la auzul numelui ei rostit de Justin Trent. Al şaselea simţ o avertiză că Rhyder era cu el, înainte de a se întoarce. Cu un zâmbet forţat pe buze se răsuci înţepenită, evitând cu grijă orice privire la bărbatul, care stătea lângă Justin. Dar putea simţi cercetarea ochilor îngustaţi care-i măsurau cu răceală statura.

Degetele ei se încleştară pe săculeţul cu scoici în timp ce se lupta cu valul de panică ce se ridica în ea. Dacă i s-ar fi dat încă un an, tot n-ar fi fost pregătită pentru acest moment. Calmul ei devenise fragil, riscând să se prăbuşească la cel mai mic impact.

— Te căutam.

Justin îi cuprinse talia, mâna lui mângâindu-i uşor şoldul.

— Am fost tot timpul aici. Râsul ei sună fals chiar în propriile urechi. Îşi dădu capul pe spate pentru a privi faţa frumoasă a lui Justin. Ce vrei?

Privirea lui căpruie întârzie în treacăt pe buzele ei pline, apoi făcu un gest spre bărbatul care-i observa.

— Este cineva pe care vreau să-l cunoşti. Rhyder, ea este…

— Nu-i nevoie de prezentare. Întreruperea era lipsită de bruscheţe şi Gina fu nevoită să recunoască prezenţa lui Rhyder cu o privire. Privirea grea a ochilor albaştri îi transmise un fior de teamă de a lungul şirei spinării. Ne-am cunoscut deja, nu-i aşa, doamnă O…

— Numele meu este Gaynes, interveni repede Gina. Domnişoara Gina Gaynes, spuse ea subliniindu-şi statutul de femeie necăsătorită.

O sprânceană se ridică cu ironie răutăcioasă.

— M-am înşelat.

— Toţi păţim asta, dădu ea din umeri într-o încercare de nonşalanţă.

Dar Gina şi Rhyder ştiau în secret cât de corect era răspunsul ei, chiar dacă era învăluit în ambiguitate. În aerul dintre ei vibra tensiunea.

— Cine ai crezut că era Gina? se interesă Justin cu un zâmbet curios.

O mască de indiferenţă se lăsase peste trăsăturile bronzate.

— N-are importanţă. Rhyder îşi îndreptă privirea spre. Iustin. Credeam că mergem să-mi oieri o băutură, înainte să fi fost deturnat de domnişoara1 Gaynes.

— Sigur. Justin dădu din cap şi-şi luă braţul din jurul Ginei, păstrându-şi curiozitatea pentru altă dată. Ce doreşti, Rhyder?

— O bere.

— Aşteaptă aici. Ți-o voi aduce, îi spuse el şi se îndepărtă.

Gina stătu nesigură pentru un moment în faţa lui Rhyder, degetele strângând şi desfăcând punga de scoici. Privirea lui prinse mişcarea ei nervoasă şi ea-şi opri imediat mâinile care o trădau.

— Scuză-mă, murmură ea ţeapănă şi se întoarse cu spatele, făcând cei câţiva paşi necesari să ducă scoicile la grămada din cuvă.

Rhyder o urmă agale, dar Gina încercă să pretindă că el nu era acolo când începu din nou s-o ajute pe Katherine; totuşi era tulburător de conştientă de el. El stătea la o parte, urmărind pregătirile cu un interes absent.

În obrajii ei nu mai era culoare când împrăştie un alt rând de alge peste scoici în timp ce Katherine se duse după cereale. Când se întoarse cu un braţ plin de cereale împachetate, Gina le luă de la ea şi începu ţeapănă să le împrăştie peste scoicile acoperite de alge. Katherine dispăru din nou.

Câteva cereale se rostogoliră pe nisip. Gina se aplecă să te ia, dar mâna lui bronzată fu mai rapidă şi le apucă înaintea ei. Nu i le oferi imediat, forţând-o să-şi întindă mâna, ceea ce ea şi făcu, ferindu-şi privirea de el.

— Nu mi-am dat seama că ţi-ai schimbat numele.

Rhyder îi puse cerealele în mâna întinsă, vorbindu-i încet, doar pentru urechile ei.

— Nu mi-am dat seama că te-ar privi pe tine, ripostă Gina cu amărăciune.

Cutele din jurul gurii lui se aspriră. Privirea lui tăioasă se opri pe inelul de aur de pe mâna ei stângă.

— Ce-i cu ăsta? o provocă el cu răceală.

— Acesta? Ea-şi ridică mâna , lăsând metalul preţios să lucească în soare. Adevărul este că-i inelul de cununie al bunicii mele, singurul lucru pe care-l am de la ea. A trebuit să-l pun pe mâna stângă fiindcă este puţin cam mic pentru dreapta.

Ea se îndreptă, simţind o undă de satisfacţie răutăcioasă. Mâna lui îi prinse cotul. În privirea lui se citea supărarea.

Strânsoarea puternică îi zdrobi carnea, dar Gina nu încercă să se retragă. Ochii ei erau reci şi verzi ca marea iarna, când îşi ridică privirea dispreţuitoare la el.

— Dă-mi drumul. Cuvintele fură emise pe un ton de comandă. Sau vrei să strig?

Erau vorbe curajoase ţinând cont de bubuitul Inimii ei faţa de felul în care el o domina.

Dar vorbele avură efectul scontat şi Rhyder îi dădu drumul brusc,

gura strâmbându-i-se cu duşmănie.

— Încă nu te-ai putut ridica la ceva mai original, în toţi aceşti ani?

În sinea ei, Gina se cutremură, dar se întoarse cu spatele înainte ca Rhyder să poată vedea că vorbele lui îşi atinseseră ţinta.

Mai era cineva pe care Justin voia să-l prezinte lui Rhyder. După ce-i dădu berea rece pe care o ceruse, Justin îl luă, oprindu-se pentru a-i propune Ginei să-i însoţească. Ea refuză sub pretextul că voia i-o ajute pe Katherine.

Katherine era prea preocupată cu aranjarea cartofilor, cepei, sosurilor şi a hot-dogului ca să remarce tăcerea nefirească a Ginei. Pentru Gina era o uşurare când conţinutul săculeţelor cu scoici fu aranjat în jurul grătarului de mâncare. Nu mai stătu să aţâţe focul sub cuva metalică în care se fierbea totul şi plecă în grabă spre cabana de lângă plajă, anunţând că vrea să se spele pe mâini.

O dată ajunsă înăuntru se lăsă copleşită de emoţie. Picioarele îi tremurau atât de tare încât abia se mai putea ţine pe ele. Se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat, simţind că i se face rău. Mintea i se revolta când încerca să se gândească la implicaţiile acestei a doua întâlniri.

Rhyder fusese invitat la petrecere de către Justin. Cei doi bărbaţi erau evident la începutul relaţiei. Raţional, Gina știa două motive care dovedeau că bărbaţii nu erau prieteni. Cunoştinţele lui Justin erau în general de afaceri sau de plăcere.

Deoarece nu-şi aminti ca Justin să-i fi pomenit numele lui Rhyder în trecut – şi asta era ceva ce în mod sigur nu i-ar fi scăpat din vedere – era posibil ca Justin să încerce să cultive prietenia Iul Rhyder în scop de afaceri.

Părea o explicaţie logică. Şi asta i-ar furniza lui Rhyder un motiv să fie în Maine în septembrie în loc de lunile verii. Asta nu o liniştea. Gina nu-l voia amestecat în viaţa ei cătuşi de puţin. Îşi trecu o mână tremurândă peste fruntea transpirată şi obrajii reci. Îngrijorarea ei consta acum în cât de mult va sta el.

Ironia gândului o făcu să se strâmbe amuzată. Cu nouă ani în urmă fusese îngrijorată pentru acelaşi lucru, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Cu nouă ani în urmă. Era înspăimântată de ziua în care el va pleca. Acum abia aştepta să-l vadă plecat.

Unde îi era simţul umorului? se întrebă Gina. Ar trebui să râdă de situaţie în loc să se lase enervată. Episodul de acum nouă ani or trebui să fie o parte a trecutului, o experienţă ce fusese depăşită de maturizare.

Mahon de vară. El îi păruse ca un zeu. Vântul mării şi soarele îi cizelaseră faţa în linii netede şi puternice. Dacă Gina s-ar fi lăsat cuprinsă de fantezie romantică, poate l-ar fi privit ca pe un cavaler în armură strălucitoare. Poate că în subconştientul ei, el aşa fusese.

La acea vreme, Rhyder fusese pur şi simplu cei mai irezistibil

bărbat pe care-l cunoscuse, de fapt primul bărbat de care fusese conştientă vreodată în sensul fizic. Virilitatea lui latentă îi trezise feminitatea aşa cum niciunul din băieţii de vârsta ei din grup n-o făcuse. Rhyder avea douăzeci şi şase de ani în acea vară, cu nouă ani în urmă. Stilul lui de viaţa, daca nu chiar ei însuşi, îl făcea să fie diferit de ceilalţi.

După câteva zile de când îi văzuse prima dată; Gina începu în mod subtil să-i atragă atenţia. Uneori ea era conştientă de ceea ce făcea, dar în majoritatea cazurilor era condusă de instinct. Soarta şi o pană de motor a iahtului lui îl adusese în portul unde-şi făcea veacul bunicul ei. Gina avusese astfel o mulţime de scuze să fie în jurul lui la orice oră a zilei.

De la o cunoştinţă fugară, Gina ajunsese treptat să-şi petreacă timpul sporovăind cu el. La şaisprezece ani, Gina era atrăgătoare şi inconştientă de frumuseţea ei. Combinaţia dintre părul negru şi lung şi ochii verzi atrăgea privirile oricărui mascul. Rhyder nu era o excepţie.

Gina îi văzuse adesea privirea ascunsă plimbându-se peste faţa şi trupul ei într-o admiraţie tăcută. Dar el era conştient de asemenea de tinereţea ei şi de cei aproape zece ani diferenţă.

Îşi aminti după-amiaza când se dusese la plajă să înoate, cu conştiinţa faptului că Rhyder era acolo, în efortul ei de a stabili o relaţie mai apropiată, ea-şi descoperi o urmă de viclenie în sine despre care nu ştiuse că există.

Asta-j dădu posibilitatea să se prefacă surprinsă când îl văzu în apă, să-i facă prieteneşte cu mâna şi să înoate singură de parcă nu-i păsa să împartă golfuleţul singuratic cu el. Mai târziu, când ieşi din apă, el făcea plajă pe nisip, pieptul lui musculos şi picioarele având deja un bronz de mahon.

Plaja cu nisip a golfuleţului era mică, aşa că era absolut natural ca ea să stea la câţiva metri de el să se usuce. Privirea lui străluci în treacăt spre ea, cu un uşor amuzament în adâncul ochilor albaştri, în timp ce Gina se ştergea cu prosopul.

— Este o zi frumoasă de vară, nu-i aşa? declarase ea cu naturaleţe.

— Îhî, fusese sunetul lui de încuviinţare, închizându-şi ochii.

Un timp Gina nu spusese nimic, sperând să arate o tăcere camaraderească. Apoi întrebase cu o falsă indiferenţă:

— Ţi-ai reparat motorul?

— Vom vedea mâine, răspunse Rhyder. Îl ducem să facem o probă.

— Cine? întrebase Gina nedumerită, apoi dăduse din cap înţelegătoare. Te referi la Pete.

Nu ştia chiar exact ce relaţii avea acel bărbat cu Rhyder, Uneori, credea că el putea fi un angajat, un om care să-l ajute pe punte sau ceva de genul acesta. Alteori, ei păreau cei mai buni prieteni.

Totuşi Pete nu părea genul care-şi petrece timpul afară pe un iaht,

aşa că era un prieten; Gina nu şi-l putea imagina dându-se în vânt pentru o vacanţă pe apă. Părea mult mai în largul lui cu cărţile decât cu orice legat cu iahtul.

Rhyder stătea întins pe spate, rezemându-si capul pe braţe. El se mişcă uşor permiţând privirii lui vii să rătăcească peste sânii ei fermi de sub costumul de baie dintr-o bucată, de culoare galbenă.

— Câţi ani ai, Gina? Un colţ al gurii i se ridică într-un amuzament ironic.

— Şaptesprezece. Voi face optsprezece în august, minţise ea, adăugând un an.

Cutele din jurul gurii lui se adânciseră.

— Uneori abia pari de şaisprezece.

— „Şaptesprezece ani şi n-ai fost niciodată sărutată”? râse Gina repetând cuvintele unui cântec. Greu de crezut.

— Arăţi uimitor de neprihănită cu toată experienţa ta, replicase Rhyder cu o ironie voită.

Inima Ginei bătuse mai tare. Ştia că Rhyder era cu mult moi experimentat ca ea. Exista o senzaţie aţâţătoare de pericol în felul în care flirta cu el.

— N-am spus că m-a dus cineva în tufişuri. Ea-l privise direct, cu ochii ei senini şi strălucitori, verzi ca adâncurile oceanului. Vorbeam doar despre sărutat.

— Te-ai sărutat mult? o întrebase el cercetând-o cu un zâmbet fugar.

Gina se întinsese pe spate, cu un zâmbet de satisfacţie când îşi ridicase faţa spre soare.

— Oh, o dată sau de două ori.

— Eşti bună la asta? În vocea lui joasă se citea amuzamentul.

— Învăţ, îndrăznise ea să-l privească veselă, tratându-i întrebările glumeţe cu nonşalanţă.

Îi făcea plăcere această conversaţie cu subînţelesurile sale stimulatoare. O făcea să se simtă îndrăzneaţă şi uşuratică.

— De ce nu vii aici să-mi arăţi ce-ai învăţat?

Rhyder nu se mişcase din poziţia lui, întins pe spate, cu braţele sub cap, doar albastrul privirii lui se întorsese către ea.

Respiraţia Ginei se oprise în piept la această sugestie. Nu exista nimic în lume ce să fi dorit mai mult decât să afle cum ar fi când ar săruta-o Rhyder. Din fericire, înainte de a da curs invitaţiei lui, realizase că el doar se distra pe socoteala ei. O duruse, dar nu atât de tare precum ar fi putut să fie daca l-ar fi luat în serios. Ea râsese, un râs forţat; dar nu credea că el remarcase.

— Nu, mulţumesc, Rhyder.

Se ridicase graţioasa în picioare, ţinând capătul prosopului cu mâna şi lăsând restul să se târâie pe nisip. Clătinase din cap şi zâmbise,

refuzul ei exprimând maturitate.

— Ce se întâmplă? Ţi-e frică?

Ironia fusese blândă.

— Sunt prudentă. În această afirmaţie existase o mare cantitate de adevăr. Aşa am reuşit să rămân în afara tufişurilor. Îşi dădu la o parte părul de pe obraz. Ar fi mai bine să mă întorc să-i pregătesc cina bunicului.

Ca să ajungă la poteca ce ducea de la plajă, spre casă, Gina trebuia să treacă pe lângă Rhyder. El se ridicase într-un cot la ultima ei observaţie. Când trecu pe lângă el, el se întinse şi-i apucă prosopul. El se prefăcu că se foloseşte de acesta pentru a se ridica în picioare. O dată ridicat, totuşi, nu-i dădu drumul.

Ceva păruse să plutească în aer, încărcându-l cu o tensiune necunoscută. Vag, Gina fusese conştientă de pulsul ce-i bătea violent, dar nu fusese în stare să se mişte.

Lucirea veselă se stinsese în ochii lui albaştri. Unghiurile puternice ale feţei lui se înăspriseră uşor. Încleştarea lui se întări pe prosop, trăgând-o către el. Gina nu rezistase, atrasă de forţa magnetică ce emana din el.

Cu o mână, Rhyder continuase să ţină prosopul în timp ce cealaltă mână poposise pe curba umărului şi braţului ei gol. Atingerea lui îi împrăştiate în trup un foc lichid. Când capul lui negru se aplecase spre al ei, ea închisese ochii, străbătută de furnicături.

Când gura lui îi atinsese buzele, acestea fremătaseră. În câteva secunde, măiestria cercetătoare a sărutului lui obţinuse un răspuns docil din partea ei. El aţâţase senzaţii pe care băieţii de vârsta ei nu fuseseră în stare să i le trezească cu sărutările lor stângace.

Din nou instinctul preluase controlul, făcând-o să-i întoarcă sărutul cu o îndemânare necâştigată din experienţă. Mâna ei rămăsese pe mijlocul lui gol, mai mult ca sprijin faţă de senzaţia de ameţeală ce o cuprindea, decât din dorinţa de a-l mângâia.

Când Rhyder îşi ridicase capul, ea rămăsese năucă. Echilibrul ei se reîntorsese încet sub cercetarea metodică a privirii lui scrutătoare. Trăsăturile lui, bronzate de soare, se înăspriseră.

— Nu mă pot lămuri în privinţa ta, mormăise Rhyder în surdină, nepărând să-şi dea seama că vorbise tare. Aproape imediat gura i se ridicase cu viclenie, o mască de ironie acoperându-i expresia. Ai face mai bine să alergi acasă, femeie-copil, şi să faci acea mâncare pentru bunicul tău.

El o împinsese în joacă în direcţia potecii şi Ginei nu-i pasase că se sfârşea acolo. Vrusese să savureze senzaţia, să-şi amintească totul în detaliu. Rhyder o sărutase şi fusese minunat.

Gina gemu uşor la această amintire. De ce nu se sfârşise totul acolo, de ar ca un vis romantic? Dacă Rhyder ar fi plecat în ziua următoare,

când motorul fusese încercat, ea n-ar mai fi trecut prin tot acest chin văzându-l din nou. El ar fi fost doar un oarecare străin brunet care furase inima unei fete şi dispăruse în ireal.

Dar nu se întâmplase aşa.

Vibraţia pe care o simţise cu nouă ani în urmă coborând spre port a doua zi, îi veni în minte. Aceasta se accentua când Gina văzu yahtul lui Rhyder, Sea Witch II, venind spre doc. Motoarele funcţionau ritmic şi Gina ştia că reparaţiile avuseseră succes. Nu exista vreun motiv ca Rhyder să rămână în acest port.

Deoarece putea fi ultima oară când l-ar fi văzut, Gina stătuse pe chei, luptându-se cu nodul din gât, când Pete coborâse stângaci de pe punte pe chei, ca să facă socotelile. Gina ar fi preferat să fi fost Rhyder.

— Totul părea că funcţionează bine când aţi venit, comentase ea spre Pete când acesta, stânjenit, îi întoarse zâmbetul. Trebuie că problema s-a rezolvat.

— Aşa spune Rhyder, încuviinţase el,

— Bănuiesc că asta înseamnă că veţi pleca mâine.

Ea se urâse că spusese aceste cuvinte.

— Nu, avem de gând să rămânem aici şi să explorăm Zona Washington County. Este prea mare înghesuială mai încolo de-a lungul coastei, conchise Pete, părând să exprime sentimentele lui Rhyder, în loc de ale lui.

Dar bucuria făcuse să tresară inima Ginei. Dacă rămâneau în zonă, însemna că ea avea şansa să-l vadă din nou pe Rhyder.

— Sunt mulţi câini de mare acolo, încuviinţase ea, abia mai fiind în stare să-şi ascundă încântarea.

— Câini de mare? Peter o privise fără să înţeleagă.

— Mofturoşi de vară.

— Mofturoşi de vară? Explicaţia ei nu-l ajutase deloc.

— Ştii, turişti, îi explicase Gina cu un zâmbet larg.

— Le spuneţi la turişti mofturoşi de vară? zâmbise şi el.

— Noi nu înţelegem nimic rău prin asta. De fapt este o afacere foarte bună de-a lungul coastei, îl asigurase ea.

— Câine de mare este şi el un termen pentru turist? scutură Pete din cap. Dar este un fel de rechin. Nu prea este un compliment.

— Dar nu în sensul acesta, protestase Gina râzând. Pescarii aproape urăsc câinii de mare, fiindcă atunci când ar trebui pescuit peştele oceanic apar şi câinii de mare. Turiştii încep să sosească aproape în acelaşi timp. Există câţiva termeni folosiţi pentru turiştii sezonieri.

Dar Gina nu menţionase „mahon de vară”. Acela era rezervat pentru Rhyder..

— Incredibil! suflase Pete, înlăturându-şi transpiraţia de pe frunte şi dându-şi la o parte o şuviţă de păr nisipiu.

— Iei lecţii de expresii din Maine, Pete?

Cu o tresărire surprinsă, Gina se întorsese în faţa lui Rhyder. Inima i se opri în loc la vederea lui, părul lui negru ca abanosul fiind ciufulit de briza sărată a oceanului. O cămaşă crem strânsă pe el îi scotea în evidenţă umerii laţi şi pieptul musculos.

El coborâse cu agilitate de pe puntea alunecoasă. Privirea lui albastră o cercetase în grabă, făcând-o conştientă de felul în care-l privea. Ea se uită repede în altă parte când Pete replică:

— Sigur că iau.

Un asociat al bunicului său trecuse pe acolo în acel moment, privirea lui vioaie observând acel trio înainte de a o saluta pe Gina.

— Ce face Nate? se referi acesta la bunicul ei.

— Bine, mulţumesc. Ea-şi băgase degetele în buzunarele înguste de la jeanşi. Furişatul este bun?

— Nţţ! răspunse el.

— Bunicul a schimbat şi el apa astăzi în capcane, încuviinţase ea când omul îşi continuase drumul.

— Te-ar deranja să-mi traduci această conversaţie? se încruntase Pete uimit.

O privire furişă prinsese ochii amuzaţi şi interesaţi ai lui Rhyder. Gina se lansă într-o explicaţie politicoasă a celor ce fuseseră spuse, conştientă că era unicul obiectiv al atenţiei lui Rhyder şi hotărâtă să se achite cu inteligenţă.

— Clyde Simms a întrebat cum se simte bunicul şi i-am spus că face bine, adică nu are o sănătate şubredă. Apoi l-am întrebat dacă homarii se furişează – sau se mişcă pe fundul apei şi cu un pic de noroc intră în capcanele pentru homari. Replica lui a fost nţţ! Un răspuns negativ după cum ai observat, zâmbi Gina.

— Ce-ai vrut să spui despre schimbarea apei în capcane? insistase Pete, un zâmbet curios începând să-i apară pe buze.

— Când un pescuitor de homari trage capcanele şi constată că sunt goale, trebuie să le pună la loc, asta se numeşte a schimba apa. Cu alte cuvinte, o treabă ineficientă, atâta timp cât n-a prins nimic.

— Nu cred c-am auzit vreodată o vorbire atât de pitorească, declarase Pete, adresându-se lui Rhyder.

— Provine din termeni marinăreşti, sau din zilele de demult, explicase Gina.

— Da, dar încă se foloseşte. Bineînţeles, Maine a avut grijă s-o păstreze în acest colţ izolat, cedase el.

Rhyder nu încerca să contribuie la conversaţie, ci stătea deoparte, ascultând şi observând-o pe Gina.

— Se pare că suntem izolaţi, dar este departe de adevăr. Uită-te la vizitatorii sezonieri pe oare-i primim din toate părţile ţării şi ale lumii, se apărase Gina. Și cei din Maine au fost întotdeauna cunoscuţi pentru

legăturile lor cu marea, fie comercializarea peştelui sau navigaţia. Istoria poporului este universală. Vechile idioame continuă să rămână fiindcă indică o individualitate. Aşa, facem să se amintească de noi. Oamenii vin de departe, aud felul în care vorbim noi, se duc înapoi la prietenii lor şi le povestesc. Este reclama cea mai bună pentru a-i încuraja pe turişti să vină în staţiunile noastre!

Rhyder răsese, alăturându-i-se aproape imediat Pete, apoi Gina. Fusese un moment magic, ştiind că-l făcuse să râdă cu ea şi nu de ea.

— Strălucită explicaţie, îi zâmbise Rhyder.

— Precis nu crezi că sunt o creatură lipsită de minte? Gina îşi lăsase provocator capul pe o parte.

— Nu, n-am gândit asta.

Dar el păruse să se retragă în sine, zâmbetul lui devenind indulgent, în loc de amuzat.

Bine, privise ea în depărtare, iritată de răceala lui. Plec. Ne mai vedem. Ea-şi scosese o mână din buzunar şi o fluturase în chip de salut spre cei doi bărbaţi.

Când se îndepărtase, Gina îl simţise pe Rhyder observând-o cum pleacă. Era o satisfacţie în asta şi în faptul că Rhyder încă nu părăsea zona. Îl va vedea din nou, curând. Poate lucrurile vor evolua mai bine data viitoare.

În fond, el o sărutase o dată. Îşi dusese degetele la buze în amintirea senzaţiei palpitante. Nu va şovăi s-o sărute din nou dacă se va ivi ocazia. Speranţele Ginei se îndreptaseră spre o ocazie sau spre posibilitatea ca ea să provoace una. Da, îl va revedea, şi asta în curând.

CAPITOLUL II

Gina-şi îngropa faţa în mâini, dar amintirile de acum nouă ani continuau s-o bântuie. În orice moment s-ar putea observa că lipsea de la petrecere şi cineva ar veni s-o caute. Rhyder va ghici imediat că el era motivul pentru care ea se ascundea.

Nu se ascundea, dar asta va gândi el. Se va duce la ceilalţi într-un minut, îşi promise ea. Doar să mai rămână puţin în pacea şi liniştea casei.

Numai că nu exista niciun fel de pace şi linişte, nu în mintea ei. Aceasta era tulburată de gânduri, mai ales despre o altă zi, cu nouă. Veri în urmă, când nu găsise pacea de-a lungul unei plaje senine.

Piciorul i se încâlcise în şirul de alge, urme ale mareei. Gina nu-l văzuse pe Rhyder de trei zile, de atunci de când motorul fusese testat. Deasupra algelor stătea o bucată de scândură, albită de apa sărată şi soare. Iarba arsă creştea în smocuri răzleţe. Din care răsăreau floricele purpurii.

Dar Gina nu remarca nimic din toate acestea, nici culoarea delicată a acelor floricele, nici scoicile frumoase încâlcite în alge. Rhyder plecase şi nu se întorsese. Prosteşte, ea crezuse când Pete spusese că vor rămâne în zonă, că vor folosi micul ei port ca bază.

— Ne mai vedem, spusese ea plină de încredere.

Deprimată, se întorsese cu spatele la plajă, spre stâncile de pe promontoriu şi grămezile de pietre, unele netede şi altele ascuţite, dar toate spectaculoase. Pescăruşii ţipau strident în văzduh, ridicân- ou-se şi coborând în plonjoane acrobatice. Flori albastre şi tenace creşteau pe vârfurile de stâncă, unduindu-se în vânt.

Deşi Gina plănuia să se întoarcă acasă, făcuse un ocol pe lângă port. Nevrând să admită că Rhyder nu se va mai întoarce. Nu se aştepta să vadă iahtul **Sea Witch II**. Era atât de sigură că nu-l va vedea, încât aproape nu-l văzu. Când îl recunoscuse, alergase doi paşi spre el înainte de a-şi tempera avântul.

Rhyder era pe punte, cu o pânză albă întinsă pe genunchi. Gina văzuse că el cosea o ruptură. Ea se oprise pe chei, acolo unde era legată ambarcaţiunea.

— Ştii să coşi? îl ironizase ea.

El se uitase repede în sus.

— Bună, Gina. Vino la bord. Îşi aplecase din nou capul brunet asupra cusăturii.

Ea îşi dorise ca întâmpinarea lui să fi fost un pic mai entuziastă şi

invitaţia să semene mai puţin cu cea făcută unui copil să urce pe punte. Dar era mult prea bucuroasă să-l vadă din nou, ca să se supere prea tare. Ea păşise pe punte cu agilitate.

— Unde-i Pete? se uitase Gina în jur.

— Pe ţărm, cumpără câte ceva ca să putem mânca diseară.

Îi stătea pe limbă să-i invite să mănânce cu ea şi bunicul ei, dar însemna să meargă prea departe şi prea curând. Se rezemase cu un umăr de catarg.

— Începeam să cred că nu vă veţi mai întoarce, spusese ea în cele din urmă.

El se uitase în sus, o privire şmecherească lucindu-i în ochi.

— Chiar ai crezut că nu m-aş întoarce să-mi văd fata o ultimă oară?

Privirea lui îndrăzneaţă alunecase peste picioarele ei aurii, goale, apoi se ridicase spre faţa ei, pentru a nu-i mai lăsa nicio îndoială că se referea la ea ca la fata lui. Dar ea ştia că el glumea.

— Hai, Rhyder, râsese ea încordat. Tu eşti genul care are o fată în fiecare port.

Boala geloziei o făcuse să i se strângă stomacul când îşi imaginase dintr-o dată toate fetele pe care el probabil le ţinuse în braţe. Ea avea doar şaisprezece ani. Ce şansă avea să atragă un bărbat ca el?

— Geloasă? Ochii lui se încreţiseră la colţuri, dar gura nu-i zâmbise când o tachinase:

— Nu. Gina se îndepărtase de catarg şi-şi înălţase capul într-o sfidare mândră. Cum aş putea să fiu? Nu sunt nici măcar fata ta. Un sărut nu te face să aparţii cuiva, nu în lumea în care mă învârtesc eu.

— Mereu uit cât de experimentată eşti. În vocea lui se citea ironia. Dacă vrei să te faci utilă, de ce nu te duci sub punte să faci nişte cafea? Este nes în raftul de lângă plită. Crezi că te-ai putea descurca?

— Aşa cred, declarase Gina, urându-l puţin pentru felul în care o tachina. A trebuit să devin foarte gospodină de când a murit bunica.

Granulele de nes erau aşezate în ceştile ce stăteau pe tejgheaua din faţa ei, iar apa se încălzea într-un vas pe plita din bucătăria iahtului. Ea se mişcase nerăbdătoare, apoi se întorsese surprinsă când Rhyder intră în încăperea micuţă.

— Este aproape gata, spusese ea repede, întorcându-se înapoi la plită.

— Nu-i nicio grabă. El se strecurase pe banca din spatele ei. Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, Gina?

— S-au pierdut pe mare când eu aveam doi ani; replicase ea fără emoţie, deoarece practic nu-i cunoscuse, aşa că n-o deranja să vorbească despre ei.

— Tatăl tău era pescuitor de crabi, ca bunicul?

— Nu, era jurist, specializat în legislaţia maritimă, dar bunicul a spus că el iubea marea. Bănuiesc că şi maică-mea. Ieşeau pe mare ori

de câte ori puteau. O dată au fost prinşi de o furtună şi nu s-au mai întors, explică ea.

— Deci bunicii tăi te-au crescut, conchise Rhyder.

— Au fost extraordinari cu mine, rostise ea cu o voce plină de afecţiune. Bineînţeles că am pierdut-o pe bunica cu doi ani în urmă. Doctorii au spus că i s-a oprit inima. Bunicul şi cu mine am fost de capul nostru de atunci. El este un scump.

Apa aproape fierbea. Gina ridicase vasul de pe foc şi umpluse cu îndemânare ceştile. Pusese vasul la loc, închisese focul, apoi îi întinsese o ceaşcă lui Rhyder. Ea se pregătise să-i dea zahărul şi laptele din cutie, dar el refuzase.

— O beau aşa. Ce-ai făcut în aceste ultime trei zile?

— Nimic special, ridicase Gina din umeri. „în afară că am aşteptat să te întorci" spusese ea în gând.

— Nici o întâlnire? Din nou el o zeflemisea.

— Nici una. Sorbise din cafea, ştiind că era prea fierbinte, şi aproape îşi arsese gura.

Privirea lui se întoarse la faţa ei.

— O fată atât de atrăgătoare ca tine trebuie să aibă un curtezan sau doi pe undeva prin împrejurimi.

Sensibilă în legătură cu cei şaisprezece ani ai săi, Gina încercase să nu arate că o irita când el îi menţiona tinereţea. Şi lui nu-i păsa dacă ea are sau nu un iubit. Rhyder o tachina iarăşi.

— Există unul sau doi, încuviinţase ea cu un calm forţat. Probabil că existau, dar Rhyder era singurul bărbat care o interesa. Nimeni altcineva. În privirea pe care i-o aruncase ea, era o scânteiere verde de foc, dar o ascunsese repede cu genele ei lungi şi negre. Dar tu?

— Trebuie c-ai uitat, o luase el în râs. Se presupune că am o fată în fiecare port. Chiar tu ai spus-o. Cum aş putea avea una specială, când am de ales dintr-atâtea?

— S-ar putea să fi exagerat puţin, cedase Gina. Dar pariez c-ai cunoscut o mulţime de fete. Sunt sigură că există destule care sunt nebune după tine.

Şi ea le ura pe toate aceste necunoscute, cu violenţa tinereţii.

— Ar putea să fie vreo două.

El abia se abţinea să nu râdă, amuzat de răspunsul el şi probabil ghicind că ea era una dintre fetele care erau nebune după el.

Gina îşi ridicase bărbia, împingând-o uşor înainte, hotărâtă, să se poarte ca o femeie matură.

— Faci dragoste cu ele? Fetele cu care ieşi?

Ironia părăsise albastrul ochilor lui în timp ce o sprânceană se arcui. Se la întrebarea ei curioasă.

— Vrei să spui, dacă le sărut sau – cum ai spus tu în altă zi – dacă le duc în tufişuri?

Subtila inflexiune de erotism din vocea lui o făcuse să i se îmbujoreze obrajii. Gina îşi plecase faţa peste ceaşca de cafea, sperând că el va pune roşeaţa obrajilor ei pe seama cafelei.

— Mă întrebam dacă eşti genul care gândeşte că o fată îţi datorează ceva numai pentru că i-ai cerut să iasă cu tine, se apără Gina.

— Unde vrei să ajungi cu această conversaţie?

— Nicăieri în mod special. Linia descurajantă a gurii lui o făcea să se simtă şi mai prost. Doar vorbeam, atâta tot.

— Atâta tot? mormăise el ultimele ei cuvinte cu neîncredere. În felul în care el se smulsese de pe bancă şi-şi trântise ceaşca în chiuvetă exista o furie înăbuşită. Cineva ar trebui să-i spună bunicului tău cât de periculos este să te lase să umbli liberă. Ar trebui să te ţină sub lacăt. Încă nu ţi s-a uscat caşul la gură.

— De unde ştii? îl sfidase Gina, ochii strălucindu-i de lacrimi pentru felul în care o jignise de parc-ar fi fost un copil precoce.

Jignirea o făcuse să se ridice în picioare şi-şi aruncase propria cafea în chiuvetă. Când ar fi trebuit să se întoarcă să plece, Rhyder o prinsese de încheietura mâinii şi o trăsese.

— Mă doare, protestase ea răguşit.

— Cineva ar trebui să-ţi dea o lecţie, bombănise el şi o trăsese spre sine.

Gura lui se închisese pedepsitoare pe a ei în timp ce braţele lui o zdrobeau de trupul lui musculos. Dar gingăşia supusă a rotunjimilor aproape feminine ce se mulau de contururile tari ale trupului lui păruseră imediat să înlăture furia brutală din sărutul lui.

Apăsarea gurii îi devenise senzuală şi aţâţătoare. Gina îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui, lăsându-se pradă cu inocenţă asaltului lui.

Brusc, Rhyder îşi smulsese buzele de pe ale ei şi ea se lipise mai tare de el, încercând să-i aplece capul în jos.

— Rhyder, te rog, îl invitase ea.

Maxilarul lui se strângea convulsiv când îi dăduse la o parte cu brutalitate braţele din jurul gâtului.

— N-o să joci cu mine jocuri pentru adulţi! răbufnise el. Du-te acasă, puştoaico, şi aşteaptă să creşti înainte de a te juca cu focul l

Ochii lui erau reci ca un cer de iarnă, îngheţând-o cu răceala lor. Cu un geamăt ea-şi eliberase încheieturile mâinilor din strânsoarea lui şi se grăbise să treacă pe lângă el pentru a urca scările pe punte, aproape lovindu-se de Pete care se întorcea.

O dată ajunsă pe ţărm, îşi încetinise paşii. Emoţiile ei alternau între ură şi durere pentru felul în care Rhyder îi călcase mândria în picioare. Umilinţa pe care o simţea îi era accentuată de tinereţea fragedă, dorindu-şi ca lumea să se sfârşească.

Timp de două zile evitase portul, la fel cum îl căutase odinioară. Portul şi orice loc unde ar putea da peste Rhyder. Având în vedere

mica arie a comunităţii însemna că Gina practic trebuise să se rezume la casă.

În a treia zi, bunicul ei pomenise că **Sea Witch II** nu era la debarcader când se dusese el dimineaţa acolo şi Gina se simţise liberă să hoinărească prin locurile copilăriei sale fără a-l întâlni pe Rhyder.

După ce spălase vasele de la masa de prânz, ea se strecurase afară din casă. Bunicul ei era ocupat să repare nişte vase pentru transportul de homari şi probabil că nu-i va simţi lipsa până la cină. Mergea cu pas iute, ca şi când încerca să scape de durerea chinuitoare. La ora trei, soarele de vară şi mişcarea o făcuseră să se simtă înfierbântată şi lipicioasă. Perspectiva unei băi în ocean devenea tentantă.

Făcuse o haltă rapidă acasă pentru a se schimba în costumul de baie şi apucase un prosop, apoi se îndreptase spre mica plajă unde înota întotdeauna. Mergea de-a lungul potecii spre promontoriu când o mişcare în apropiere îi atrăsese privirea. Se oprise să se uite, apoi rămăsese paralizată când îl văzuse pe Pete păşind pe ţărm. Deznădejdea îi întunecase ochii când privirea ei cercetătoare îl descoperise pe Rhyder înotând către mal.

Bunul-simţ îi spusese să fugă înainte de a fi văzută, dar mândria insistase să-i arate lui Rhyder că nu însemna nimic pentru ea. În mod copilăresc, nu voia ca el să ştia cât de puternic o rănise res- pingându-i dragostea. Dându-şi părul pe spate cu o mişcare hotărâtă, continuase să meargă spre plajă.

— Omule, acea bere chiar o să aibă un gust bun când o să ajungem la vapor, declarase Pete cu răsuflarea gâfâită din cauza înotatului.

Rhyder nu răspunsese şi Gina se uitase în sus când el făcea primul pas pe nisip. El o privea cu o faţă posomorâtă şi ea se uitase imediat în altă parte, cu o ridicare dispreţuitoare din nos. Pete se întorsese să vadă ce atrăsese atenţia lui Rhyder şi-l făcuse să se întunece la faţă.

— Bună, Gina, o salutase repede Pete.

— Bună, Pete. Dar evitase intenţionat să-l salute pe Rhyder şi el făcuse la fel. Cu coada ochiului îi văzuse pe Pete cum se uită de la unul la altul şi ştiuse că el simţea tensiunea din aer. Ea-şi lăsase prosopul să cadă pe nisip şi începuse să-şi scoată sandalele. Cum este apa?

— Bună, răspunsese Pete stingherit. Uite… ăă… noi tocmai plecam. Dacă mai stau mult în soare, ajung ca un rac fiert, râsese el forţat, încercând să facă o glumă.

Cu adevărat, pielea blondă a lui Pete era mai înclinată să se înroşească decât să se bronzeze, dar ea ştia că acesta încerca să acopere doar tăcerea jenantă a lui Rhyder.

— Nu-mi pasă dacă plecaţi sau nu, dăduse ea din umeri şi-şi împinsese sandalele sub prosopul de plajă.

— Te întâlneşti cu cineva? întrebase brusc Rhyder pe un ton sec.

Eo-şi dădu capul pe spate cu o expresie rece şi dispreţuitoare.

— Nu văd de ce ar fi treaba ta, dar nu, nu aştept pe nimeni.

— N-ar trebui să înoţi singură.

— Am făcut-o de sute de ori şi nu mi s-a întâmplat nimic. Sunt o înotătoare foarte bună, declarase Gina.

— Agilitatea n-are nicio legătură cu asta, bombănise el.

— Adevărat? îl ironiză ea. Pentru informarea ta, sunt suficient de isteaţă ca să nu-mi forţez niciodată limitele.

— Nu? Ochii lui albaştri îi atinseră gura şi pieptul înmugurit cu o privire sugestivă care făcu să i se urce fetei sângele în obraji. Ai putea să dai uşor de necaz..

— Precis nu te-aş striga pe tine, pentru ajutor; dacă s-ar întâmpla, mormăise Gina cu amărăciune. Du-te şi bea-ţi berea şi lasă-mă în pace. Ceea ce mi s-ar întâmpla sau nu n-are nimic de-a face cu tine.

Iritată, ea se îndepărtase spre valurile care se loveau de ţărm.

— Pete, du-te înapoi la barcă, îi ordonase Rhyder scurt. Eu voi sta aici, cu ochii pe ea.

Ca şi cum era un copil ! gândise Gina veninoasă şi alergase în valuri, cufundându-se în apa ca să-şi ascundă umilinţa la care el o supusese. Câteva minute înotase nebuneşte până ajunsese la limita rezistenţei fizice. Trebuise să-şi încetinească ritmul şi să se apropie de ţărm.

Nu voia ca după această cursă să fie epuizată şi Rhyder să trebuiască să vină s-o scoată din apă. Doar o dată se uitase spre plajă ca să vadă dacă el mai era acolo. El rămăsese şi Pete plecase. Stătuse în apă cât putuse de mult, ca Rhyder s-o observe până s-o sătura.

Moi târziu, muşchii începuseră să-i tremure în chip de protest şi ea se întorsese la ţărm. Când ieşise pe plajă şi se uitase la el, îl văzu ceva mai departe de mol. Aşteptarea nu-i îmblânzise asprimea trăsăturilor ce formau o mască impenetrabilă.

Ignorându-l, Gina se dusese acolo unde îi era întins prosopul. Extenuată, nu dorea decât să se prăbuşească pe nisip, dar asta însemna să dovedească o oboseală pe care prefera ca Rhyder să n-o vadă. Îşi luase prosopul şi începuse să-şi frece braţele, conştientă că Rhyder nu se mişcase ci doar se întorsese pe jumătate pentru a o urmări.

— Poţi să pleci acum. Amărăciunea îi umbrea vocea, făcând-o să tremure uşor. După cum vezi, am supravieţuit înotului solitar. Şi aş fi făcut-o chiar dacă m-ai fi supravegheat sau nu.

— Cel puţin ştiu că n-ai păţit nimic, se răstise el.

— Nimeni nu te-a numit păzitorul meu, în orice caz nu eu, îl privise Gina cu ciudă. Mai ai vreun motiv să stai, de ce nu pleci?

În câţiva paşi, el se apropiase de ea.

— Eşti cel mai prost crescut copil pe care l-am cunoscut! Ai nevoie de o. Bătaie bună la fund, care să te înveţe să fii politicoasă şi să-i

respecţi pe cei mai mari ca tine!

Gina înţepenise.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

Nu l-ar fi provocat mai tare dacă i-ar fi fluturat o capă roşie pe sub nas. În următoarea secundă el o ridicase şi o că rase spre o stâncă plată ce se afla mai departe de-a lungul ţărmului, fără a da atenţie loviturilor ei cu picioarele.

Gina se zbătuse şi înjurase, insultându-l în toate felurile care-i veneau în minte când el o pusese cu faţa în jos pe genunchii lui. După ce-i administrase vreo cinci lovituri la fund, îi dăduse drumul.

Pe obrajii fetei se rostogoleau lacrimi de durere, dar mai mult din cauza acestei ultime umilinţe. Îi era teamă că dacă va deschide gura să urle la el, va începe să plângă în hohote. Îi aruncase o privire ucigaşă şi alergase împiedicându-se acolo unde-şi lăsase prosopul. Căzuse în genunchi lângă acesta, suspinând.

Lângă ea apăruse o umbră, Rhyder îngenunchease lângă ea, dar nu se putuse opri din plâns, suspinele zguduindu-i pieptul. El îi atinsese umărul.

— Îmi pare rău, Gina, murmurase el cu o voce joasă.

— Lasă-mă-n pace, îi ceruse ea printre dinţi şi se îndepărtase de mâna lui.

— La naiba, Gina, nu te învinuiesc că mă urăşti pentru ce am făcut. Mâna lui se pusese iarăşi pe umărul ei, dar de data aceasta într-o strânsoare din care nu putea scăpa. O întoarse şi o lipise de pieptul lui. Ea era prea extenuată fizic şi mental ca să se zbată când el îi netezise părul cu mâna, cuibărindu-i capul pe umărul lui. Îmi pare rău, Gina. Îmi pare rău. Gura lui se mişca pe părul ei.

Chiar dacă-l ura, îmbrăţişarea lui era îmbărbătătoare pentru ea. Hohotele de plâns încetaseră în braţele lui, reducându-se la nişte oftaturi. Fata îşi ridicase puţin capul când gura lui îi atinsese tâmplele cu o răsuflare fierbinte. Buzele lui întâlniseră prima dâră de lacrimi pe pometii ei şi începuseră să le sărute pentru a le îndepărta.

Prin costumul umed de baie, ea-i simţea bătăile puternice ale inimii. Tăria pieptului de mahon îi zdrobea sânii. Acolo unde odată existase doar o umilinţă rece, începuse să se împrăştie o căldură.

Gina încetase să-i mai accepte pasivă sărutul, începând să i-l întoarcă. Răspunsul ei adâncise sărutul şi apăsarea gurii lui se întărise într-o posedare exigentă. Gina îi răspundea cât îi permitea experienţa ei limitată.

Rhyder îşi ridicase faţa un centimetru, respiraţiile lor amestecându-se.

— Deschide-ţi buzele, Gina, o instrui el răguşit.

Ea se supuse şi buzele tari masculine le revendicaseră din nou pe ale ei, arătându-i plinătatea senzuală a sărutului dintre un bărbat şi o

femeie. Prin venele ei începuse să curgă un foc sălbatic. Oasele păreau să i se topească la căldura pe care el o genera.

Sarea oceanului care rămăsese pe pielea lui; amestecându-se cu mirosul bărbătesc de mosc producea o aromă îmbătătoare. Încercând să-i aducă aceeaşi plăcere pe care i-o provocau mângâierile lui, mâinile fetei treceau peste muşchii tari ai spatelui lui şi peste umeri.

Nodul care-i lega costumul de baie îi intra în ceafă şi ea se mişcase uşurată lângă Rhyder când acesta i-l desfăcuse, dându-i bretelele la o parte.

Când Rhyder îşi dezlipise gura de a ei ca să-i sărute gâtul, o cuprinse o euforie pe care n-o mal simţise niciodată. Îşi dăduse capul pe spate pentru a oferi inspectiei lui fiecare părticică.

Fiori delicioşi îi parcurgeau pielea când el îl muşcase lobul urechii ca apoi să întârzie cu gura acolo unde i se simţea pulsul.

Mit de senzaţii o învăluiseră când el împinsese corsajul costumului de baie şi-şi strecurase mâna sub sân. În treacăt, Ginei îi trecuse prin minte să protesteze împotriva acestei libertăţi, dar mângâierea lui blândă îi înlăturase teama de moment.

Când degetele ei începuseră să se cufunde în cârlionţii deşi ai părului lui negru, Rhyder se smulsese de lângă ea, rostogolindu-se şi întorcându-se cu spatele pentru a se aşeza pe călcâie. Pentru un moment năucitor, Gina zăcuse acolo unde o lăsase el, uitându-se zăpăcită la umerii lui căzuţi şi capul plecat. Vedea efortul pe oare-l făcea pentru a-şi domoli respiraţia neregulată.

— Rhyder? îi murmurase ea numele confuză şi se ridicase pe jumătate.

Îşi trăsese la loc corsajul de la costumul de baie, ţinându-l cu mâini şovăitoare, şi începuse să se apropie de el.

El îi simţise intenţia sau îi auzise mişcarea.

— Nu veni lângă mine!

Vocea lui încordată tremura uşor, dar tonul era de comandă.

— De ce? şoptise ea, într-un apel mut de a o face să înţeleagă.

El îşi trecuse mâna prin păr şi răspunsese cu asprime:

— Dacă ai fi în toate minţile, m-ai lăsa în pace un minut.

— Dar…

— Aranjează-ţi costumul, ordonase Rhyder, ca să-i dea ceva de făcut.

Emoţionată, Gina făcuse ce i se spusese, dar ochii ei verzi nu-i părăsiseră spatele. Bretelele ude ale costumului de baie nu se lăsau legate, dar Ginei nu-i păsa.

— Am… am greşit cu ceva? întrebase ea cu ezitare, trădându-şi tinereţea şi lipsa de experienţă când încerce se să descopere de ce-şi terminase aşa de brusc îmbrăţişarea Rhyder.

Ei clătinase încet din cap a negare.

— Tu n-ai greşit cu nimic, spusese ei cu un oftat.

— Atunci ce este?

— Ce este? râsese Rhyder cu asprime întorcându-se s-o privească peste umăr.

El se uitase la ea un lung moment .Râsul lui sălbatic încetase la vederea ei. Cina nu realiza că efectul mângâierilor lui se aflau încă pe faţa ei. Buzele îi erau desfăcute şi umflate senzual de sărutul lui posesiv. În uimirea ochilor ei verzi mai exista încă o scânteie de dorinţă. Gingăşia supunerii se afla în trăsăturile ei.

Ochii lui se întunecaseră spre bleumarin. Pentru o clipă Cina crezuse că el o s-o strângă în braţe, dar o mască de mohon apăruse pe faţa lui, asprindu-i trăsăturile.

— Nu mă vrei, Rhyder? întrebase ea, fără a se referi la sensul carnal.

În obrazul lui se zbătuse un muşchi.

— N-ar trebui să pui astfel de întrebări, Gina, o admonestase el încordat.

Pete purpurii pătaseră obrajii fetei când îşi dăduse seama ce întrebase. Apoi, nebuneşte, ştiuse că ea dorea să-l audă zicând că-l atrăgea sexual, ca o femeie pe un bărbat. Ea-şi coborâse ochii, ignorând prosopul pe care el i-l întindea.

— Mă vrei? insistase ea cu o voce încordată.

— La naiba! şi Rhyder o trăsese puţin mai aproape de el.

Faţa ei se ridicase să privească furia nerăbdătoare din expresia lui.

— La naiba, da, mormăise Rhyder învins şi pusese din nou stăpânire pe buzele ei.

Arcuită puternic către el, Gina îi simţise tăria dorinţei bărbăteşti şi pentru prima dată în tânăra ei viaţă cunoscuse chinul primitiv din ea ce tânjea să-i răspundă.

Cu un geamăt înăbuşit, Rhyder o împinsese, îndesându-i prosopul de plajă în mâini. De această dată Gina nu protestase. Era răvăşită de descoperirea că atingerile lui puteau s-o facă să-şi piardă complet controlul, ceea ce ea crezuse că se întâmplă doar în romanele romantice. Descoperirea era zguduitoare.

— Du-te acasă, Gina, îi ordonase Rhyder cu severitate. Du-te acasă la bunicul tău, înainte ca… îşi închisese gura fără a mai termina fraza.

— Eu… vru ea să spună ceva, dar fără să ştie ce.

Rhyder se întorsese cu spatele, masându-şi ceafa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic, rostise el încordat

Plecându-şi capul, cu părul căzându-i peste obraz, Gina făcuse un pas spre potecă, apoi ezita.

Se uitase înapoi la el.

— Îmi pare rău, murmurase ea, fără să înţeleagă pentru ce.

— Ţie-ţi pare rău! Rhyder răsuflase cu putere, lancea albastră a privirii lui străpungând-o. Partea dezgustătoare este că mie nu-mi pare!

Un fior rece coborâse de-a lungul, spinării ei. Între ei părea să se deschidă un hău care o înspăimânta.

— Te… voi mai vedea? şoptise ea.

— Nu, dacă te pot evita, murmurase el.

— Rhyder, emisese ea o rugăminte sfâşietoare.

— Eşti aşa de tânără încât nu-ţi dai seama ce se întâmplă?

El îşi lăsase capul pe o parte, cu gura strânsă Intr-o linie posomorâtă.

— Nu-mi pasă.

Vorbele chinuitoare îi erau smulse din piept.

— Ba ar trebui al naibii să-ţi pese, se răstise Rhyder.

Gina se cutremurase.

— Pleci?

Se auzise un lung oftat şi el făcuse o pauză înainte de a răspunde.

— Nu chiar acum, admisese el cu reticenţă.

— Atunci, te voi mai vedea? insistase ea cu speranţă.

— Presupun că este inevitabil.

Rhyder se îndreptase spre valurile oceanului fără a se uita în urmă. Gina îşi pusese sandalele şi o luase pe potecă. Se simţea prinsă într-un gol, între o dragoste nemărginită şi disperare.

CAPITOLUL III

— Unul dintre prietenii tăi a plecat astăzi, anunţase monoton Nate Gaynes.

— Da? Deloc interesată, Gina îşi răsfira cu furculiţa mazărea din farfurie.

— Mda, încuviinţase din cap bunicul ei. Părul lui fusese odată la fel de negru ca al ei, dar vârsta îl împestriţase cu gri. Anii nu micşoraseră vioiciunea ochilor lui. Acum aceştia străluceau cu blândeţe peste masă, către Gina. Garda de coastă l-a văzut plecând de dimineaţă şi au aflat că avea o urgenţă în familie.

— Poftim? Până în acel moment Gina nu fusese atentă la ceea ce spunea bunicul ei.

Acum era interesată. Iniţial ea crezuse că el vorbea despre vreun coleg de şcoală care plecase în vacantă, dar nu era vorba de asta.

— Am spus că a plecat, se aplecă el deasupra farfuriei.

— De pe **Sea Witch**?

— Aha!

— Care din ei a plecat? îşi ţinu Gina respiraţia.

— Cel cu părul blond.

O cuprinse uşurarea.

— Acela-i Pete.

— S-ar putea să-l cheme aşa, spuse el.

Gina rămase tăcută, posibila implicaţie a anunţului bunicului ei rătăcindu-i prin minte. De la după-amiaza de pe plajă, ea-l văzuse pe Rhyder de trei ori. De fiecare data Pete fusese prezent, acţionând ca un gardian fără să ştie. Rhyder vorbise puţin cu ea. Majoritatea conversaţiei fusese între Gina şi Pete.

Întâlnirile nu fuseseră deloc satisfăcătoare, deşi de două ori Gina îl prinsese pe Rhyder observând-o pe când vorbea cu Pete. În ochii lui strălucea o dorinţă puternică, dar era repede disimulată când el devenea conştient că ea remarcase. Nici măcar o dată nu încercase să fie singur cu ea, sau nu dăduse vreun semn că dorea acest lucru.

Dar Pete plecase. El nu va mai fi acolo să-i ţină la distanţă. Speranţa se aprinse în Gina cu o vigoare nouă. Un alt gând îi trecu prin cap, înainte ca focul renăscut să-i scape de sub control.

— Dar Rhyder? întrebă ea dintr-o dată. Va pleca?

— N-aş crede că va pleca aşa curând, doar dacă este un prost. Gândesc că va fi suficient de isteţ să-şi angajeze un alt om care să-l ajute, înainte de a pleca la Boston. Sau asta, sau să-l aştepte pe Pete

dacă acesta se va mai întoarce.

Nate Gaynes se lăsă pe spate în scaun şi scoase o pipă din buzunar.

În tăcere, Gina fu de acord că Rhyder nu era un prost. Nu i-ar fi uşor să-şi găsească un om. Majoritatea bărbaţilor din imediata vecinătate erau deja angajaţi. I-ar trebui cel puţin două zile, dacă avea noroc să găsească pe cineva care să-l înlocuiască pe Pete.

Gina era încântată că va putea să-l vadă iar pe Rhyder, singur. Nu exista nici o cale ca et să sa opună acestui lucru. Şi ea credea că în secret el nici nu voia.

— Pari fericită, observă bunicul ei, ridicând un chibrit să-şi aprindă pipa şi pufăind până când tutunul se aprinse.

Gina se înroşi uşor-şi începu să strângă farfuriile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti bunicule, ridică ea din umeri ofensată.

— Hmm! pufni el a neîncredere. Ai jelit prin casă în cea mai mare parte a săptămânii. Ultima persoană pe care am văzut-o comportându-se astfel a fost tatăl tău, înainte de a se însura cu mama ta. N-a mai văzuse de câtva timp și credea că se vedea cu băiatul tui Wilkes, dar nu era aşa. El se purta atunci la fel ca tine acum.

— Mă surprinde că-ţi aduci aminte lucruri atât de îndepărtate în trecut, bunicule.

Gina îşi ţinea faţa ascunsă când glumea, în încercarea de a schimba subiectul.

— Îmi amintesc. Strângea pipa între dinţi, aroma ei umplând bucătăria. Observ că n-ai negat.

— Ce să neg? încercă ea să se mire indiferentă.

— Că îl admiri pe Rhyder.

— Despre ce vorbeşti?

Gina duse vasele în chiuvetă şi dădu drumul la apă, dar Nate Gaynes nu dădu atenţie întrebării ei.

— Este puţin cam în vârstă pentru tine. Îţi dai seama de asta, nu?

— Tu erai cu unsprezece ani mai mare ca bunica, accentuă ea, adăugând detergent.

El ignoră şi acest comentariu.

— Şi nu ştii cum este el cu femeile. Cu banii lui şi mediul din care provine, femeile probabil cad ca muştele după el. Nu este genul de lucru care să-l facă demn de respect. Probabil este obişnuit să-şi ia orice doreşte şi apoi să arunce fără să-i pese deloc.

— Nu ştii asta sigur, protestă Gina cu ezitare.

— Trebuie să recunoşti că el nu este bărbatul care să spună „te rog, şi mulţumesc”. Gina nu răspunse la observaţia lui. Şi mai mult fum se răspândi în bucătărie când bunicul ei făcu o pauză înainte de a continua. Mai este încă un lucru. El pleacă în curând. Sunt şanse ca el să nu se mai întoarcă, poate niciodată.

— Ce încerci să spui, bunicule? întrebă ea înţepată, lăsând la o

parte orice politeţe faţă de raţionamentul lui calm, dar obiectiv. Încerci să-mi spui că n-ar mai trebui să-l văd?

— Nu, rosti el încet. Nu-ţi spun ce să faci sau ce să nu faci. Doar că nu vreau să te laşi dusă de ceva care probabil n-are nici o şansă.

— Da, bunicule, se supuse Gina.

Dar cuvintele lui o umplură doar cu un sentiment de disperare. Pur şi simplu trebuia să-l vadă pe Rhyder. Totul va fi în ordine dacă-l va putea vedea din nou. După aceea avertismentele bunicului ei se vor dovedi zadarnice.

Nu-l văzu până în ziua următoare. El era pe puntea vasului, lustruindu-i alămurile, când ea se apropie. La sunetul paşilor pe docul de lemn, el îşi ridică privirea.

— Bună, Gina, o salută Rhyder încet.

— Bună. Observ, că munceşti din greu, replică ea.

— Încerc, îi zâmbi el scurt, dar îşi continuă treaba.

— Am auzit că Pete a plecat,

— Adevărat. Rhyder se îndreptă. Sora lui a avut un accident serios de automobil.

— A fost rănită grav?

— Nu aşa de grav cum s-a crezut iniţial, răspunse el uitându-se la ceasul de aur de la mână. Mi-a telefonat astă-noapte ca să mă înştiinţeze.

— Se întoarce? întrebă ea, încercând să ascundă cât era de interesată de răspunsul lui.

Buzele lui se strânseră.

— Dacă la Jill nu apar complicaţii, el va fi înapoi la sfârşitul săptămânii.

— Deci eşti de capul tău până atunci, nu? zâmbi ea cu greutate, încrucişându-şi degetele în speranţa ca el va spune ceva despre petrecerea timpului cu ea.

Rhyder dădu din umeri şi se întoarse cu spatele.

— Nu mă deranjează.

Ea-şi înfipse dinţii în buză, ronţăind-o uşor.

— Dacă te plictiseşti de propriul tău gătit, poţi veni într-o seară să mănânci cu mine şi cu bunicul.

— Poate. Dar suna ca şi cum era puţin probabil să dea curs invitaţiei.

— Ai vrea să te ajut la lustruit?

— Pot să mă descurc.

Colţurile gurii ei căzură dezamăgite. Rhyder nu putuse fi mai explicit că n-o voia pe lângă el. Verdele ca oceanul al ochilor ei se tulbură de disperare. Gina se forţă să scoată din sine o fărâmă de mândrie.

— Nu te voi mai reţine de la treaba ta, declară ea, întorcându-se să

plece.

Se auzi o înjurătură, apoi Rhyder spuse:

— Gina ! Ea îl privi plină de teamă. Dacă vrei să te faci folositoare, fă puţină cafea.

Imediat în expresia lui apăru o posomorală intensă, de parcă era supărat pe sine, pentru că făcuse propunerea.

Gina ezita, conştientă că el îşi regreta oferta.Nu va înghiţi orice, ca un copil.

— Eşti foarte îndemânatic, Rhyder. Sunt convinsă că te poţi descurca şi singur.

Privirea lui se aspri.

— Eu ți-am cerut-o ţie. Se întoarse cu spatele la ea şi se ocupă de lustruitul lui.

El spusese tot ce avea de gând să spună, realiză Gina. Nu era tipul care să se roage de ea. Decizia era a ei şi ar trebui să fie o proastă ca să dea cu piciorul ocaziei de a sta în compania lui. S-ar putea să nu mai existe o alta. Înghiţindu-şi mândria, Gina păşi pe punte.

Rhyder nu se întoarse s-o privească şi-i spuse:

— Ştii unde este totul. Adu-mi-o sus pe punte când este gata.

Ea fu cuprinsă de amărăciune. Sigur, gândi Gina plină de ranchiună când cobora scara în bucătăria vasului, să i-o aduc pe punte, în văzul tuturor celor din port. În loc de un singur gardian, Pete, vor fi vreo zece sau mai mulţi.

Totuşi fata se supuse ordinului şi-i aduse ceaşca de cafea pe punte când aceasta fu gata. Gina se aşteptase ca el să-şi continue munca, ignorând-o. Fu o surpriză plăcută când el îşi puse jos cârpa de lustruit ca să la cafeaua.

În timp ce cafeaua se răcea la o temperatură acceptabilă pentru a fi băută, vorbiră despre marinărie, coasta din Maine, vreme şi alte lucruri banale. Aerul lui de prietenie o învălui pe Gina într-un sentiment cald de plăcere. Toată pica ei de mai devreme dispărea.

— O să fie o noapte caldă, comentă Rhyder.

Ea se uită în sus şi observă norii înalţi care se plimbau pe cer. Asta însemna că mâine va ploua , gândi ea, dar nu spuse nimic.

Privirea lui o cântări, apoi se întoarse la ceaşca de cafea, comportamentul lui schimbându-se uşor.

— Faci ceva anume la noapte? întrebă Gina îndrăzneaţă.

— Nu, nimic special. Maxilarul lui se încordă.

— Ei bine? Gina îşi lăsă capul pe o parte, nerăbdătoare. Trebuie să te întreb dacă mă iei să înotăm sub razele de lună?

— Gina… începu Rhyder, rostindu-i numele cu o iritare vagă, de ce nu inviţi un băiat drăguţ, de vârsta ta? Cineva cu care să te plimbi pe plajă şi să te ţii de mână, care să-ţi fure o sărutare sau două în timp ce-ţi arată stelele. Ceea ce vrei tu este un flirt inofensiv. Se uită la ea

îndelung. Eu sunt bărbat, Gina. Eu nu mai joc astfel de roluri inocente. Ar trebui să te vezi cu cineva care nu vrea să facă dragoste cu tine de fiecare dată când te ia în braţe.

— Poate că asta-i ceea ce vreau să faci tu, răsuflă ea într-o dorinţă lipsită de speranţă.

— Nu fi voit provocatoare, Gina, îi ordonă Rhyder tăios, dar ochii lui arzători se plimbau involuntar peste silueta ei, contrazicând indiferenţa pe care el încerca s-o afişeze. Dacă ai avea un pic de minte în capul acela frumos al tău, ai fugi de mine ca de ciumă, termină el posomorât.

— Chiar crezi că sunt frumoasă? murmură Gina, complimentul înregistrându-se în mintea ei.

— Ştii bine că eşti. Privirea lui se încleştă de a ei ca atrasă de o forţă căreia nu i se putea opune.

Aceşti ochi ai tăi, ca adâncimile de smarald ale oceanului, vrăjind un bărbat până când…

El se întrerupse în mijlocul frazei, făcând un pas înapoi spre balustradă. Se opri acolo, cu picioarele puţin depărtate pentru a se propti împotriva hulei şi privi spre nesfârşitul oceanului.

Cuvintele lui o pătrunseră până în adâncul sufletului fiindcă fuseseră emise cu şovăială şi se opriseră în momentul în care Rhyder realizase ceea ce spunea.

Încrezătoare acum în puterea ei de atracţie,Gina veni lângă el.

— Nimeni nu mi-a mai spus ceva asemănător până acum, comentă ea cu sinceritate.

Nimic din masca de mahon a trăsăturilor lui nu dădu niciun semn că o auzise. Părea că o statuie e unui zeu mitologic al soarelui. Gina era copleşită de un impuls de a-l atinge şi a se asigura că este din carne şi sânge şi nu un oarecare produs al imaginaţiei sale.

Acest impuls îi duse mâna pe braţul lui ars de soare. Muşchii lui se încordară la atingerea degetelor fetei. Capul lui se aplecă şi se uită la mâna care-i stătea pe braţ. În cele din urmă îşi înălţă privirea la faţa ei.

O mască impenetrabilă îi acoperea trăsăturile, dar pasiunea arzătoare din ochii lui o făcu să tresară. Rhyder se întoarse încet cu faţa la ea şi mâna Ginei căzu.El o domina cu înălţimea lui şi ea trebui să-şi dea capul pe spate pentru a-i vedea faţa. Câţiva centimetri le separau trupurile, dar niciunul dintre ei nu făcu nicio încercare să parcurgă mica distanţă.

Un cântec păgân, sălbatic bătea ritmic în pulsul ei. Flăcările pasiunii o cuprinseră, până când pielea începu s-o ardă. În mintea lui el o seducea, făcea dragoste cu ea. Şi uniunea spirituală era atât de reală pentru Gina de parcă trupul ei experimentase posesia lui.

Când muzica lipsită de sunet dintre ei ajunse la un crescendo, ei se

simţiră împinşi unul către celălalt fără a rupe bariera invizibilă de câţiva centimetri. Rhyder părea să se lupte pentru a-şi recăpăta controlul.

— Gina… Vocea lui era joasă şi încărcată de emoţie. Îmi poţi citi şi gândurile?

— Da, şopti ea.

Vraja oare-i prinsese fu ruptă de răsuflarea lungă pe care o scoase Rhyder, un sunet de exasperare furioasă. El mări distanţa dintre ei, o mască lipsită de expresie aşternându-i-se pe faţă.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, îi spuse el.

Gina era rănită de retragerea lui.

— Doar după ce spăl ceştile de cafea, insistă ea cu încăpăţânare.

— Nu te deranja. Voi avea eu grijă după ce vei fi plecată, răspunse Rhyder pe acelaşi ton calm pe care-l folosise şi înainte.

— Întotdeauna îmi spui să plec, oftă ea frustrată.

— Încerc să mă port corect, spuse el cu o prefăcută încordare.

— Corect pentru cine? îl provocă Gina. Pentru mine? Cred că eu ar trebui să judec acest lucru.

El îşi controlă nerăbdarea care-i străfulgera ochii şi spuse ferm, dar blând:

— Gina, nu vreau să mă cert cu tine. De data asta vei pleca în linişte, fără să ne mai ciorovăim.Amândoi suntem la limita nervilor şi n-o să fie uşor.

— Bine, se supuse Gina cu şovăială logicii lui, şi plecă cu un simplu „la revedere“.

În acea seară, luna oare se ridica o găsi pe Gina hoinărind de-a lungul plajei liniştite. Deşi Rhyder îi spusese că nu se va întâlni cu ea să înoate la lumina lunii, Gina venise la întâmplare acolo.

Dar nisipul era pustiu. Pe plajă erau doar foşnetul nopţii şi clipocitul valurilor ce se loveau de ţărm. Aproape o oră ea aşteptă uitându-se la lună. Aceasta era aproape plină, arătând ca şi cum cineva tăiase un arc argintiu din ea. În cele din urmă se întoarse acasă.

În după-amiaza următoare, norii pe care-i văzuse plimbându-se pe cer cu o zi în urmă dovediră că ea avusese dreptate când anticipase vremea. Ploua vârtos, fără niciun semn că s-ar putea să se oprească. Vremea îl ţinuse pe bunicul ei acasă. Gina era şi ea prizonieră, petrecându-şi orele rătăcind prin casă şi încercând să se gândească la o scuză bună ca să plece.

Voia să-l vadă pe Rhyder, dar nu dorea ca bunicul ei să ştie. Era prima dată în cei şaisprezece ani ai ei, din câte-şi amintea, că intenţiona să ţină secret ceva de el. Sentimentul de vinovăţie o făcea să fie şi mai încordată.

Cerul acoperit cu nori făcu să se întunece devreme. La opt şi jumătate, Nate Gaynes moţăia în fotoliul lui mare. Din experienţă,

Gina ştia că el va dormi acolo până după miezul nopţii, înainte de a se duce în pat.

De-a lungul întregii zile evenimentele zilei precedente îi alergaseră prin minte, împreună cu comentariul pe care-l făcuse Rhyder. Luase o hotărâre, una la care nu voia să se gândească pentru a nu-şi pierde curajul. Bunicul dormind în fotoliu, avea ocazia să treacă la acţiune.

Pe tăcute, se strecură afară din casă şi alergă prin ploaia deasă spre port. Inima îi bătea nebuneşte când ajunse la doc. În întuneric strălucea o lumină la fereastra lui **Sea Witch II**. Rhyder era acolo.

Oprindu-se doar o clipă, se urcă apoi pe punte şi coborî scările spre bucătăria vasului ca să bată la uşă. Aceasta fu deschisă aproape imediat de către Rhyder, care probabil se ridicase la zgomotul paşilor de pe chei. Se uită la ea zăpăcit înainte de a-şi da seama de ploaia de afară.

O apucă de mână şi o trase înăuntru.

— Ce faci afară pe potopul ăsta? mormăi el când închise uşa după ea.

— Voiam să te văd.

El se uită la ea o altă secundă, remarcând bluza de bumbac şi pantalonii care i se lipiseră de piele, apa făcând o băltoacă pe podeaua încăperii. Şi mai multă apă îi curgea din părul ud.

— Eşti udă până la piele, o acuză el iritat. Ar fi trebuit să-ţi iei o manta de ploaie.

Cuvintele lui o făceau să se simtă ca o pisicuţă pe jumătate înecată de un potop.

— Ştiu că ar fi trebuit, recunoscu ea, tremurând mai mult de primirea rece decât din cauza umezelii. Am uitat de ploaie când m-am hotărât să vin.

Gura lui se strânse a supărare pentru un minut.

— Aşteaptă aici, îi ordonă el. O să-ţi aduc un prosop să te ştergi.

Când el dispăru în coridorul îngust, Gina ezită doar o fracţiune de secundă, apoi începu să-şi scoată hainele ude până când acestea formară o grămadă udă pe podea. Jenată, îşi încrucişă braţele auzind că Rhyder se întorcea.

Aplecându-şi capul brunet să intre în bucătărioară, el se opri brusc la vederea ei. În mână avea un cearşaf împăturit. Dinţii Ginei începură să clănţăne incontrolabil. Nu era din cauza frigului. Era înspăimântată de neruşinarea propriei comportări.

Faţa lui era pe jumătate în umbră, aşa că trăsăturile nu-i dezvăluiau nimic. Ea căută albastrul limpede al ochilor lui. Aceştia oglindeau imaginea unei fete-copil slăbuţe. Din gura ei se rostogoliră cuvinte pentru a. Împrăştia imaginea.

— Vreau să faci dragoste cu mine, Rhyder. Vocea ei era subţiată, trădându-i starea de nervi. De aceea am venit. Nimeni nu m-a făcut

vreodată să mă simt în felul în care al făcut-o tu când m-ai sărutat. Şi-mi amintesc ce-ai spus ieri despre faptul că eşti bărbat şi nu joci aceste jocuri nevinovate de-a sărutatul şi ţinutul de mână. Este adevărat în privinţa ta, ştiu că eşti bărbat, vreau să spun, şi vrei mai mult de la o femeie decât sărutări. Şi eu vreau mai mult. Eu…

— Gina… începu el, aplecându-şi capul pe o parte într-un gest de neputinţă.

— Nu, lasă-mă să termin, se grăbi ea. Ştiu că vei pleca peste un timp, probabil înainte de a se termina vara. S-ar putea să nu te mai văd niciodată. Răsuflă greoi, inima bătându-i în urechi. Dar te iubesc, Rhyder, şi vreau să-ţi aparţin complet, chiar dacă pentru puţin timp. Jur că nu voi cere moi mult de la tine. Vreau doar să mă iubeşti.

Vocea ei se frânse lamentabil când el veni încet spre ea. Lumina umbrită din singurul bec nu-i dezvăluia expresia. Ea căută cu o nerăbdare patetică un semn oarecare al răspunsului lui. Când se opri în faţa ei, gura lui zâmbea blând, dar asta nu-i spunea nimic Ginei.

Privirea lui indescifrabilă nu părăsi faţa ei ridicată când desfăcu cearşaful şi i-l puse uşor pe umeri. Gina tremură la atingerea materialului moale pe pielea ei goală. El încrucişă capetele bine în faţa ei, băgându-i-le sub bărbie şi ţinându-le strânse cu o mână.

— Oh, Gina, îi murmură el numele într-o şoaptă aproape tristă.

Bărbia ei tremură.

— Te rog, Rhyder, nu mă, goni, se rugă ea. N-aş putea suporta.

— Într-o zi… El îi înlătură drăgăstos o şuviţă udă de pe obraz… Un tânăr drăguţ va veni şi te vei mărita cu el într-o biserică mare, mergând la altar în rochie de mireasă, de dantelă, cu bunicul tău lângă tine. Şi probabil vei avea o casă plină de copii cu ochii verzi şi părul negru. Asta va fi când va înceta să te doară. Te vei uita în urmă la acest moment şi vei fi bucuroasă că ţi-am spus să te duci acasă.

— Nu ! protestă Gina cu un ţipăt hohotind de plâns.

— Du-te acasă, Gina, insistă Rhyder liniştit. Du-te acasă şi aşteaptă până vei creşte. Păstrează-ţi dragostea pentru bărbatul potrivit, când o să vină.

— Te iubesc, insistă ea cu disperare.

— Nu, scutură el din cap. Eu doar am trezit femeia din tine. Acum tu vrei să experimentezi, să descoperi despre ce este vorba. M-ai ales pe mine fiindcă eu eram în locul potrivit la timpul potrivit în viaţa ta, dar eu nu sunt bărbatul care-ţi trebuie.

Durerea care-i sfâşie pieptul Ginei era mult prea mare.

— Nu eşti decât un ipocrit, urlă ea printre lacrimi. Cum îndrăzneşti să-mi faci morală? Te urăsc! Mă auzi? gemu ea gâfâind. Te urăsc!

Dar cuvintele ei violente nu-l jigniră pe Rhyder aşa cum dorise şi ea-şi înghiţi chinul amar. Degetele lui dădură drumul la cearşaf şi ea se răsuci pe călcâie, ţinând capetele acestuia cu o mână şi apucând

clanţa uşii cu cealaltă. Când o deschise, mâna lui îi apucă umărul pentru a o opri.

— Gina, pentru numele lui Dumnezeu, nu…

Ea se smulse din mâna lui şi o luă în sus pe scări. Lacrimile îi curgeau atât de tare încât nu-i păsa de ploaie. Era conştientă doar de Rhyder care urca după ea şi fata fugi ca de dracu.

Într-un anumit moment al fugii ei, Gina îşi dădu seama că el nu mai era în urma ei, dar nu-şi încetini paşii. Era prea năucită de durere ca să simtă pietrele ascuţite de sub tălpile goale, sau cearşaful ud care i se lovea de picioare.

Simţea că nu mai are aer în plămâni, dar continuo să fugă, urmărită de ruşinea şi umilinţa de a se fi făcut de râs.

Lumina casei strălucea în fața ei și-şi folosi ultimele puteri ca să ajungă la uşă, s-o deschidă şi să păşească împiedicându-se înăuntru. Suspine puternice îi zguduiau umerii când închise uşa. Se sprijini epuizată de ea, având nevoie de suportul ei solid.

— Gina! Vocea uimită a bunicului o făcu să tresară. Ce s-a întâmplat, copilă?

Încă hohotind de plâns, ea încercă să-şi aţintească ochii plini de lacrimi asupra siluetei slăbuţe care stătea în antreu. Apoi îşi dădu seama că cearşaful îi alunecase de pe umăr, expunând vederii rotunjimea unui sân.

Încercă să se acopere repede, dar era prea târziu. Valuri noi de umilinţă o năpădiră când îşi aminti grămada de haine ude de pe podeaua bucătăriei vasului.

— Unde ai fost? întrebă Nate Gaynes cu o voce dură care-i transmise un fior de teamă Ginei. Cu cine ai fost?

Ea îşi deschise gura, dar nu ieşiră vorbe ci doar mai multe hohote de plâns. Oare ce gândea despre ea? se întrebă Gina nefericită când văzu paloarea de pe faţa bunicului ei.

— Ai fost cu acel tip, Rhyder, nu-i aşa? întrebă el încremenit.

Gina dădu din cap. Aplecându-şi ochii, ea plânse şi mai tare.

— Mi-e… mi-e aşa de ruşine, suspină ea.

El veni spre ea întinzând o mână, dar Gina nu-i putea accepta oferta de consolare. Nu după felul în care-l făcuse de râs cu purtarea ei.

Cu un ţipăt sfâşietor de durere, alergă pe lângă el către scări şi fugi în camera ei. Trânti uşa după ea şi se aruncă pe pat. Îi auzi paşii pe scări, dar cineva bătea cu putere în uşa de la intrare. Bunicul ei ezită înainte de a se întoarce să răspundă.

Pereţii vechii case lăsau să treacă toate sunetele prin ei. Inima Ginei se opri să bată când auzi vocea lui Rhyder la parter. El o urmărise!

— S-a întors cu bine aici? întrebă el.

Bunicul ei trebuie să fi încuviinţat din cap.

— Eşti chiar omul pe care voiam să-l văd, spuse el ameninţător.

— Am adus pantofii şi hainele nepoatei dumneavoastră. Ştiu cum trebuie să vi se pară, dar cred că vă pot explica.

Tonul lui Rhyder era plin de respect, dar nu suna intimidat de situație sau de bunicul Ginei.

Se făcu o pauză în care, bănui Gina, bunicul ei îl cântărea pe străin.

— Vom merge în bucătărie şi vom discuta acolo, zise bunicul răspicat.

CAPITOLUL IV

Bucătăria era exact sub dormitorul Ginei şi prin pardoseală ea auzea ce se discuta. Tremura din nou şi aruncă cearşaful ud ca să se strecoare sub cuvertura patului.

Strângând tare din ochi, încerca să blocheze întreaga scenă nefericită, dar nu-şi putea închide urechile la vocile de dedesubt. Lacrimile fierbinţi curgeau mai încet printre genele ude.

— Cred c-aş trage o gură de whisky, spuse bunicul ei. Dumneata?

Un timp nu se auzi decât răpăitul ploii pe acoperiş. Se auzi clinchetul paharelor când fură puse pe masa de bucătărie, apoi fu scos dopul unei sticle, cea care era păstrată în „scopuri medicinale" pe raftul de deasupra dulapului.

— Ştiam că era prinsă de dumneata. Ar fi trebuit probabil să-i interzic să te vadă, dar mi-a fost teamă de pasiunea vârstei sale. În vocea bunicului era o urmă de oboseală, ceea ce o făcu pe fată să se simtă şi mai deprimată. Dar vorbi mai tăios în continuare. Ştiai că are doar şaisprezece ani, da?

Rhyder înjură în surdină.

— Mie mi-a spus că are şaptesprezece.

— Nu până în august, bombăni Nate Gaynes. Şi–ai crezut-o?

— Nepoata dumneavoastră are şaisprezece ani, dar merge pe douăzeci, adăugă el posomorât.

— S-ar putea, dar este încă minoră în ochii legii, accentuă bunicul ei. Sau mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat noaptea aceasta şi cum au ajuns în posesia dumitale hainele nepoatei mele în timp ce ea fugea goală pe străzi, cu excepţia unui cearşaf ce flutura în vânt.

Clar şi. Concis, Rhyder schiţă întâmplările nopţii, neinsistând prea muţi asupra rugăminţii pasionate a Ginei de a face dragoste cu el. Gina îşi dori să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

Când îşi terminase explicaţiile, se făcu o lungă pauză. Sticla se izbi iar de masă, fără îndoială după ce paharele se umpluseră din nou.

— Şi te aştepţi ca eu să cred că a fost ideea ei? Vocea liniştită a lui Nate era pătrunzătoare.Nu poate fi ce ai sugerat, şi ea să se răzgândească în ultimul minut şi să fugă!

— Jur că n-am pus mici măcar mâna pe ea. Vocea lui Rhyder nu– şi pierdu siguranţa, convingerea răzbătând cu fermitate din cuvintele lui.

Gina îşi băgă faţa în pernă, copleşită de ruşine, Bunicul ei trebuie că o dispreţuia. Avusese încredere în ea şi ea-l dezamăgise.

— Şi presupun că n-ai făcut ceva ca s-o faci pe Gina să creadă că ai

vrea să te culci cu ea? veni provocarea rapidă.

De data aceasta Rhyder ezita.

— Se poate să fi făcut, da, spuse el în cele din urmă.

— Se poate să fi făcut? ceru bunicul un răspuns mai categoric.

— Da, am făcut, admise Rhyder posomorât.

— Unei fete nu-i vine o astfel de idee dacă un bărbat i-a furat doar un sărut sau două, stabili bunicul ei.

— Am… am depăşit limita de vreo două ori.

Dar umilinţa Ginei nu se uşura auzindu-l că şi el era parţial vinovat pentru comportarea ei din acea noapte. Îşi înfundă şi mai tare capul în pernă, încercând să nu mai audă vocile.

— Mă bucur să aud că recunoşti, declară Nate Gaynes, uşor triumfător. Acum poate ajungem să vorbim lucruri serioase.

Sticla se izbi de masă pentru a treia oară. Gina îşi trase perna pe cap şi începu să plângă în hohote. Nu suporta să-l audă discutând despre ea ca şi cum era un copil. Era umilinţa finală. Lacrimile nu-i puteau uşura tortura, dar curgeau fără să se oprească.

Timpul se târa greu. Secundele păreau minute. Minutele păreau ore. Şi Gina plânse o eternitate. De câteva ori auzi cum se ridică vocile furioase în bucătăria de dedesubt, dar asta servea doar să-i mărească chinul .

O dată îl auzi pe Rhyder spunând furios:

— La naiba, omule! Ceri imposibilul !

Răspunsul bunicului fu înăbuşit.

Iar Gina nu era mânată de curiozitate să afle exact ce discutau. Ştia că era vorba despre ea. Mai mult de atât nu voia să ştie. În cele din urmă hohotele se reduseră la sughiţuri. Emoţia o extenuase şi ea adormi.

O trezi o ciocănitură în uşă. Gina se răsuci luptându-se cu buimăceala care o făcea să se simtă de plumb şi fără viaţă. Clipi din pleoapele grele şi deveni imediat, conştientă de goliciunea ei de sub cuvertură. Un geamăt chinuit îi ieşi din piept amintindu-şi.

Se auzi o altă ciocănitură. Gina se uită la uşa de lemn, dorindu-şi să-i spună oricui ar fi fost de cealaltă parte să plece, dar din muşchii contractaţi ai gâtului nu-i ieşi niciun sunet. Îşi dori să fi fost un lacăt la uşă, ca nimeni să nu poată intra vreodată. Nu mai voia să vadă pe nimeni.

Uşa se deschise fără permisiunea ei şi faţa zâmbind blând a bunicului ei o salută din coridor. Gina îşi întoarse capul în altă parte când el intră în cameră ducând o tavă. Cuvertura îi era trasă până la gât şi ea nu se mişcă atunci când el se opri lângă pat.

— Ridică-te în şezut, Gina, îi spuse el cu o voioşie forţată. Te tratez cu micul dejun la pat.

Ea nu se putea ridica. Era prea jenată de goliciunea ei. De ce nu-şi

pusese ceva pe ea noaptea trecută? se întrebă ea cu amărăciune.

— Nu vreau nimic, bâigui ea, refuzând să se uite la el.

El încercă s-o îmbie din nou de parcă era un copil. Gina îşi băqă fata mai adânc în pernă.

— Te rog, nu vreau nimic, repetă ea cu respiraţia întretăiată.

Bunicul ei aşeză tava pe o măsuţă de lângă pat şi se întoarse către silueta înfăşurată. Se aşeză pe marginea patului, netezind cu mâna părul ei negru.

— Ştiu că te simţi prost, Gina, încercă el s-o consoleze.

Ea îşi strânse ochii cu putere.

— Mi-aş dori să mor, şopti ea.

— Puţin cam drastic, nu crezi? zâmbi el.

— Nu-mi pasă, îşi înăbuşi Gina un suspin.

— Ştii doar că nu-i aşa, insistă bunicul blând. Totul se va aranja. Ai să vezi.

— Cum? Trebuie să-ţi fie aşa de ruşine din cauza mea! Se simţea măruntă cât un ţânţar.

— Noaptea trecută, când te-ai dus la el, te-ai dus fiindcă îl iubeşti, nu-i aşa? o întrebă bunicul.

— D… da. Aşa crezuse ea. Acum îl ura şi se ura şi pe sine.

– Dragostea şi lucrurile făcute din iubire nu sunt ceva de care să te ruşinezi, fetiţo. Nu te condamn pentru ce ai făcut, ci te înţeleg, îi zise el.

— Nu înţelegi. Capul ei se mişcă nervos sub mâna lui. Nu văd cum m-aş mai putea uita în ochii cuiva.

— O să te răzgândeşti în privinţa asta. După ce tu şi Rhyder vă căsătoriţi…

— Căsătoriţi? Gina se uită la el cu ochi mari şi toate simţurile în alertă. Dar n-am de gând să mă mărit cu Rhyder, protestă ea când putu să respire din nou.

— Ba da, o să te măriţi, dădu din cap bunicul ei. Am aranjat eu astă-noapte. Va fi o ceremonie discretă şi simplă., Mi-e teamă că nu mai este timp pentru ceva mai pompos.

— Dor n-am de gând să mă mărit cu el! Puţina culoare din obrajii ei dispăruse.

— Este singura soluţie inteligentă, o linişti bunicul.

— Nu! Gina se întoarse cu spatele, înspăimântată de această propunere. El nu mă vrea.

— A fost de acord să se însoare cu tine, îi reaminti bunicul.

— Ei bine, eu nu mă voi mărita cu el !

— Gina, trebuie. Vocea lui era încordată când încerca s-o convingă.

— De ce? se revoltă ea. De ce trebuie? Se uită la el furioasă şi văzu durerea din privirea lui.

— Crezi că nu te-a văzut nimeni fugind din port astă-noapte? oftă

el cu tristeţe.

În obrajii ei apărură pete roşii.

— M-a… m-a văzut cineva? Bărbia îi tremura.

Nate Gaynes încuviinţă din cap cu şovăială.

— Câţiva oameni „de bine” m-au oprit azi-dimineaţă să-mi spună, pentru cazul în care nu ştiam, replică el sec.

— Oh, nu! gemu Gina. Dar nu s-a întâmplat nimic, argumentă ea slab.

— Există mulţi care n-ar crede asta. Majoritatea pentru că n-ar vrea să creadă, îi explică el. Limbile lor ascuţite nu ţi-ar da pace, fetiţo.

Era distrusă. Nici un băiat cumsecade nu se va mai uita la ea acum. Povestea se va răspândi în toată comunitatea. Toţi vor afla, dacă n-au aflat deja. Fiecare acţiune a ei va fi subiectul cenzurii lor după asta. Singura cale prin care-şi putea salva onoarea ar fi să se căsătorească cu presupusul ei partener întru păcat.

Precis trebuia să existe o cale de ieşire din situaţie, care să nu presupună măritatul cu Rhyder. Îl ura. După felul în care-o umilise, nu se putea căsători cu el. Ce altă alegere mai avea?

— De ce n-am putea să ne mutăm în altă parte? întrebă ea dintr-o dată.

— Să ne mutăm ! Bunicul ei era luat prin surprindere de sugestia ei, o cută adâncă întunecându-i fruntea.

— Nu, oftă Gina. Bănuiesc că n-am putea.

N-ar fi fost corect să-i ceară bunicului să renunţe la casa lui, cea pe care o împărţise cu iubita lui soţie şi copiii, şi la capcanele pentru homari de care se ocupase toată viaţa lui, şi la prietenii pe oare-i avea. Ea se uită în tavan, repetând cu convingere:

— Nu mă voi mărita cu el !

— Totul s-a stabilit, spuse bunicul scurt. Dacă cineva are de gând să aştepte pentru a vedea dacă tu eşti în încurcătură, atunci te vreau măritată în timp ce ei aşteaptă cu gura căscată.

— Nu sunt gravidă, protestă Gina. N-aş avea cum să fiu!

O sprânceană ridicată o întreba cine ar crede asta. Ea ştia că era greu de crezut. Îşi înfipse dinţii în buza inferioară pentru a se abţine să nu plângă de necaz. Se simţea prinsă în capcană.

*

* *

Până la urmă, Gina făcu ce-i ceruse bunicul ei. Nu-l văzu pe Rhyder până la ceremonia de căsătorie. Nu că i-ar fi păsat, încerca ea să-şi spună.

Continua să insiste în tăcere că nu voia să-l vadă. Bănuia că bunicul ei îl ţinuse cu isteţime pe Rhyder departe, pentru cazul în care ea ar fi spus ceva ce-ar fi fost contrar dorinţelor lui.

Expresia lui Rhyder fusese civilizată când stătuse cu ea în faţa

preotului. El rostise jurămintele clar şi fără emoţie. Nimic în ochii lui nu-i dezvăluia părerea intimă despre această căsătorie, deşi abia se uitase la fată. Când fuseseră declaraţi soţ şi soţie, el îi atinsese buzele cu răceală.

În timpul felicitărilor din partea puţinilor oameni invitaţi să participe, el rămăsese îndatoritor lângă ea. Dar Gina observase cu iritare crescândă că el evita s-o atingă. Indiferenţa lui era tăioasă. Bunicul o asigurase că Rhyder era foarte doritor să se căsătorească cu ea, dar Gina gândea că el avea un fel foarte ciudat de a arăta acest lucru.

O mână de orez azvârlită marcase ieşirea lor din biserică. Rhyder îşi înlăturase cele câteva boabe de pe umerii hainei înainte de a se aşeza la volanul maşinii, iar Gina îşi scosese una din păr şi o învârtea între degete.

Rulaseră cam douăzeci de minute şi el nu-i vorbise nici măcar o dată. Tăcerea creştea apăsătoare şi cu fiecare minut încordarea creştea.

Iritată, Gina zvârli boaba de orez.

— E insuportabil! răbufni ea.

Privirea lui alunecă spre ea, rapidă şi cercetătoare, dar el rămânea distant.

— Ce anume?

Buzele ei se strânseră.

— Totul, declară ea cu amărăciune. Oricum, de ce mergem la un hotel?

— Este noaptea nunţii noastre, ai uitat? rosti el sec şi cu ironie.

— Cum aş putea? îl repezi ea. Am fi putut la fel de bine să mergem pe iahtul tău.

— Bunicul tău a vrut să fie o lună de miere cum trebuie, replică el cu o ridicare cinică a colţului gurii.

— Pe mine nu mă interesează în mod deosebit, ripostă Gina.

— Nici pe mine.

— Atunci de ce ai trecut prin toate acestea? îl întrebă ea aruncându-i o privire rece.

Profilul lui era accentuat de razele apusului de soare, dur şi cu trăsături ferme. Această persoană de neclintit era soţul ei. Gândul o înfioră.

— Bunicul tău are un fel anume de a obţine ce doreşte.

Deşi vocea lui era lină şi stăpânită, muşchii maxilarului îi erau încordaţi.

— Pare că ţi-e frică de el, îl luă în râs Gina.

Ochii albaştri de gheaţă îi susţinură privirea o clipă înainte ca Rhyder să-şi întoarcă atenţia asupra autostrăzii. O lumină neagră, descurajantă lucise în adâncurile lor.

— Este un om viclean, fu răspunsul lui rezervat

Gina îşi lăsă capul pe o parte, ochii ei verzi îngustându-se la insulta pe oare o simţea în spatele observaţiei.

— De ce ai spus asta?

Ea îl studie cu grijă. Şanţurile de la colţurile gurii lui se adânciră într-o grimasă lipsită de umor.

— El a aranjat căsătoria, nu-i aşa?

— Da. A vrut să-mi salveze reputaţia, care înseamnă mai mult pentru el decât pentru mine. Acesta-i singurul motiv pentru oare m-am măritat cu tine, îi spuse ea inexpresiv. Să-mi salvez reputaţia în ochii prietenilor bunicului.

— Eu m-am însurat cu tine din acelaşi motiv, interveni Rhyder sardonic. Să-mi salvez reputaţia.

— Este o glumă, râse ea scurt şi cu amărăciune. Un bărbat poate face orice, fără a da de necaz.Poate să-şi facă de cap cât vrea, nimeni nu comentează, dar o fată în aceeaşi situaţie este considerată târfă. Nu e corect !

— Nimic în viaţă nu este corect, spuse el sec. Un fapt pe oare-l vei descoperi când vei mai creşte.

— Încetează să te referi la mine de parcă aş fi un sugar ! răbufni ea. Se întâmplă să fiu nevasta ta.

— Puţin probabil să uit. Aspră şi rece, privirea lui o ţintui, buzele strâmbându-i-se când adăugă: doamnă Owens.

Dintr-o dată Ginei i se făcu frică. În realitate nu ştia nimic despre bărbatul care stătea lângă ea. Nu ştia dacă are o familie, din ce-şi câştiga existenţa, nimic. Se lăsă pe spate în scaunul ei şi privi drept înainte.

— Pă… părinţii tăi, reuşi ea să spună, ştiu despre mine?

— Nu încă, răspunse el mohorât.

Firma unui hotel cu luminile ei de neon apăru în faţa lor. Rhyder încetini maşina ca să intre pe alee. Aerul nopţii se simţea cald pe obrajii fetei, dar Ginei îl era neobişnuit de frig.

Mâna care o îndreptă spre hol nu era deloc amabilă. Pielea îi ardea sub mâna lui strânsă care nu l-ar fi permis să se elibereze.

Uitându-se în jur la zona de recepţie, bogat mobilată, încercă să nu dea atenţie privirii speculative a funcţionarului de la birou. Vag, îl auzi pe Rhyder menţionând ceva despre rezervări. O apucă greaţa când văzu printre gene cum Rhyder scrie în registru domnul şi doamna Owens.

— Aţi dori apartamentul nupţial, domnule? se interesă funcţionarul şi Gina se înroşi de jenă.

Rhyder aruncă o privire ironică în direcţia ei şi răspunse cu un fel de cruzime în glas:

— Categoric.

Urechile Ginei ardeau când băiatul de serviciu îi însoţi în apartamentul lor, cărându-le puţinele bagaje. Descoperi că speculaţiile şi privirile pline de subînţeles ale străinilor erau mai de neîndurat decât cele ale oamenilor pe care-i cunoştea de o viaţă. Îi veni rău când îl văzu că-i face cu ochiul lui Rhyder, după ce luă bacşişul de la acesta şi-i lăsă în cameră.

Patul acoperit cu o cuvertură roşie domina încăperea. Gina merse ţeapănă până spre fereastră, dorind să-l ignore. Îşi simţea fruntea umedă şi ştia că devenise palidă. Privirea lui Rhyder era pe ea. O simţea cum îi înţeapă spinarea.

— Ai mâncat ceva astăzi? întrebă el ca un părinte şi Gina strânse din dinţi.

— Foarte puţin. Nervi de mireasă, presupun, îl înţepă ea cu amărăciune.

— Vrei să mergi la restaurant, sau să comand ceva în cameră? întrebă Rhyder politicos şi indiferent.

Primul ei impuls fu să aleagă restaurantul, dar perspectiva de a fi ţinta privirilor cunoscătoare ale personalului hotelului o făcu să renunţe.

— În cameră, te rog, răspunse ea ţeapănă. Şi comandă multă şampanie. Simt că vreau să mă îmbăt.

— Nu încerca să faci pe interesanta, Gina! se răsti el. Nu te prinde.

Încordarea îi strângea stomacul. Ea se întoarse pe călcâie pentru a întâlni privirea aspră, de oţel o ochilor lui care o străpungeau. Ridicarea mândră o capului brunet îi înălţase bărbia într-un unghi sfidător.

— Ţi-e ruşine cu mine?

În ciuda provocării îndrăzneţe, se simţea intimidată de virilitatea puternică ce emana din acest bărbat îmbrăcat în costum negru, stând la câţiva metri de ea. Inima începu să-i bată neregulat, când văzu cum gura acestuia face o grimasă.

— Ce te face să spui asta?

Întrebarea neutră nu era ceva pentru care se pregătise fata. Nici furia la care s-ar fi aşteptat, nici sarcasm.

— Pentru că nu le-ai spus părinţilor tăi despre căsătoria noastră.

Gina îşi ţinu răsuflarea, speriată de felul în care încerca să provoace mânia lui. Ochii lui se îngustară.

— Îi voi informa când voi crede de cuviinţă. Suntem căsătoriţi, ceea ce este, în fond, ce ţi-ai dorit.

— Nu asta am vrut eu ! se înăbuşi ea revoltată.

— Ai perfectă dreptate, fu de acord Rhyder cu o urmă de ironie. Tu ai vrut doar să desfăşori un experiment sexual. Păcat că nu te-ai gândit la asta când ai fugit de pe vapor, căci n-ai suporta acum consecinţele şi niciunul dintre noi n-ar fi în această belea.

Lacrimile îi înţepau pleoapele şi ea se întoarse înapoi spre fereastra, ca el să n-o poată vedea. N-avea nevoie ca el să-i amintească de faptul că prostia ei o adusese în situaţia de acum. Covorul roşu înăbuşea paşii lui, dar era conştientă că el se apropia.

— Uite meniul de la serviciul în cameră. Împinse o hârtie tipărită spre ea. Poţi alege ce doreşti, spuse el scurt şi indiferent.

— N-are importanţă. Gina-şi schimbă poziţia ca să rămână cu spatele la el. Comandă orice, nu-mi pasă.

— Foarte bine. Răbdarea lui ajunsese la limită. Se putea auzi după tonul ridicat. Voi comanda eu pentru tine. Te poţi răcori cât timp telefonez.

Înfuriată de condescendenţa din tonul lui, Gina făcu stânga-mprejur. În ochi îi scăpărau flăcări de smarald, aceştia devenind şi mai strălucitori din cauza lacrimilor.

— De ce nu-mi spui să mă duc să mă spăl pe mâini, ca o fetiţă cuminte? izbucni ea.

— Destul, Gina! Avertismentul lui ameninţător acţiona ca o palmă.

— Ce se întâmplă? îl ironiză ea fără cea mai mică reţinere faţă de admonestarea lui. Ţi-e frică să nu fac o criză de isterie?

— N-aş fi surprins, rosti Rhyder încet, străduindu-se să se controleze. Ai folosit aproape orice subterfugiu numai acesta nu.

— Eu? Mă faci să râd! strigă Gina dispreţuitoare.

El răsuflă adânc şi se îndepărtă de ea, aerul din jurul lui fiind încărcat de violenţă.

— N-am de gând să mă cert cu tine, Gina, declară el aspru.

— Am dreptul să fiu furioasă, spuse ea cu sarcasm. În fond, tu ne-ai băgat în toată această belea.

— Scena ta de Ofelie alergând pe străzile oraşului n-are nimic de-a face cu asta, presupun.

O privi peste umăr cu ochi duşmănoşi şi nările fremătându-i.

— Tu ai fost cel care ai insistat atât de cavalereşte să te căsătoreşti cu mine, îi aruncă ea şi văzu cum peste trăsăturile lui bronzate străfulgeră ceva. Această străfulgerare o făcu să înţepenească. Bunicul a spus că tu ai vrut să te însori cu mine.

Peste faţa lui osoasă trecu în fugă o sclipire de aroganţă.

— Aşa a spus? se minună Rhyder ironic.

Gina înghiţi în sec, mândria făcând-o să-şi ţină capul drept.

— Tu ai vrut? întrebă ea cu o voce joasă, temându-se de răspunsul lui.

— Nu. În vocea lui nu era nicio urmă de emoţie. Dar nu este relevant acum, deoarece te-am făcut nevasta mea. N-o mai ţintui cu privirea şi se duse la telefon. Îţi comand cina.

Un fior de teamă îi parcurgea trupul îngheţat. Gina-şi încrucişă braţele, frecându-şi pielea pentru a scăpa de frig, dar acesta părea să

pătrundă şi mai adânc. Începură să-i tremure genunchii. Se simţea slabă şi îngrozitor de vulnerabilă.

Se îndreptă năucă spre baie, dorindu-şi să se fi dus când Rhyder îi propusese iniţial, în loc să fi reacţionat, ca un copil. Aflase ceva ce n-ar fi vrut să ştie. Cum putea merge căsătoria dacă amândoi fuseseră forţaţi s-o facă?

Când se întoarse în dormitor întrebarea îi frământă mintea până când n-o mai ţinură nervii. Devenise sensibilă la tăcerea lui Rhyder. Tresări când o ciocănitură la uşă anunţă sosirea cinei ei. Rhyder nu comandase nimic pentru sine şi Gina trebui să suporte să înghită mâncarea al cărei gust nu-l simţea mâncând singură.

Fără haină şi cravată, cu butonii de la cămaşa albă şi primii trei nasturi descheiaţi, cu un brandy, pe care şi-l turnase de la barul din cameră, în mână, el se aşeză cu indolenţă într-un fotoliu.

Gina se uita la mâncarea care-i rămăsese în farfurie. Cu o mişcare bruscă, lăsă să cadă furculiţa în farfurie şi o dădu la o parte, ridicându-se agitată şi frângându-si degetele.

— Ai terminat? se interesă Rhyder într-un târziu.

— Da. Gina îi aruncă o privire sfidătoare.

Buzele lui se strânseră într-o linie posomorâtă.

— N-aveam de gând să-ţi spun să-ţi cureţi farfuria, se răsti el şi dădu pe gât restul de brandy din paharul lui.

— Bine, ripostă ea, fiindcă n-aş fi făcut-o.

— Speram ca mâncarea să-ţi îmbunătăţească dispoziţia. El se ridică iritat şi se duse la micul bar să-şi umple din nou paharul. Dar evident n-a fost aşa.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să-ţi îneci supărarea în băutură? îl ironiză Gina.

Ochii cei albaştri îi înfruntară pe cei furtunoşi şi verzi ca oceanul, apoi renunţară brusc când el dădu paharul peste cap, fără a savura băutura în înghiţituri mici, de parcă voia să se îmbete. Înainte de a pleca de lângă bar, îşi umplu iar paharul.

— Poate că am hotărât c-ai avut dreptate mai devreme, comentă Rhyder ridicând sardonic o sprânceană. Aceasta ar putea fi noaptea în care să te îmbeţi.

Pulsul ei bătu neregulat când el se apropie agale de ea. Fără haină şi cravată, cu cămaşa descheiată care-i dezvelea pieptul musculos, el apărea mai mult ca bărbatul de care inima ei îşi amintea, viril şi puternic. Gina simţi o înţepătură de durere în piept.

— Mă voi alătura şi eu, declară ea cu o voce gâtuită.

Trecu pe lângă el să se ducă la bar, dar mâna lui zvâcni şi o opri, degetele lui înfigându-i-se în pielea gingaşă a braţului.

— Nu mă atinge ! şuieră ea plină de venin.

— Să nu te ating ? repetă Rhyder răutăcios şi-şi întări strânsoarea.

De la asta a pornit totul. M-ai rugat să te ating şi eu am refuzat.

Valuri fierbinţi de ruşine o străbătură, făcând-o să i se înroşească faţa şi gâtul. În zadar se zbătea să scape din încleştare, fiindcă degetele lui o pătrundeau până la os. Îşi băgă unghiile în mâna lui încercând să-l facă s-o asculte.

Din pieptul lui răzbătu un râs aspru.

— Nu asta voiai să-ţi fac înainte, o zeflemisi el.

Gina ridică dosul mâinii spre bărbia lui, dar rată şi-i lovi paharul din cealaltă mână. Acesta căzu pe covor şi lichidul făcu o pată umedă.

Mâna lui liberă îi prinse celălalt braţ ca s-o tragă cu putere lângă el. Lucirea de cruzime din ochii lui o sperie şi Gina se luptă cu violenţă.

— Dă-mi drumul! Nu te pot suferi ! declară ea, gâfâind din pricina efortului.

Un cerc de oţel o zdrobi de pieptul lui în timp ce degete aspre îi ridicară bărbia.

— Dar acum suntem căsătoriţi, iubita mea, scrâşni el. Totul este perfect legal. De fapt este dreptul meu conjugal.

Privirea lui sălbatică străluci rapid a satisfacţie când îi văzu ochii măriţi de spaimă, înainte de a-i asalta cu violenţă buzele tremurânde. Îi sorbi răsuflarea din plămâni şi o secătui de puteri, lăsând-o inertă în braţele lui. Setea lui de răzbunare nu era satisfăcută de simpla supunere aşa că-i răvăşi dulceaţa gurii, cu respiraţia lui duhnind a brandy.

Răspunsul ei timid la sărutul lui devastator făcu prea puţină impresie asupra lui Rhyder. Până când degetele ei nu se agăţară de cămaşa lui el nu-şi încetă presiunea gurii pe a ei. Atracţia lui de bărbat era un lucru împotriva căruia ea nu putea lupta, nici împotriva încântării sălbatice pe care felul lui de a face dragoste i-o stârnea.

Dorinţa o înflăcără. Mâinile ei neîndemânatice îi desfăcură cămaşa ca să-şi poată aluneca degetele pe pielea lui netedă ca mătasea.

Un geamăt de plăcere ameţitoare i se opri în gât când mâna lui se strecură să-i tragă fermoarul de la rochie. Când aceasta le căzu la picioare, Rhyder o ridică în braţe. Ochii verzi luminoşi întâlniră focul ce mocnea întunecat în albastrul privirii lui.

Fără niciun cuvânt, el o duse la pat şi o întinse pe cuvertura roşie. Cu un genunchi pe marginea patului, dominând-o, avea ceva primitiv şi de cuceritor în poziţia lui.

Genele Ginei fluturară de un fior păgân. În următoarea secundă cămaşa lui fu azvârlită şi pieptul musculos i se apleca spre ea.

CAPITOLUL V

Un sunet înfundat de voci o trezi pe Gina în dimineaţa următoare. Perna îi era udă sub obraz şi-şi aminti că plânsese în ea noaptea trecută.

Rhyder încercase s-o consoleze, dar curând devenise clar că el intenţiona să-l uşureze durerea cu aceleaşi tactici cu care o cauzase iniţial. Gina se chircise speriată, provocându-i furia, dar el o lăsase în pace, cu lacrimile ei.

Îşi ridică foarte încet de pe pernă capul şi se uită peste umăr. O senzaţie de uşurare o învălui văzând perna goală de lângă ea. Se uită prudentă prin cameră, dar nu era nici urmă de Rhyder.

Apoi auzi vocea lui venind de pe terasa apartamentului lor. Ascultă, fără să-şi închipuie cu cine putea vorbi până când auzi o voce familiară.

— Dumnezeule, nu pot să cred că te-ai însurat cu ea! veni exclamaţia uimită a lui Pete. Când mi-au spus în port, am crezut că mi se înmoaie picioarele. Dar chiar aşa ai făcut?

— N-am avut de ales, replică Rhyder cu vocea lui joasă încordată la maximum.

Gina înţepeni, muşchii ei protestând când se strecură afară din pat. Hainele îi erau încă împrăştiate pe podea. Le dădu la o parte, vrând să uite cum ajunseseră acolo, şi se grăbi spre valiza ei.

— Dar cum? De ce? auzi vocea nedumerită a lui Pete când luă o pereche de pantaloni de deasupra celorlalte haine împăturite.

Tocmai îşi trăgea pantalonii când auzi răspunsul lui Rhyder:

— Cred că se numeşte şantaj.

— Şantaj? suflă Pete. Ce s-a întâmplat cât am fost plecat?

Cu mişcări ţepene, Gina termină cu îmbrăcatul. Vocea pe care încercase s-o ignore, acum era nerăbdătoare s-o asculte. Trebuia să ştie care era explicaţia lui.

— A venit la vapor într-o seară târziu. Ploua şi era udă până la piele, îşi începu Rhyder explicaţia. M-am dus să iau un cearşaf s-o înfăşor în el. Când m-am întors cu acesta, blestemata de puştoaică se dezbrăcase de haine şi se milogea să fac dragoste cu ea!

— Oh, Dumnezeule! interveni Pete. Ai…

— L-am spus să se ducă acasă şi să mai crească! răbufni Rhyder. A plecat de acolo plângând, pe stradă, goală pe jumătate. Aproape întreg blestematul de oraş a văzut-o părăsind **Sea Witch**.

Gina se simţea umilită. Crudul adevăr al cuvintelor lui o făceau să

se simtă ruşinată, dar îl ura că-i vorbea lui Pete despre comportarea ei uşuratică. Era prea umilitor.

— Şi ce-ai făcut atunci? vru Pete să ştie, nevenindu-i a crede.

— Am hotărât c-ar fi mai bine să spun eu ce s-o întâmplat, înainte ca scandalul să devină atât de mare încât nimeni să nu mă asculte, aşa că m-am dus acasă la ea să vorbesc cu bunicul ei, oftă Rhyder supărat.

— Şi nu te-a crezut?

— Cred că m-a crezut, scoase Rhyder un râs lipsit de veselie. Necazul a fost că reputaţia nepoatei sale fusese distrusă ireversibil în ochii oraşului, un fapt pe care a continuat să mi-| bage în cap în timp ce m-a forţat să-i beau whisky-ul.

— Vrei să spui că a încercat să te îmbete? îşi exprimă Pete uimirea.

Gina se albi când îşi aminti bufnetul sticlei de whisky pe masă cel puţin de trei ori înainte de a-şi fi îngropat ea capul sub pernă. Fusese o şmecherie folosită de bunicul ei, indiferent de onorabilitatea motivelor sale.

— Aproape a reuşit. La început am crezut că era un fel de test de bărbăţie pe care trebuia să-l trec. După aceea am realizat, aproape prea târziu, că intenţiona să mă împiedice să gândesc clar. Nu că mai avea vreo importanţă când a obţinut ce-a vrut, adăugă Rhyder sardonic.

— Dacă tu n-ai făcut nimic, cum a putut el să te şantajeze să te căsătoreşti cu ea? Gina este o puştoaică drăguţă, dar ce-o să te faci cu o mireasă copil? declară Pete încurcat. Nu pot înţelege cum ai cedat presiunii numai din cauza bârfei unui orăşel despre tine şi o fată, Rhyder.

— Depinde ce presiune. Cinismul se accentuase în vocea lui Rhyder. Mi s-a prezentat varianta de a mă căsători cu Gina sau a răspunde acuzaţiilor de molestare a unei minore şi încercării de viol.

— Dumnezeule ! şuieră Pete.

Ginei i se înmuiară picioarele, şi căută ceva să se aşeze. Ieri, în timp ce mergeau cu maşina, ea crezuse că Rhyder glumea când spusese că se căsătorise cu ea pentru a-şi salva reputaţia, dar el fusese extrem de serios.

— Beat sau nu, n-am avut de ales, continuă. Rhyder. Ziarelor le-ar fi plăcut povestea, mai ales având în vedere cercetările oare se fac în legătură cu legalitatea contribuţiilor firmei tatălui meu. Dacă m-aş fi luptat contra acuzaţiilor şi aş fi învins, publicitatea tot ar fi fost dăunătoare pentru tatăl meu.

— Mi-e teamă că ai dreptate, încuviinţă Pete cu şovăială.

— Bunicul Ginei ştia că mă avea la mână. Şi m-a forţat.

Cuvintele păreau să iasă printre dinţii strânşi cu ură.

— Gina ştie? Precis trebuie să bănuiască. Sau crezi că a avut şi ea un rol?

— Mă întrebi dacă a fost o conspiraţie ca să-i cada Ginei în plasă un bărbat bogat?

Gina nu trebuia să vadă faţa lui Rhyder ca să-şi imagineze rânjetul ironic care-i deforma gura. Habar n-am. Gina pare să nu ştie de ameninţările bunicului ei. Dar s-a prefăcut a fi o mireasă lipsită de bunăvoinţă.

— S-a prefăcut? Ce vrei să spui prin asta? Pete prinse imediat sensul dubios al comentariului.

Închizând ochii, Gina îşi aminti cât de uşor permisese sărutărilor lui aspre să devină senzuale. Regretul amar pe care îl simţea că-i cedase se dublă. O sedusese doar ca să marcheze un punct şi nu din cauză că avea un drept conjugal. Îl va face să plătească pentru că-i luase inocenţa, îşi jură ea.

— Nimic, răspunse Rhyder la întrebarea lui Pete. N-are importanţă.

— Ce-ai de gând sa faci acum? întrebă Pete. Presupun că va trebui s-o iei acasă la tine, să-ţi cunoască familia. Ţi-o poţi imagina întâlnindu-le pe prietenele surorii tale? O vor sfâşia! Să nu mai punem la socoteală ghearele unora dintre fetele care intenţionau să pună mâna pe tine! Ai de gând să spui familiei tale adevărul? Despre cum ai fost şantajat să te însori cu ea?

— Da! se răsti Rhyder, apoi făcu o pauză înainte de a adăuga: Niciodată nu vor crede că m-am putut îndrăgosti de o puştoaică. Le-aş insulta inteligenţa încercând să-i conving.

— Sora ta nu va fi în stare să-şi ţină gura, îl avertiză Pete. Într-o lună vor afla toţi. Va fi greu pentru tine şi Gina. Bineînţeles, tu ai obrazul gros. Vei putea suporta, dar copila…?

— Poate că merită, fu replica iritată, şi enervarea Ginei crescu.

— Hai, Rhyder. Ea este totuşi un copil.

— Poate că va găsi viaţa de femeie măritată atât de mizerabilă încât eu îmi voi răscumpăra libertatea cu o pensie alimentară, bombăni el. În acest timp va trebui să am grijă să nu rămână gravidă, căci altfel m-aş putea procopsi cu ea pentru tot restul vieţii.

— Divorţul te poate costa scump, murmură absent Pete.

— Aş fi plătit să nu mă însor cu ea, dar şmecherul de bătrân n-a vrut să dea cu piciorul ocaziei. Continua să insiste că i-am distrus reputaţia. Aş semna chiar acum un cec, pentru orice sumă pe care ea ar numi-o, dacă aş crede că mă voi descotorosi de ea, declară Rhyder cu violenţă.

Gina se ridică în picioare. O furie sălbatică îi înţepenea umerii când se duse la uşa glisantă de sticlă ce se deschidea pe terasă. La apăsarea mâinii ei, uşa se deschise, zgomotul atrăgând atenţia ambilor bărbaţi.

— Cât? întrebă ea înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi.

O roşeaţă de jenă apăru pe pielea blondă a lui Pete.

Asprimea neîndurătoare a trăsăturilor lui Rhyder nu se schimbă

văzând-o, neexprimând surprindere la apariţia sau întrebarea ei.

Albastrul de oţel al ochilor lui o cercetă cu o privire rapidă. Paloarea tenului ei contrasta puternic cu părul negru. Verdele de ocean al ochilor avea nuanţa violentă a unei furtuni de iarnă.

— Ai spus cu un moment în urmă că ai fi doritor să plăteşti ca să te descotoroseşti de mine. Cât? îşi repetă Gina întrebarea.

— Cât vrei? rosti Rhyder.

Gina numi prima sumă mare care-i veni în minte. Ceva sclipi în ochii lui şi imediat ea-şi dădu seama că el se aşteptase la o sumă mai mare.

Când ea se jurase mai devreme să-l facă să plătească, nu se gândise în sensul banilor. N-avea importanţă c-ar fi putut cere mai mult şi ar fi primit.

— Mă surprinzi, Gina. Crezusem că-ţi preţuieşti mai mult reputaţia, o studie Rhyder cu indolenţă, sprijinindu-şi un umăr ars de soare pe un stâlp de fier al terasei.

El era îmbrăcat doar în pantaloni bleumarin, soarele dimineţii strălucind pe goliciunea pieptului său. Gina găsi virilitatea lui violentă şi aspră, o amintire prea vie a intimităţii ultimei nopţi.

— Reputaţie mea este intactă, ripostă ea. Căsătorindu-mă cu tine totul s-a aranjat. Primeşti o reducere din cauza asta.

— Dar aşa de repede un divorţ? o ironiza Rhyder. Asta n-o să pună unele întrebări?

— Oh, îşi vor ţine limbile pentru un timp, înlătură Gina întrebarea cu superioritate rece. Şi probabil vor spune că este din cauza faptului că m-am măritat cu un bărbat din altă parte. Dar când voi împrăştia peste tot ce porc eşti, ei vor fi de acord cu mine că am făcut ce trebuie. Nu vor fi surprinşi, având în vedere genul de om pe care îl cred ei că eşti, zbenguindu–te cu un copil.

Buzele lui se strânseră cu duritate.

— Tu şi cu bunicul tău aţi plănuit totul, nu-i aşa?

— Am încercat să avem totul în vedere, minţi ea.

N-ar fi fost de niciun folos să insiste că nu existase nicio schemă premeditată ca să-l prindă în capcana de a se căsători cu ea. El n-ar fi crezut. În afară de asta, nu-i păsa care era părerea lui despre ea sau bunicul ei. Fură de acord asupra unui punct, o terminare rapidă a căsătoriei.

— Vei avea bani în momentul în care vor fi semnate hârtiile de divorţ, şuieră el cu dispreţ.

— O anulare ar fi mult mai puţin complicată, se băgă Pete în vorbă cu ezitare.

— Da, şi e probabil mai rapid. Privirea lui se îngustă gânditoare în direcţia Ginei.

— Rămâne stabilit, atunci, declară ea.

*

* *

Anularea fu obţinută după ce Gina trecuse peste obiecţiile iniţiale ale bunicului, ameninţându-l că fuge de acasă dacă acesta nu încuviinţează. Nu fusese uşor să-şi continue viaţa în mica localitate.

Deşi adulţii o iertau pentru căsătoria ei impetuoasă şi nereuşită, băieţii se uitau la ea cu ochi diferiţi. Ei zăreau experienţa în spatele inocenţei de pe faţa ei. Respectul faţă de sine deveni pentru Gina un lucru preţios, unul care trebuia păzit.

Mândria bunicului fusese ofensată de banii pe care Rhyder îi dăduse ei. Nate Gaynes îi depozitase în bancă, refuzând să se atingă de un bănuţ. Şi Gina simţea la rândul ei că banii erau murdari. De la bancă soseau regulat înştiinţări cu valoarea depozitului şi dobânda acumulată.

De fiecare dată când văzuse plicul în cutia de scrisori, Gina simţea că vrea să moară. Bunicul ei devenea tăcut când vedea câte unul. Gina simţea că el îşi dădea seama că avusese un eşec forţând-o la această căsătorie ce se sfârşise prematur, şi încercase în moduri subtile să-l facă să înţeleagă că nu ştiuse ce fel de bărbat era Rhyder.

În anul care urmă căsătoriei anulate, el devenise posac şi închis. În vara următoare bunicul murise în somn. În deznădejdea ei, Gina îl învinuise pe Rhyder şi folosise banii pe care el îi dăduse.

Socotise că el îi datora aceşti bani pentru cauzarea morţii bunicului. Vânduse casa. Acel ultim an şterse multe dintre amintirile fericite care fuseseră legate odată de aceasta.

*

* *

Nouă ani mai târziu, la douăzeci şi şase de ani, ea era a femeie cu o carieră şi un viitor în faţă. Aşa că de ce, mormăi Gina în sine, un astfel de ocupant nedorit, al trecutului trebuia să revină în viaţa ei acum? Toate emoţiile violente pe care le crezuse îngropate ieşeau la suprafaţă.

Îşi simţea pielea fierbinte. Se duse la chiuveta bucătăriei moderne şi dădu drumul la apa rece, lăsând-o să-i curgă peste încheieturile mâinilor. Uşa din exterior se deschise şi ea înţepeni la zgomot, răsuflând precipitat.

— Gina ! o admonestă Justin Trent. Ce faci aici? Petrecerea este afară, închise robinetul şi începu să-şi şteargă mâinile.

— Am venit aici să mă liniştesc puţin.

— Ai ales cel mai ciudat moment să dispari. Îi luă prosopul din mână şi-l puse deoparte înainte de a-i lua ambele mâini într-ale lui.

— Uite, aştept să ţi-t arăt pe toţi prietenii mei şi tu te ascunzi în casă.

— Nu mă ascund, se strădui Gina să zâmbească, nefiind în stare să

întâlnească privirea caldă a ochilor lui căprui.

El îi duse mâna stânga la buzele lui, atingându-i vârful degetelor cu un sărut. Pe sub vălul genelor plecate, ea-i văzu strâmbătura gurii senzuale în timp ce se uita la mâna ei.

— Mi-aş dori să nu mai porţi acel inel, Mă face să simt întotdeauna ca un prost care se învârteşte în jurul nevestei altcuiva, mormăi el.

Un fior incontrolabil îi coborî Ginei de-a lungul spinării. Îşi retrase repede degetele din strânsoarea lui uşoară şi se întoarse cu spatele, acoperindu-şi vinovată inelul de aur cu cealaltă mână.

— Ţi-am spus, este inelul bunicii mele.

„Ceva vechi" pe care bunicul ei îl prezentase sentimental la nuntă, însoţindu-l de urarea ca acea căsătorie a ei cu Rhyder să fie la fel de lungă şi fericită cum fusese a lui.

— Mă uimeşti, scumpo. Uneori eşti atât de raţională şi emancipată, gândindu-te doar la cariera ta. Apoi alteori, eşti încântător de demodată şi feminină. Degetele lui se plimbară pe obrazul ei. Când te-am cunoscut, credeam că purtai acel inel pentru a-i ţine la distanţă pe tipi ca mine.

— Şi asta este adevărat, zâmbi Gina.

Mângâierea lui uşoară o făcea să se simtă jenată. Venea prea devreme după amintirea atingerii altui bărbat, dar nu se putea eschiva. Justin n-ar înţelege respingerea când ea-i permisese mici libertăţi similare în ultimele luni. Şi Gina nu voia să-i explice sau să mintă.

Fu cuprinsă de regret, regretul că avusese ghinionul să-l întâlnească pe Rhyder şi regretul că acesta reapăruse brusc, după nouă ani.

— Mi-e foame, spuse ea minţind, ducându-se cu el spre uşă.

— Vom rezolva asta. Justin îi cuprinse umerii şi o conduse afară.

În mijlocul mulţimii se afla Rhyder, care-i atrase privirea Ginei împotriva voinţei ei. Masculinitatea lui primitivă şi vitalitatea dură îl făcea diferit de ceilalţi. Chiar şi Gina care-l ura, simţea puterea acestora.

El îşi plimbă privirea prin mulţime, întâlni ochii Ginei şi se opri. Ea se uită repede în altă parte.

Răsuflând adânc, ea hotărî să nu lase prezenţa lui Rhyder s-o tulbure. Şocul de a-l vedea din nou trecuse. Refuza să-i permită să-i strice bucuria petrecerii cu fructe de mare.

— Te-ai întors la timp, îi vorbi Katherine Trent când fratele ei se apropie cu Gina. Apoi se adresă unei perechi care stătea lângă foc. Contaţi pe fratele meu care simte prin aer când este mâncarea gata.

Gina se uită surprinsă la ceasul ei. Fusese în casă aproape o oră, timp în tare în mintea ei se depănaseră evenimentele verii de acum nouă ani.

Justin se întoarse spre musafiri şi strigă:

— Veniţi încoace cu toţii. Suntem gata!

De data asta o grămadă de voluntari se oferiră să ajute să dea la o parte pânza care acoperea cuva plină cu aburi. O aromă delicioasă se ridică de pe muntele de fructe de mare şi legume, amestecându-se cu mirosurile exotice care umpleau aerul. Un murmur de apreciere se auzi din partea oaspeţilor.

— Sunt ani de când am fost la o petrecere cu fructe de mare, declară cineva, dar această aromă n-o voi uita niciodată.

Gina fu nevoită să admită că existau multe amintiri pe care timpul nu le putea estompa, nu toate dintre ele evocând momente de furie şi ură.

— Serviţi-vă! îi invită Katherine când grămada de mâncare fu aşezată pe o masă lungă, lăsând homarii, care acum erau roşii, aşezaţi pe patul de alge.

Cu Justin de braţ, Gina se alătură şirului de oameni care îşi încărcau cu mâncare farfuriile. Îl pierdu din vedere pe Rhyder şi speră ca separarea să fie permanentă.

— Du farfuriile noastre la masa de acolo, îi arătă Justin, dându-i farfuria lui. Eu o să aduc homarii şi untul.

Când Gina se întoarse pentru a-l asculta, îl văzu pe Rhyder aşezat la masa pe care Justin tocmai i-o indicase. Ezită, dar Justin o împinse în joacă. Celelalte mese erau pline. Nu-i putea spune lui Justin că nu voia să stea la aceeaşi masă cu Rhyder şi nu exista altă obiecţie pe care s-o poată aduce.

Se îndreptă şovăind spre masă. Privirea albastră a lui Rhyder alunecă neinteresată peste ea în timp ce Gina aranja farfuriile pe masă la capătul opus locului unde era aşezat el. Atenţia lui era îndreptată asupra perechii aşezate lângă el. În câteva secunde Justin se întoarse balansând două farfurii şi un săculeţ cu scoici.

— Nu ştiu ce să mănânc întâi, declară râzând o femeie din faţa Ginei.

— La câte puţin din fiecare, îi sugeră bărbatul care evident era soţul ei. Uite, adăugă el, luând punguţa de scoici dintre farfurii, o să-ţi curăţ o scoică.

— Greşit, Henry, vorbi Justin în timp ce Gina îl ajuta să pună farfuriile cu homari pe masă. În Maine, scoicile nu se curăţă, ci se desfac!

Urmă o discuţie asupra expresiilor ce se foloseau în ţinut.

O dată, când Justin explica de unde provenea un termen, Gina simţi privirea lui Rhyder asupra ei. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el îşi amintea vremea când îl instruise pe Pete despre originea unor expresii.

— Dar expresia „fericită ca o scoică”? se încruntă femeia.

— Nu, pe asta n-o cunosc, admise Justin.

— Poate ştie Gina, rosti Rhyder. Ea este din Down-East.

Tocmai spărgând un cleşte de homar, Gina se uită în sus, surprinsă ia auzul numelui ei pe buzele lui. Luciul ironic, uşor sarcastic din ochii lui, spunea că-şi amintea.

— Ştiţi? se interesă femeia.

— „Fericit ca o scoică” este o versiune prescurtată. Gina îşi reveni repede ca să explice. Întreaga expresie este “fericit ca o scoică în mareea înaltă", pentru motivul evident că nimeni nu scormoneşte după scoici când mareea este înaltă!

Trioul râse apreciind umorul cugetării.

— Down-East? bărbatul numit Henry repetă ce spusese Rhyder. Întotdeauna sunt confuz în privinţa asta. Este ceva în legătură cu vântul, dar v-ar deranja să-mi explicaţi?

— În general vântul de-a lungul coastei Maine este de la sud-vest. Pe timpul velierelor mari şi altor vase cu pânze, o corabie care pleca din portul Boston spre un punct oarecare din Maine, mergea „în josul vântului” într-o direcţie. Estică, sau „în josul estului”. Este puţin cam încurcat dar de fiecare dată când călătoreşti pe coasta Maine, se spune că mergi „down-east” conchise Gina.

— Este fascinant, nu? declară femeia. Mi-amintesc când eram… Şi conversaţia devie spre locurile unde călătoriseră ei.

Din nou Gina nu luă parte la discuţie, nici Rhyder. De câteva ori ea simţi atingerea privirii lui care o jena. Mâncarea începu să-i rămână în gât în timp ce încordarea creştea, dar continua să înghită refuzând să-i arate că prezenţa lui îi alungase pofta de mâncare.

Tăcerea ei lungă atrase atenţia lui Justin care se aplecă la urechea ei.

— Iar te-ai retras, şopti el.

Gina scutură din cap, negând repede.

— Mănânc.

Faţa lui Justin era foarte aproape de a ei. Gina ştia că trebuia să-şi întoarcă doar uşor capul ca să-l invite s-o sărute, dar era prea conştientă de privirea lui Rhyder. Celălalt cuplu se ridică de la masă ca să-şi umple din nou farfuriile.

— Văd că ţi-ai mâncat homarul, observă Justin după câteva secunde. O să-ţi aduc altul.

— Nu. Chiar nu… Dar protestul ei fu în zadar. Şi Justin plecă de la masă.

— Întotdeauna te serveşte? întrebă Rhyder sec.

— Justin este o gazdă amabilă. Evitându-i privirea, Gina luă o scoică şi începu să-şi facă de lucru cu ea.

— Bineînţeles, o luă el uşor în râs. Câteva secunde se scurseră în tăcere, apoi Rhyder începu. Bunicul tău…

— … A murit, îl întrerupse ea tăios.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu-ţi pare. Scăpărarea ochilor verzi îl sfidă să nege asta.

Sprânceana lui neagră se ridică înainte de a admite:

— S-ar putea să ai dreptate. Scuză-mă. Şi se ridică de la masă.

Ciudat, dar Gina nu simţi niciun fel de uşurare când el nu se întoarse, ci se amestecă printre ceilalţi musafiri, unii mâncând, alţii sporovăind. Mai târziu el fu unul dintre primii invitaţi care plecară, dar stafia prezenţei lui râmase s-o hăituiască.

Era târziu când ultimii invitaţi plecară şi Justin fu liber s-o ducă acasă. Stătea tăcută pe locul pasagerului, uitându-se în noapte, când el o conducea la apartamentul din oraş.

— A fost o petrecere frumoasă, nu? comentă e| în cele din urmă pentru a rupe tăcerea.

— Da, a fost, încuviinţă ea. Rhyder Owens te-a întrebat despre mine?

Imediat după ce pusese întrebarea, Gina şi-ar fi muşcat limba că adusese în discuţie numele lui, când tot ce voia era doar să uite.

— Nu. Privirea lui căpruie părăsi şoseaua ca să se uite la ea. Voi doi vă cunoaşteţi, nu?

Gina ezită, apoi se hotărî asupra adevărului.

— L-am cunoscut cu mult timp în urmă.

— Şi? o îndemnă Justin.

— Şi nimic. Ea nu-i putea spune restul, nu încă.

— Cu cât timp în urmă? insistă el, simţind că erau mai multe de spus.

— Nouă ani, răspunse ea scurt.

— Tu aveai cât? Şaisprezece ani? Gina dădu scurt din cap când Justin o privi. Dacă-ţi aminteşti de el după atâta timp, trebuie să fi fost mai mult decât un străin prin mulţime. Este o veche pasiune?

— Nu prea, negă ea.

— După nouă ani, ce gândeşti despre el acum?

— Că încă este arogant şi plin de el. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut, sugeră ea.

Justin se supuse cu un zâmbet de satisfacţie pe buze. Vorbi despre petrecere în general tot restul drumului, fără a se referi nici măcar o dată la Rhyder. În faţa apartamentului ei, el opri maşina şi se întoarse în scaun.

— Acum că am avut mica noastră conversaţie mondenă, hai să discutăm despre lună şi stele. Se întinse ca s-o tragă uşor spre el. Şi despre femeia frumoasă din braţele mele.

Cu multă rezervă, Gina se lăsă lipită de el.

— Dar nu există nici o lună, observă ea.

— Ne vom preface, murmură Justin când îşi cobora capul spre ea.

Sărutul lui era în acelaşi timp pretenţios şi tandru. Răspunsul Ginei

fu fals entuziast. Cercul puternic al braţelor lui nu-i dărui sentimentul de căldură pe care i-l provoca de obicei. Ea se învinui pentru eşecul lui de a-i aprinde dorinţa.

Bariera mentală se ridicase din nou, făcând-o indiferentă la mângâierile unui bărbat. Era un mecanism de apărare care să-i protejeze intimitatea.

Când îmbrăţişarea atinse treapta unde trebuia să crească sau să moară, Gina îi puse capăt. Braţele lui se strânseră a protest faţă de retragerea ei, dar ea îi puse mâinile în piept, creând o distanţă între ei. Oftând posomorât, Justin îi dădu drumul şi ea zâmbi scuzându-se.

— Doar dacă ai schimbat momentul întâlnirii de la ora nouă dimineaţa, spuse ea blând. O să trebuiască să mă trezesc devreme ca să mă duc la biroul meu şi să mă uit din nou peste oferte înainte de întâlnirea cu tine. Ceea ce înseamnă că am nevoie de somn în noaptea aceasta.

— Presupun că n-ai de gând să mă inviţi înăuntru pentru o cafea? o privi el trist.

— Nu, refuză ea cu un zâmbet larg.

— De ce? Deşi era pusă ca din întâmplare, întrebarea cerea răspuns serios.

— Pentru că dacă te-aş invita să intri pentru o cafea, ai interpreta invitaţia ca însemnând cu totul altceva şi ai accepta-o fără să ai cafeaua în minte.

Justin râse încet de acurateţea observaţiei ei; apoi o studie în tăcere un moment.

— Te străduieşti din greu să te înţelegi cu mine?

— Eu sunt greu de înţeles. Zâmbi ca să mai îmblânzească asprimea cuvintelor.

— Cineva trebuie să te fi rănit foarte rău odată. Ochii lui căprui se întunecară la privirea ei surprinsă. Am bănuit acum câteva luni. Ceea ce probabil explică de ce am fost mai răbdător cu tine decât sunt din fire. Nu te îngrijora, adăugă el când faţa ei căpătă o expresie întunecată, nu-ţi voi cere să-mi vorbeşti despre el atâta timp cât tu nu mă vei întreba despre femeile pe care le-am cunoscut înaintea ta.

— Aceasta-i o înţelegere. Gina se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu un sărut. Noapte bună, Justin. Şi mulţumesc.

CAPITOLUL VI

Costumul din trei piese, constând dintr-o fustă, vestă şi haină, era foarte masculin în concepţie, dar jaboul bluzei albe îl făcea feminin. Efectul total era strict profesional, accentuându-i negrul ca pana corbului al părului, în contrast cu verdele ochilor.

Cu o servietă de piele în mână, Gina apăru în anticamera biroului lui Justin. Secretara lui îşi ridică ochii de pe maşina de scris şi-i zâmbi a bun-venit.

— Domnul Trent vă aşteaptă. Puteţi intra direct, domnişoară Gaynes, făcu femeia semn din cap spre uşa interioară.

— Mulţumesc. Fără a se mai deranja să ciocănească, Gina deschise uşa şi intră în biroul elegant.

— Iată-l pe avocatul meu, declară Justin, ridicându-se din scaunul aflat în spatele biroului s-o salute pe Gina. Ea este secretul succesului meu. Toţi uită condiţiile negocierii când tratează cu ea, domnule Arneson.

Zâmbetul profesional îngheţase pe faţa Ginei când se trezi în faţa unei perechi de ochi albaştri de oţel. Aşezat într-un fotoliu de piele, în faţa biroului masiv de nuc se afla Rhyder. O mişcare lângă el atrase privirea ei uluită.

Un al treilea bărbat ocupa fotoliul de piele de lângă al lui Rhyder. Mişcarea care o făcuse să-şi mute privirea fusese ridicarea acestui bărbat în picioare, la vederea ei.

Părul nisipiu era dat pe spate. Ochelarii cu ramă neagră aproape îi ascundeau ochii ca mura. Anii maturizaseră trăsăturile feţei de băiat cu tendinţa de a face pistrui, dar Gina îl recunoscu imediat pe Pete.

Gina îşi reveni prima, avansând să întindă mâna unui Pete uluit.

— Bună, domnule Arneson.

— Tu eşti, Gina? îngână el. Mirarea neîncrezătoare răzbătea prin lentilele ochelarilor lui când îi prinse mâna fără a i-o scutura. Brusc, mintea lui înregistră felul formal în care ea i se adresase, rece şi politicos. Îmi pare rău, ar fi trebuit să spun doamna O…

— Domnişoara Gaynes, adăugă ea instantaneu, cu un tremur nervos în voce.

— Oh! Capul lui Pete tresări uşor. Trebuie că ţi l-ai schimbat legal după…

— Da, aşa este, îl întrerupse Gina pentru a doua oară şi-şi retrase mâna dintr-a lui Pete, pălind la încruntarea întunecată de pe faţa frumoasă a lui Justin.

— Cred că-mi scapă ceva. Iritarea blocă încercarea lui Justin de a face din asta o declaraţie glumeaţă.

— Este… începu Gina, dar de această dată ea fu cea întreruptă de Rhyder.

— Gina a ales din păcate să ţină secret faţă de tine, Justin, faptul că este soţia mea.

Un amuzament răutăcios sclipea în ochii lui uimitor de albaştri, când întâlni privirea ucigaşă pe oare i-o aruncă Gina.

— Ex-soţie, îl corectă ea tăios.

— Ai fost căsătorită cu el? se îngustară ochii lui Justin către Gina. Surpriza lui era egal împărţită între faptul că ea fusese căsătorită şi că Rhyder fusese soţul ei.

Simţindu-se ca o acuzată, Gina stătea în faţa biroului de nuc, dreaptă şi ţeapănă pentru a-şi masca tremurul interior. Inima bătea să-i spargă pieptul ca a unui animal care voia să se elibereze.

Pete stătea deoparte, mişcându-se jenat din cauza situaţiei iscate de vorbele lui. Justin era confuz şi uşor supărat. Doar Rhyder părea să-şi ţină firea, aşa cum stătea în fotoliul său, relaxat şi nepăsător.

— Habar n-am de ce Gina şi-a schimbat numele sau n-a apucat să-ţi vorbească despre căsătoria noastră, spuse Rhyder. Doar dacă nu-i era ruşine de faptele ei din timpul scurtei perioade cât am fost împreună.

— Nu mi-a fost! Gina se răsuci pe călcâie ca să-l înfrunte, aproape înăbuşindu-se din cauza enervării. Nu voiam să-mi amintesc de asocierea noastră neplăcută, aşa că am revenit la numele meu de fată şi am şters orice urmă a ta din viaţa mea.

— Nu chiar totul, spuse Justin sec, privirea lui alunecând spre inelul ei de cununie.

Obrajii ei se împurpurară.

— Este inelul de cununie al bunicii mele.

Dar ea ştia şi ştia şi Rhyder că el fusese acela care i-l pusese în deget.

— Îmi doresc să-mi fi spus toate acestea ieri, rosti Justin bombănind, de parcă nu-i convenea să admită acest lucru în faţa celorlalţi doi bărbaţi.

— Sperasem să nu-l mai văd din nou după ziua de ieri, replică Gina încordată. Nu m-am aşteptat să intru în biroul tău în această dimineaţă şi să-l văd şezând… Ofertele legale din servieta ei păreau să-i ardă degetele prin piele. Verdele furtunos al ochilor ei se opri asupra lui Rhyder când semnificaţia prezenţei lui i se înregistră în minte. Presupun că eşti preşedintele de ia Caufield Entreprises?

— Corect, încuviinţă Rhyder din cap cu o aroganţă rece, dar ironică. Pete este avocatul meu şi el mă va sfătui în timpul tranzacţiilor pentru proprietatea pe care Justin a indicat că vrea s-o vândă.

Încleştarea ei se întări asupra servietei. Se întoarse spre Justin cu intenţia de a-i spune să-şi găsească pe altcineva care să-l reprezinte. Negocierile vor fi probabil de durată din cauza diferenţei dintre preţul cerut şi cel oferit şi câteva încurcături legate de proprietate.

Gina nu voia să-şi petreacă timpul lung cerut de ajungerea la un compromis, în prezenţa lui Rhyder. Dar înainte de a-l anunţa pe Justin în privinţa hotărârii ei, Rhyder vorbi:

— Cred c-ar fi mai bine să amânăm întâlnirea noastră cu câteva zile. Se ridică agale în picioare, privirea lui strălucind rapid asupra Ginei, când stătu lângă ea, copleşitor şi masculin, complet stăpân pe emoţiile lui. Sunt sigur că Gina este la fel de lipsită de tragere de inimă ca şi mine ca să stăm pe locuri opuse la masa negocierilor. Având în vedere asocierea noastră trecută, va fi greu să fim imparţiali sau obiectivi în discuţiile necesare pentru a ajunge la un compromis: înţeleg că Gina ar prefera să găseşti un alt avocat în această problemă. Fireşte că vei avea nevoie de un timp să-l pui la curent cu diferitele date.

Ea începu să fiarbă de mânie. În aparenţă Rhyder îi oferea o cale uşoară de a ieşi, dar indirect simţea că el cerea ca ea să fie înlocuită. Ironia lui sau sarcasmul, ea le-ar fi putut tolera, dar ca practic el să ordone să fie concediată, sub masca solicitudinii, era ceva ce nu va accepta.

— Te înşeli, domnule Owens. Părea caraghios să-l numească aşa, totuşi i se părea singura cale să-şi exprime amplitudinea furiei. Nu prefer ca Justin să-şi angajeze un alt avocat. Sunt mult mai calificată decât oricine altcineva, dat fiind că sunt familiarizată cu tine şi metodele tale. Din această cauză voi fi cu mult mai în măsură să protejez interesele clientului meu.

Cu excepţia unei uşoare măriri o pupilelor, Rhyder nu dădu nici un semn c-ar avea obiecţii la decizia ei. Totuşi Gina era sigură că marcase un punct. Aşezându-şi servieta pe colţul biroului, o deschise şi scoase un dosar.

— Am conceput o înţelegere contractuală asupra pământului, care să fie folosită ca punct de plecare. Gina. Extrase trei copii ale documentului din dosar şi le împărţi fiecărui bărbat. Va fi mai constructiv să ne înţelegem mai întâi asupra articolelor în discuţie.

Cum era deja familiarizat cu mulţi din termenii ofertei, deoarece Gina îl discutase cu el în detaliu, citirea documentului de către Justin era doar o formalitate. Pete îl citea cu concentrare, cântărind în minte fiecare cuvânt şi frază.

Cu iritare crescândă, Gina îl observă pe Rhyder frunzărind paginile multe ale contractului abia citind conţinutul. Nici măcar nu se uitase la ultima pagină când îl puse pe biroul lui Justin.

— Găsesc că sunt puţine lucruri în el cu care să fiu de acord, stabili

Rhyder plat.

Numărând până la zece, Gina-şi ţinu gura. Dacă e| încerca s-o facă să-şi iasă din fire, ea era hotărâtă să nu-i facă jocul.

— Prefer să aud opinia lui Pete, răspunse ea cu răceală profesională.

În încuviinţarea lui condescendentă exista o uşoară ironie. Fierbând în şine, Gina ignoră gestul cu o uşurinţă neglijentă, Rhyder se aşeză la loc în fotoliu, relaxându-se.

Privirea lui voalată o inspectă încet când ea-l aşteptă pe Pete să termine de examinat oferta. Gina se prefăcea că nu este conştientă de ochii lui Rhyder asupra ei, dar privirea lui enervantă îi încorda nervii la maximum.

— Excelent conceput, conchise Pete după ce terminase de citit oferta ei. Emise un zâmbet care deveni trist după o secundă. Din nefericire, limbajul este mai curând în favoarea clientului tău decât celui al meu. În punctele unde suntem de acord, aş recomanda unele schimbări în text.

— Fireşte, cedă Gina. Erau de aşteptat unele schimbări. Secase o a patra copie din dosar. Unde anume?

Când Pete începu să întoarcă paginile din copia lui, Rhyder se îndreptă cu o nerăbdare nedisimulată.

— Pete şi cu mine ne vom uita peste ofertă, vom face câteva însemnări şi ne vom întoarce la tine peste câteva zile, Justin.

El mergea deja spre uşă când Pete asimila informaţia pe oare Rhyder o dăduse pentru a încheia brusc întâlnirea. Jenat, Pete se uită la Gina. Subţierea supărată a buzelor ei nu-i mai ascundea furia. Mormăind un la revedere, el îşi luă servieta, cu oferta împăturită în mână şi-l urmă pe Rhyder care se retrăgea.

O dată cu închiderea uşii se lăsă tăcerea. Gina se uită la uşă, întrebându-se cum fusese atât de proastă să nu renunţe. Asta voise ea şi asta dorise şi Rhyder. Ce o făcuse să se bage în gura lupului?

O uşoară mişcare în spatele ei îi aminti de prezenţa lui Justin? şi de explicaţiile pe care el le-ar dori. Pe moment, ea nu voia să i le dea.

Rapid, se întoarse către birou şi băgă copia ofertei ei în servietă. Justin o observă, aşteptând în tăcere. Cu o mişcare uşoară o capului, Gina se uită la el şi-i zâmbi distant.

— Întâlnirea nu s-a terminat prea încurajator, dar Rhyder vrea proprietatea. Purtarea ei profesională nu încuraja nicio întrebare personală. Dă-mi un telefon când te contactează.

Se întoarse să plece, dar fu oprită de vocea lui autoritară.

— Gina!

— Da, Justin? Se uită peste umăr cu o falsă curiozitate în ridicarea sprâncenelor.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată cu el? Linia puternică a

maxilarului lui era împinsă înainte, cu agresivitate.

— Nu părea necesar.

— Nu? Era pe cale să spună mai mult, dar se obţinu cu un efort. Cât din ceea ce mi-ai spus a fost adevărat?

— Totul, replică Gina încordată.

— Asta înseamnă că ai fost măritată cu el acum nouă ani? Când aveai şaisprezece ani? Justin îşi lăsă capul într-o parte, în expresia lui fiind scepticism şi dezaprobare.

— Da, ceea ce în sine este o explicaţie, ripostă ea.

— Totuşi ai negat că el era o veche pasiune, o acuză el.

— Este o pasiune moartă în ceea ce mă priveşte pe mine.

Flăcările dintre ei încă se amestecau cu rezultate explozive, dar datorită ostilităţii şi nu pasiunii.

— La naiba, Gina ! Pumnul lui lovi furios biroul. Ai fi putut să mă avertizezi cine era, în loc să mă laşi să cred că el era cineva cu oare avuseseşi un flirt de vară cu nouă ani în urmă.

— Dacă aş fi ştiut că el este preşedintele lui Caufield Enterprises, ţi-aş fi vorbit despre el! se răţoi ea. Dar nu te-ai deranjat să-mi spui.

— Presupuneam că ştii, se apără Justin. În mod sigur n-am încercat să ţin secret faţă de tine. Tu nu poţi spune acelaşi lucru.

— Nu apreciez insinuările tale! Ea-şi dezlănţui furia reţinută, aprinsă de Rhyder. Nici nu-mi place să fiu interogată de parcă aş fi înfăptuit o crimă.

— Mă poţi învinui că mă simt ca şi cum aş fi fost trădat? întrebă el.

Răsuflând adânc, Gina se strădui să-şi recapete controlul.

— Dacă preferi să ai un alt avocat care să te reprezinte, eşti liber s-o faci, Justin.

El nu încerca s-o oprească în timp ce ea ieşea din birou. Firma pentru care lucra Gina îşi avea birourile la câteva blocuri de Justin. Plimbarea prin aerul rece o mai calmă.

Un mesaj telefonic de la Justin îi aştepta sosirea. În mica încăpere care era biroul ei, Gina formă numărul de telefon, aşteptându-se la anunţul că el angaja alt avocat. Vocea lui era tăioasă, dar îi spuse Ginei că încă o voia să-l reprezinte la negocieri.

Profesional era o victorie, mai ales că ea-şi crease o reputaţie în afaceri cu proprietăţi. Totuşi, ştia că emoţional ar fi fost mai bine s-o piardă pe aceasta şi să nu tolereze compania lui Rhyder.

Două zile mai târziu, Gina primi prin poştă o contrapropunere de Ia Pete Arneson, în numele lui Rhyder. Tocmai terminase de citit când sună telefonul. Era Justin care-i spunea că Rhyder programase o întâlnire pentru după-amiaza următoare.

Gina îi povesti despre contrapropunerea pe care o primise.

— Dacă Rhyder a gândit că oferta noastră era inacceptabilă, a lui este caraghioasă.

— Nu cred că există dubii că va trebui să obţinem ce dorim, spuse Justin pe un ton care arăta că nu este nerăbdător.

Părerea ei despre contraofertă fu repetată în după-amiaza următoare în faţa lui Rhyder. Imediat, Gina nu-i mai dădu nicio atenţie ca să discute nişte detalii minore, alegând unul care putea fi rezolvat repede.

Rhyder interveni şi ei se angajară într-o dispută asupra (linei condiţii majore. După aproape o oră de duel verbal, Gina-şi puse stiloul pe masă lângă mapa ei galbenă.

— Garanţiile pe care i le ceri lui Justin sunt absurde! declară ea exasperată. De la început ai ştiut despre disputa asupra marginii dinspre sud. Nu te poţi aştepta ca el să-ţi garanteze consecinţele ce decurg din asta.

— Pot şi o fac, rosti el fără a face vreun compromis.

O bombă cu explozie întârziată fusese dezamorsată.

— Poţi să-mi garantezi că după ce aceste negocieri se termină, eu şi cu tine nu ne vom mai vedea? îl sfidă Gina, întâlnind albastrul de oţel al ochilor lui surprinşi. Pentru că dacă tu poţi, eu îl voi sfătui pe Justin să fie de acord cu oferta ta.

Trăsăturile lui de mahon sculptat se întunecară.

— N-am crezut c-ai putea păstra sentimentele personale în afara acestor discuţii, domnişoară Gaynes, spuse el cu subînţeles.

Gina înmărmuri, pălind la această remarcă dură. Bomba aproape exploda dar ea fu în stare să se abţină. Cu mişcări controlate, începu să-şi strângă hârtiile şi să le pună la loc în servietă, conştientă de tăcerea care coborâse brusc în cameră.

Servieta fu închisă înainte ca ea să se uite la vreunul dintre ei, apoi Pete fu acela care încasă tăişul ochilor ei verzi la fel de îngheţaţi ca Atlanticul iarna.

— Îmi pierd timpul aici. N-are niciun sens să stau şi să mă cert când am de lucru la biroul meu. Gina se ridică de pe scaun. Când clientul tău va dori să fie rezonabil şi să ajungă la un compromis asupra unor pretenţii inacceptabile, putem rezuma aceste discuţii. Privirea ei îl sfredeli pe Justin oare era uimit şi ezitant.Îţi voi vorbi mai târziu.

Lui Rhyder nu-i spuse nimic, evaporându-se din încăpere fără a se uita la el. Se opri în anticameră pentru a-i cere secretarei lui Justin să telefoneze la biroul ei şi să-i înştiinţeze că nu se va întoarce în acea după-amiază. Apoi plecă.

Furia oarbă o făcu s-o ia pe jos printre blocuri. În cele din urmă se opri, extenuată și cu picioarele durând-o , doar la un bloc distanță de apartamentul ei. Problema era că mașina-i era parcată lângă clădirea blocului ei.

Şovăind, ea vru să se întoarcă. Oftând, se răzgândi şi se duse la

apartamentul ei. Maşina era încuiată şi va fi relativ în siguranţă până mâine. Va putea lua un taxi până la birou, dimineaţa.

În interiorul apartamentului genunchii începură să-i tremure. O lacrimă i se strecură printre gene, rostogolindu-se pe obraz. Era prima dată când plângea de când murise bunicul ei.

Telefonul sună. Gina bănui că era Justin sau una dintre prietenele ei și nu răspunse.Când începu să umple cada de baie , începu să sune din nou insistent, dar ea-l ignoră iar , și adăugă săruri parfumate în apă.

Telefonul continuă să sune din timp în timp cât stătu cufundată în apa înspumată. Apa înmiresmată îi linişti muşchii obosiţi şi nervii încordaţi.

Înfăşurată într-un halat scurt de bumbac, intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar cu lapte. Când se duse în camera de zi telefonul se porni din nou să sune. Gina se opri încruntându-se la telefon şi la insistenţa celui care o suna.

La al şaselea țârâit ea răspunse , iritată pe sine că ceda , știind totuși că persoana care suna era hotărâtă să nu-i dea pace până când n-ar fi răspuns.

— Rhyder sunt, se identifică vocea masculină fără a fi necesar.

Primul ei impuls fu să trântească receptorul în furcă, dar se controla şi răspunse scurt:

— Ce vrei?

— Dacă ţi-au trecut nervii şi nu mai eşti bosumflată, aș vrea să aranjez o întâlnire pentru astă-seară , o anunță el sec.

— Sunt avocat, nu doctor, şi nu mă aflu la cheremul nimănui la orice oră din zi sau din noapte, se răsti Gina.Dacă vrei o întâlnire, sună-l pe Justin și aranjează pentru mâine.

— Există o altă proprietate pe care o pot cumpăra, nu atât de bine plasată ca a lut Justin, dar cu potenţial de dezvoltare, minus certurile cu tine. Ori eşti de acord cu întâlnirea din această seară, ori tranzacţia cade, promise Rhyder cu un calm amenințător.

— Nu mă amenința , Rhyder ! șuieră ea furioasă .

— Ba te amenint. Având în vedere că tu eşti cea care a părăsit întâlnirea de astăzi după ce ţi-ai formulat ultimatumul, vei avea greutăţi să-l convingi pe Justin că acţionezi în interesul lui, refuzând să te întâlneşti cu mine în seara aceasta, o informă el placid. Justin se aşteptă să aibă un profit considerabil din această vânzare. N-o să-i placă s-o piardă şi nici n-o să-ţi mulţumească fiindcă ai cauzat acest lucru.

— Şi bineînţeles te vei asigura să afle că ai fi vrut să faci unele concesii dacă eu m-aș fi întâlnit cu tine.Vocea ei era plină de sarcasm. Îi vei spune așa , chiar dacă este o minciună .

— Dar nici unui dintre noi n-ar fi sigur c-a fost o minciună, nu-i

aşa? o contrazise Rhyder.

— La ce oră ? cedă Gina fără nici un chef.

— Şapte jumătate.

Ea se uită la încheietura mâinii, dar aceasta era goală.

— Cât este ceasul acum?

— Şase fără câteva minute, răspunse el.

Avea destul timp să mănânce ceva rece, să se îmbrace şi să ajungă în centru.

— Şapte şi jumătate la biroul lui Justin, confirmă Gina ora şi locul.

— Deoarece este în afara orelor de program, m-am gândit să ne întâlnim la apartamentul pe care l-am închiriat. Rhyder făcu o pauză.Doar dacă n-ai vreo obiecţie să ne întâlnim aici ?

Ba avea puternic de obiectat.Totuşi, să recunoască asta ar fi însemnat că permitea ca sentimentele personale să afecteze o negociere de afaceri, lucru pentru care Rhyder o acuzase astăzi. Nu avea de gând să-i dea o a doua ocazie.

— De ce m-aş opune? ripostă Gina cu falsă indiferenţă. Care este adresa?

Puse paharul cu lapte pe măsuţa de telefon şi luă creionul şi carneţelul de mesaje, scriind adresa pe care i-o dădu Rhyder. Când termină conversaţia, rupse foaia din carneţel şi o privi neliniştită.,

Un simţământ interior o avertiza că făcea o greşeală, dar era prea târziu să se răzgândească. Se angajase şi acum trebuia să dea curs promisiunii.

Întorcându-se în bucătărie cu paharul de lapte, îşi făcu la iuţeală o salată de creveţi şi mânca jumătate din ea înainte de a-i dispărea apetitul şi a pune farfuria în chiuvetă. Nimic din şifonierul ei n-o îmbia când încercă să aleagă ce să îmbrace.

În cele din urmă se hotărî la o fustă albă şi o tunică roşie, cu o bluză asortată imprimată cu flori roşii.

Îşi regretă alegerea când şoferul de taxi ciocăni la uşa apartamentului ei şi emise un fluierat admirativ la vederea ei, dar nu mai avea timp să se schimbe. Servieta îi era în mână când încuie uşa şi-l urmă pe şofer la taxi. Aceasta era un fel de carapace împotriva feminităţii ei, mai mult ca s-o apere pe ea de sine însăşi.

Şoferul taxiului trăncăni tot drumul până la apartamentul lui Rhyder. Răspunsurile ei monosilabice nu-l descurajară, deşi ea dorea linişte pentru a se gândi la strategia legală pentru întâlnirea oare se apropia cu Rhyder. De obicei era capabilă să nu dea atenţie sunetelor nedorite, dar de această dată nu era în stare să se concentreze.

CAPITOLUL VII

Drumul nu dură atât de mult pe cât se aşteptase Gina. La şapte şi douăzeci ea ciocănea în uşa lui. Când aceasta se deschise, simţurile îi tresăriră, reacţionând la silueta masculină din faţa ei.

Imprimeul viu, verde, al cămăşii lui de mătase făcea ca ochii lui să pară chiar şi mai albaştri. Pantalonii verde-închis erau croiţi pentru a se mula pe şoldurile şi coapsele lui musculoase.

— Ceilalţi n-au sosit încă? întrebă ea cu o urmă de nervozitate în voce când încercă să pară profesională şi sigură pe sine.

— Nu. El deschise larg uşa. Intră. Privirea lui o studie din cap până-n picioare, dar fără niciun interes. Fă-te comodă.

Imposibil, gândi Gina în timp ce-i încuviinţă invitaţiei cu un zâmbet rigid. Camera era decorată în bej şi tonuri de piersică, cu nuanţe de portocaliu pentru contrast. Totul nepractic, dar categoric luxos, decise ea. Se întrebă asupra priveliştii de la fereastră, dar draperiile erau trase contra soarelui la asfinţit.

— Eu beau ceva. Ai vrea şi tu ceva? se interesă Rhyder cu o politeţe distantă.

— Un pahar de vin alb dacă ai, acceptă Gina, aşezându-se pe o sofa de pluş bej şi plasându–şi servieta pe perna de pe aceasta.

Palmele îi erau umede de transpiraţie nervoasă, îşi dori ca Pete şi Justin să sosească. Pereţii apartamentului păreau să repete ca un ecou conştiinţa faptului că ea era singură cu Rhyder. O întâlnire la birou ar fi fost infinit preferabilă acestei ambianţe neoficiale. Asta aducea relaţia de afaceri la un nivel mai puţin protocolar.

Nervii ei se încordară când Rhyder se apropie. El nu-i înmâna paharul cu vin, ci-l puse pe capătul mesei din apropiere de ea. Gina îşi dădea seama că el făcea acest lucru pentru a evita s-o atingă.

Când el se aşeză pe un fotoliu lângă canapea, ea ştia că nu era în stare de o sporovăială uşoară, mai ales când remarcă paharul de brandy pe care el îl ţinea în mână. Instantaneu, prin minte îi străfulgera noaptea nunţii lor. Se întoarse către servieta de lângă ea şi o deschise cu zgomot.

— Am putea să începem…

— Las-o pe mai târziu. Vocea lui îi întrerupse fraza, uşor aspră, dar controlată.

Gina ezită o fracţiune de secundă, apoi închise servieta. Apucându-şi paharul cu vin, se sprijini de spătarul canapelei, încercând să pară relaxată. Mâinile îi tremurau puţin când duse paharul la buze. Îşi sorbi

vinul alb repede şi cuprinse paharul cu ambele mâini. Nervii îi vibrau sub privirea lui Rhyder care o observa.

— Am auzit unele aprecieri strălucite despre tine de la colegii tăi, membri ai baroului. Se pare că ai făcut progrese remarcabile de când ţi-ai trecut examenele.

El îşi învârtea absent băutura în pahar, fără a o scăpa din ochi pe Gina.

— Mulţumesc. Am fost norocoasă. Nu voia ca el s-o complimenteze, dacă asta era ceea ce intenţiona el.

— Faptul că eşti frumoasă ţi-a atras mai repede atenţia colegilor tăi de sex opus şi, fără îndoială, a ajutat la recunoaşterea că eşti şi inteligentă. În strâmbătura gurii lui exista o urmă de cinism. Înainte ca Gina să poată decide dacă Rhyder era ofensiv, el continuă, mutându-şi atenţia asupra lichidului din paharul său. Cu provenienţa ta, aş fi crezut c-o vei lua pe urmele tatălui tău, specializându-te în legea maritimă în loc de contracte de domenii şi pământuri.

— Se pare că am o înclinaţie naturală pentru acest domeniu şi l-am ales, fu unica ei explicaţie.

El sorbi din pahar şi o privi gânditor.

— Mi-ai spus la petrecere că bunicul tău a murit. De mult?

Întrebarea lui exprima un interes politicos faţă de ea, dar Gina se simţi agitată. Curtoazia cerea să-i răspundă. Trebuia sau să se menţină în acest armistiţiu încărcat de tensiune, sau să înceapă cearta şi să-l distrugă.

— Opt ani.

Lăsându-se pradă amintirilor nedorite, ea se ridică de pe sofa şi se duse către şemineul din piatră de culoarea nisipului.

Rhyder nu făcu nici un gest de simpatie, amintindu-şi probabil de respingerea ei la încercarea lui de la petrecere.

— Ce ai făcut după aceea?

— Am vândut casa şi m-am dus la colegiu.

Trecură câteva secunde înainte ca Gina să-şi dea seama că în câteva propoziţii scurte comprimase opt ani de viaţă.

Bându-şi ce-i mai rămăsese din vin, ea continuă să-şi ţină paharul gol. Ăsta-i dădea mâinilor ceva de făcut. Se uită pe furiş la ceasul de la mână, întrebându-se când vor sosi Justin şi Pete. Curând, spera ea. Atmosfera începea să fie apăsătoare.

— Mai vrei vin? îi oferi Rhyder, ridicându-se de pe fotoliu şi mergând la bar să-şi umple din nou paharul.

— Nu, mulţumesc, refuză ea.

— De când îl cunoşti pe Justin?

Ceva în privirea lui de cobalt o făcu pe Gina să se simtă nelalocul ei. Întrebarea nu suna la fel de diplomatic indiferentă ca celelalte.Ea ezită cu precauţie.

— L-am întâlnit la scurtă vreme după ce am venit să lucrez la Portland, pentru firma asta, răspunse ea în cele din urmă. L-am reprezentat pe Justin la câteva vânzări de terenuri similare cu aceasta.

Gura lui se strâmbă cinic când îşi ridică paharul cu brandy.

— Înseamnă că este o relaţie de afaceri, aceasta pe care o ai cu el? întrebă el peste buza paharului.

Murea să-i spună că asta nu era treaba lui, dar se mai abţinu un pic, Pete şi cu Justin vor veni şi discuţia va părăsi subiectele personale.

— Mă văd cu Justin în societate, admise ea. Rhyder trebuia să ştie asta. Justin arătase clar la petrecere acest lucru.

— Des? El se apropie alene de locul unde stătea ea în faţa şemineului.

Bărbia ei se ridică într-un unghi sfidător, lăsându-l să ştie că n-avea dreptul s-o chestioneze, dar oricum îi răspunse, rece şi mascându-şi furia:

— Presupun că de câteva ori pe săptămână ar putea fi considerat des.

El îi susţinu privirea.

— Te culci cu el?

Reţinerea pe care şi-o autoimpusese slăbi. Mâna ei se arcui, palma deschisă lovind obrazul lui dur. Când ochii ei verzi se aţintiră asupra urmei roşii de pe maxilarul lui, îşi dădu seama ce făcuse. Făcu un pas înainte, aşteptându-se la pedeapsa pe care şi-o amintea atât de bine.

Rhyder nu se mişcă. Era ca o statuie sculptată în lemn tare, fără a clipi, totuşi intimidând-o până când inima Ginei porni să bată speriată.

— Asta înseamnă da sau nu? întrebă el inexpresiv.

— Asta înseamnă că nu-i treaba ta! ripostă ea, răsuflând rapid.

— Este treaba mea. Rhyder îşi goli paharul de brandy şi-l puse pe şemineu. Nu uita, Gina, că şi eu te cunosc pe tine şi metodele tale.

Mai mult ca niciodată, Gina nu-l crezu.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea circumspectă.

— Înseamnă că mă întreb cât de departe vei merge pentru a mă forţa să fiu de acord cu condiţiile lui Justin, îi explică Rhyder cu faţa întunecându-i-se de dispreţ.

— Să te forţez?… Mirată, Gina scutură din cap, încruntată. Condiţiile sunt negociabile.

— Va face şantajul parte din negocieri? întrebarea lui răutăcioasă o îngheţă până la oase.

— Şantaj? repetă ea cuvântul fără să-şi dea seama la ce se referea el.

— Nu te preface că n-ai înţeles cuvântul, o ironiza el cu violenţă. L-ai mai folosit şi înainte. Gina păli. Dar asta poate fi periculos, continuă Rhyder. Nu cred c-ai risca asta dacă n-ai fi încurcată cu Justin.

— Şantaj? repetă Gina, de data asta fiind furioasă. Cum naiba aş putea să te şantajez?

— Rolul de inocentă nu te prinde, Gina, se răsti el. Sperai că nu voi şti, dar din păcate ştiu.

— Ce să ştii? Vorbeşti în şaradă! Dar Gina simţea că era prinsă într-un vârtej.

— Eşti un om al legii. Rhyder o domina cu înălţimea, întunecat şi cinic, masculinitatea lui puternică fiind o ameninţare în sine. Ştii la fel de bine ca şi mine că anularea căsătoriei noastre nu face doi bani.

Cuvintele lui avură asupra ei efectul unei lovituri fizice.

— Ce? îngăimă ea.

— A fost un sperjur, spuse el cu răceală. Tehnic, acest lucru invalidează anularea. Ceea ce înseamnă ,Gina , că încă eşti soţia mea.

— Nu, protestă Gina cu violenţă. Nu poate fi adevărat! Cum? De ce?

Privirea lui se îngustă până ajunse ca o lamă de oţel. Care parcă-i tăia fata.

— Ca s-o spun delicat, am jurat că acea căsătorie a noastră n-a fost niciodată consumată.

Gina se răsuci, cu pumnii încleştaţi pe stomac.

— De ce? De ce ai făcut asta?

— Era cea mai rapida cale pentru a sfârşi căsători a noastră! se răsti Rhyder. Şi cea mai ieftină. Divorţul poate fi complicat şi îndelungat. Tu ai acceptat o sumă relativ mică şi eu n-am vrut să-mi asum riscul ca tu să te răzgândeşti şi să ceri mai mult, sau să hotărăşti că nu vrei să sfârşeşti căsătoria deloc. Abia mai târziu om aflat că despărţirea n-a fost legală.

Ea închise ochii încercând să pretindă că totul era un vis urât din care se va trezi. O menghină se strânse pe braţul ei. Presiunea brutală o smuci cu faţa la el, făcând-o să i se deschidă brusc ochii ca să fie subiectul privirii lui dure.

— Încerci să mă convingi că nu ştiai asta? Rhyder îi răsuci braţul ca s-o aducă pe Gina mai aproape.

— N-am ştiut, insistă ea, prinsă între confuzie, furie şi teamă. N-am crezut. Îi deveni evident motivul din spatele întrebării lui. Indignarea ei ieşi la suprafaţă. Ai crezut că intenţionam să te şantajez cu faptul că anularea căsătoriei ar putea fi invalidată din cauza mărturiei tale, nu-i aşa?

— Mă aşteptam la asta, da, recunoscu el fără urmă de scuză în tonul lui care o condamna. Odată nu te-ai sfiit să mă şantajezi! De ce nu m-aş aştepta s-o faci din nou?

— Pentru că, izbucni ea cu violenţă din cauza acuzaţiei lui nefondate, tot ceea ce voiam era să te elimin din viaţa mea. Am luat banii tăi fiindcă este singurul lucru pe care bărbaţii ca tine îl preţuiesc

şi am vrut să te fac să plăteşti pentru ce i-ai făcut bunicului meu şi mie ! Am vrut să dispari !

Înţepături de foc îi străbătură braţul când Rhyder îşi întări strânsoarea. Oasele ei fragile ameninţau să se rupă sub încleştarea lui zdrobitoare. Gina reacţiona instinctiv, luptându-se şi opunându-se împotriva capcanei de oţel a degetelor lui, suferind de nebunia unui animal sălbatic care mai degrabă s-ar distruge singur decât să se supună capturării.

Cuprinzând-o uşor, Rhyder îşi întări strânsoarea pentru o fracţiune de secundă. Durerea înmuie picioarele fetei, permiţându-i s-o atragă, mai strâns lângă el. Încleştarea nemiloasă a maxilarului lui era ameninţătoare. O teamă incontrolabilă o cuprinse pe Gina când se luptă cu o disperare sălbatică.

— Deci voiai să elimini orice urmă a mea din viaţa ta? o ironiză el cu cruzime. Cealaltă mână îi cuprinse beregata, apăsând în pielea gingaşă a gâtului. Elimină şi asta dacă poţi.

Ea încercă să evite pedeapsa şi degradarea la care el încerca s-o supună. Într-o mică măsură reuşi, nepermiţându-i să-i pătrundă buzele rigide.

— Te dispreţuiesc pentru asta, rosti ea înăbuşit.

Pe Rhyder îl înfuria că ea era capabilă de vreo rezistenţă. Gina simţi încordarea muşchilor umerilor lui. Degetele care o sugrumau îi părăsiră gâtul şi se mutară pe ceafă.

Mâna ei care-l ţinea pe el la distanţă de un braţ cedă sub asaltul lui reînnoit. Copleşită de forţa lui brutală, fu proiectată lângă el.

Contactul brusc cu peretele ca de piatră al pieptului lui îi tăie respiraţia. Gura lui o înăbuşea pe a ei, nelăsând-o pe Gina să-şi revină. O învălui întunericul, înmuindu-i rezistenţa.

Umerii lui păreau s-o învăluie, dominând-o cu lăţimea lor. Nu putea opri mâinile care mulau rotunjimile ei după contururile tari, bărbăteşti.

Ceva se topi – dar nu în Gino, ci în Rhyder. Senzaţia cărnii ei gingaşe lipită de el îi risipi violenţa. Nu mai era mânat de răzbunare. Tăria braţelor din jurul ei şi presiunea zdrobitoare a gurii care pusese stăpânire pe a ei nu se micşoră dar se schimbă subtil.

Un ceas în interiorul ei începu să se întoarcă. Anii se rostogoliră până când ea fu transportată înapoi în timp. Flăcări de dorinţă pe care le credea transformate în cenuşă se reaprinseră. Căldura lor i se răspândi prin vene, inima bătându-i cu un cântec pe care-l crezuse uitat.

Dorinţe senzuale se aprinseră sub insistenţa expertă a gurii lui Rhyder. În câteva momente va fi pierdută, complet sub controlul lui. Ar fi umilinţa finală. Strângându-şi ultimele resturi de mândrie se smulse din braţele lui, aproape împiedicându-se în paşii şovăitori pe

care-i făcu pentru a pune distanţă între ei.

Înconjurându-şi mijlocul cu braţele, ea încercă să-şi astâmpere golul dureros din pântec. Era cu spatele la el. Nu putea risca să se uite la el. Sculptura aspră a trăsăturilor lui era prea virilă şi frumoasă pentru ea.

— Singurul lucru pe care-l doresc de la tine este să ieşi din viaţa mea şi să rămâi departe. Asta-i tot ce-am vrut vreodată ! declară ea gâfâind când Rhyder se opri lângă ea.

Vreme de nouă ani, Gina se convinsese pe sine că-l ura. Dar dacă el o atingea acum, inima ei îi va da la o parte raţiunea aşa cum o făcuse înainte. Strângând din pleoape, se rugă ca el să n-o atingă.

Ceva îi atinse părul scurt de la ceafă. Gina tresări, făcând un pas înainte pentru a scăpa de degetele lui. Inima îi tresări sălbatic când îşi înghiţi geamătul într-un uşor oftat.

— Când ţi-ai tăiat părul? se interesă vocea murmurată a lui Rhyder.

— Cu câtva timp în urmă. Încerca să fie indiferentă, dar nu putea ajunge la aceeaşi dezinvoltură ca el.

— De ce? insistă el asupra subiectului, ignorând declaraţia ei precedentă că nu-l mai voia în viaţa ei.

Şi Gina nu-şi găsi cuvintele pentru a-i reaminti acest lucru. E| stătea prea aproape de ea ca să gândească limpede. Un radar interior o avertiza de distanţa insuficientă care-i separa.

— Nu era practic, răspunse ea nervoasă întrebării lui. În afară de asta, părul lung nu se mai poartă, s-a demodat.

— Niciodată nu se demodează, o corectă Rhyder cu o ironie seacă. Inflexiunea tonului lui se schimbă când comentă absent. Părul tău mi-a amintit întotdeauna de şatenul miezului nopţii. Neted şi lucios, cu licăriri albăstrui.

Un compliment de la el era mai mult decât puteau suporta nervii ei răvăşiţi.

— De ce a trebuit să vii în Maine? De ce n-ai putut să-ţi cumperi proprietatea în alt loc? protestă Gina într-o disperare furioasă. Nu te vreau aici! Tot ce doresc este să uit!… Ar fi putut dacă el nu s-ar fi întors… De ce n-ai putut să stai departe? De ce n-ai putut să uiţi de mine?

Masca fu dată la o parte şi o ură violent înăbuşită făcu privirea lui tăioasă ca o lamă. Aceasta îi străpunse faţa Ginei ţintuind-o şi împiedicând-o să se întoarcă cu spatele.

— Asta sperai, nu? o acuză Rhyder. Când te-am întâlnit la petrecere, sperai că nu te vai recunoaşte. Nările lui fremătară a dispreţ când Gina scutură mută din cap, fără să fie în stare să nege ce spunea ei. Nu te obosi să minţi, şuieră ei. Am văzut în ochii tăi în acea zi. Părea să fiarbă de furie când rosti: Blestemaţi să fie aceşti ochi!

În ultimul moment el îşi controlase violenţa emoţiei şi Gina se

cutremură, neînţelegând ce o provocase şi ghicind doar că ea era de vină. Simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Aceşti ochi ai tăi m-au hăituit de prima dată când te-am văzut, începu Rhyder să explice, vocea lui vibrând răguşită din cauza încordării de a se controla. Verzi ca oceanul, periculoşi, neobişnuiţi şi amăgitori ca marea. Crezi că n-am încercat să te uit? o privi el cu duşmănie.

Totuşi o parte a ei era încântată de implicaţia negativă a întrebării lui. Rhyder o găsise imposibil de uitat, tot aşa cum îl găsise ea pe el. Dar era prea mult ca să poată fi adevărat, când el fusese atât de nerăbdător să se descotorosească de ea, cu nouă ani în urmă.

— Nu cred, clipi Gina din ochii ei mari încercând să se înarmeze cu mândrie.

El o studie în tăcere.

— Iahtul meu ar fi trebuit să fie numit după tine, zise el cu o amărăciune cinică. Vrăjitoarea mării – **Sea Witch**. Asta ai fost şi asta eşti. Eşti un soi de vrăjitoare care-l face pe un bărbat să înnebunească. Vraja pe care ai răspândit-o a avut efect. Sunt nouă ani şi încă are puterea să-mi întunece raţiunea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, murmură ea, îngheţată de ura din vocea lui.

— Nu? scrâşni Rhyder. În ultimii nouă ani, de fiecare dată când am văzut oceanul, aveam verdele lichid al ochilor tăi în faţa mea. Întunecimea nopţii era negrul părului tău, lumina soarelui, auriul pielii tale, căldura acestuia, atingerea ta.

— Nu, nu poate fi adevărat, protestă Gina într-o şoaptă fără vlagă.

El continuă ca şi cum n-o auzise:

— Am auzit despre această proprietate de vânzare. Era ideală pentru extinderea pe care noi o planificasem, dar m-am trezit că o resping pentru că era în Maine şi acolo erai tu. N-am venit să te găsesc sau. Să te persecut. Am venit să îngrop fantoma ta. Şi în câteva ore de la sosire, care este prima persoană pe care o văd?

Gina înghiţi în sec. Furia lui era pe cale să explodeze din nou, transmiţându-şi vibraţiile încărcate spre nervii ei şi aşa destul de sensibilizaţi. Se simţea în defensivă şi ştia că nu are niciun motiv să fie.

— Am fost la fel de uluită să te văd, insistă ea ţeapănă.

— Ai fost? Nu s-a văzut. Constatarea îi ieşi printre buzele strânse. M-ai salutat foarte calm, cu un alt bărbat ţinându-te de talie, negând că m-ai cunoscut vreodată şi informându-mă că numele tău este Gina Gaynes. Ştii care a fost prima mea impresie?

— Nu, scutură Gina din cap, dorind să oprească explicaţiile sarcastice care-i ardeau urechile.

— Că încercai să ascunzi faţa de Justin faptul că fuseseşi măritată.

Mi-a părut rău pentru el până când ai intrat în birou în dimineaţa următoare. Când am realizat că erai avocat, am ştiut că eu sunt cel vizat. Mă credeai o pradă uşoară, nu? o sfidă Rhyder.

— Nu este adevărat. Îşi feri privirea trecându-şi o mână prin părul scurt de lângă ureche. Am încercat să nu mă gândesc deloc la tine.

— Sperai că m-aş fi însurat din nou? Ar fi fost perfect pentru schema ta, nu-i aşa? După aceea m-ai fi confruntat cu acuzaţia de bigamie.

— Nu sperasem că te-ai însurat. Ciudat, dar Gina nu şi-l închipuise căsătorit cu altă femeie în decursul celor nouă ani. Acum acest gând făcea să i se strângă stomacul. N-am vrut să ştiu de tine sau de viaţa ta după… Nu putu termina fraza. Şi ţi-am spus că n-am ştiut despre anulare. Niciodată n-am avut intenţia să te ameninţ cu ceva, jur!

Rhyder râse aspru, fără a crede. Gina simţea că-şi iese din fire. În fond, mărturia lui validase anularea.

— Când ai descoperit că încă mai eram căsătoriţi legal, ar fi trebuit să iei legătura cu mine, îl acuză ea, preluând ofensiva. Ţi-aş fi acordat bucuroasă divorţul.

— Pentru cât? izbucni el cu violenţă.

— Bani ! Întotdeauna se ajunge la bani cu tine, nu? se răsti Gina,

— Tu ai început. Rhyder stătea în faţa ei cu mâinile în şolduri, privind-o cu răceală. Tu eşti cea care a avut ideea de a stabili un preţ pentru anulare. A fost propunerea ta, nu a mea.

— Nu, n-a fost, negă ea calmă, sigură pe adevărul celor spuse. Tu ai fost cel care a pomenit primul banii.

— Este o minciună!

Gina îşi ridică bărbia, întâlnind dispreţul albastru al privirii lui.

— Te-am auzit vorbind cu Pete pe terasă în dimineaţa după ce ne căsătorisem. Spuneai că ai fi plătit oricât să nu te însori cu mine. Cuvintele umilitoare erau gravate în memoria ei. Şi că ai scrie un cec pentru orice sumă ca să te descotoroseşti de mine. După toate acele lucruri degradante pe care i le-ai spus lui Pete despre mine, chiar crezi într-adevăr că aş mai fi vrut să rămân căsătorită cu tine? întrebă ea cu amărăciune.

— Nu m-ai urât aşa de tare ca să nu vrei să-mi iei banii, îi aminti el cu aroganţă.

— Da, i-am luat, recunoscu Gina, respirând greu. Tu nu puteai înţelege nimic care să nu fie măsurat în bani. Dar asta nu i-a reabilitat onoarea bunicului meu pentru că îl umpluse de ruşine comportarea mea. Şi a gândit că greşise în privinţa mea. De aceea a murit, din cauza ta. El mă voia căsătorită şi fericită, la fel de fericită cum fusese el cu bunica mea. Chinul îi strangula vocea. Cum puteam fi fericită cu tine când continuai să mă numeşti o mucoasă şi o mireasă-copil?

Pentru o clipă, ea avu puterea să fugă, dar mâinile lui o prinseră,

apucând-o de şolduri şi forţând-o să rămână pe loc. Încercă să i le dea la o parte, dar el o ţinea strâns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că m-am simţit eu? întrebă el supărat. Aveai doar şaisprezece ani! Eu eram un adult, presupunând a poseda o oarecare cantitate de decenţă. Ştii cât de dezgustător a fost să descopăr că nu mă puteam stăpâni să pun mâinile pe o fată inocentă? M-ai vânat – tu ştii asta. Cu tine a fost aproape un joc. M-ai invitat să te sărut, să fac dragoste cu tine, ştiind doar pe jumătate despre ce era vorba.

Obrajii ei se înroşiră la cuvintele lui, conştientă cu ruşine că acesta era adevărul. Mâinile lui îi ardeau şoldurile, amintindu-i că chiar şi acum atingerea lui o putea înflăcăra de dorinţă.

— Dar nu erai prima fată care mă urmărea, Gina. Ca şi cum îi citea gândurile, mâinile lui o strânseră mai tare, trăgând-o mai aproape de el. Pe celelalte le-am ignorat foarte uşor. Cu tine a fost imposibil. Continuam să-mi reamintesc că eram bărbatul adult, cel care nu trebuia să lase lucrurile să-i scape din mâini. Niciodată n-am simţit vreo pudoare sau consideraţie pentru vârsta ta fragedă, ci doar poftă carnală.

Mâinile lui alunecară pe mijlocul ei, îmbrăţişând-o o secundă, în timp ce pulsul ei alerga la vederea luminii întunecate din ochii lui. Era prizonieră de bunăvoie a acestei atingeri, lăsându-se să fie trasă spre el. Tăria trupului lui musculos o sprijini când ea se rezemă de el.

Capul ei brunet era dat pe spate ca să-l privească în faţă. Fierbinţeala respiraţiei lui îi încălzea obrajii. Sub mâna ei, stând pe pieptul lui, îi simţea bătăile inimii, la fel de puternice ca şi bătăile propriei sale inimi.

— Singurul lucru care s-o schimbat în nouă ani, rosti Rhyder rar, ochii lui îndreptându-şi atenţia asupra buzelor ei, este că acum eşti o femeie. Orice altceva este la fel. Ai crede că după tot acest timp aş descoperi că n-as vrea să fac dragoste cu tine. Dar vreau.

— Rhyder, nu…

El îi acoperi buzele cu ale sale. Acestea se desfăcură din propria lor voinţa, invitând gura lui la o cercetare înnebunitoare. El devoră dulceaţa lor timp de minute vrăjite, apoi trecu spre lobul sensibil al urechii.

— Te rog, nu face asta, murmură Gina, lipsindu-i puterea să reziste şi ştiind că se va urî pentru că fusese atât de slabă, aşa că se ruga de el în speranţa că va avea decenţa să se oprească.

— Ştii că mă vrei şi tu, răspunse el satisfăcut, sigur de puterea ce o avea asupra ei.

— Pete şi Justin pot veni în orice clipă, protestă ea în timp ce se lupta cu valurile de plăcere senzuală ce o copleşeau.

— Nu, nu vor veni. Rhyder îşi lipi buzele de colţul gurii ei. Singura

întâlnire pe care am planificat-o a fost între tine şi mine.

CAPITOLUL VIII

Gina se răsuci uşor ca să scape de focul buzelor lui, mintea ei fiind deja omeţită de căldura lor.

— Dar spuneai… murmură ea uimită.

— … că am vrut să aranjez o întâlnire pentru astă-seară. N-am spus nimănui să vină în afară de tine, termină Rhyder.

Degetele lui mângâietoare îi dădură la o parte gulerul bluzei în timp ce-i căuta zona sensibilă de la scobitura gâtului. Gura lui îi transmitea fiori prin tot trupul.

— Nu-i cinstit, protestă ea, deşi dorinţe primitive o făceau să se supună.

Era lipita strâns de contururile trupului lui. Era imposibil să nu-şi dea seama de nevoia lui pentru ea, asta intensificându-i chinul. Rhyder îi prinse bărbia şi i-o ridică pentru a o privi adânc în ochi.

— Ce este cinstit, Gina? întrebă el cu o voce răguşită de dorinţă, mesajul său nerostit făcând-o să se înfioare. A fost corect să mă hăituieşti vreme ce nouă ani? Au fost cinstite aceste ultime zile, să te văd şi să n-am niciodată ocazia să te ating, să descopăr dacă focul din sufletul meu era pentru o fantomă sau o femeie?

Trăsăturile lui erau hotărâte. Nu exista cale de întoarcere pentru Rhyder. Gina văzu asta când inima ei tresări la frumuseţea aspră a feţei lui, atât de puternică şi atât de bărbătească.

— M-ai păcălit, o forţă mintea ei să murmure în timp ce-şi continua războiul cu emoţiile sale.

Albastrul de cobalt al ochilor lui arzători şi impunători, îi susţineau privirea fără efort, în timp ce mâna îi părăsi bărbia ca să ajute cealaltă mână să-i dea jos bluza de pe umeri, aruncând-o pe podea.

— Da, te-am păcălit, încuviinţă el. Degete cercetătoare îi lăsară braţul pentru a găsi fermoarul de la tunică. Un deget se plimbă de-a lungul şirei spinării ei când îl desfăcu. Mângâierea senzuală răvăşi simţurile Ginei. Trebuia să te văd astă seară. Nu mai puteam aştepta. Dacă n-ai fi venit aş fi venit la apartamentul tău şi ţi-aş fi spart uşa. M-ai urât în urmă cu nouă ani fiindcă ţi-am luat înocenţa, şi m-ai blestemat pentru moartea bunicului tău. Ce diferenţă este acum dacă adaug pe listă un alt motiv pentru a mă un?

Mâinile lui se strecurară sub materialul tunicii şi începură s-o tragă în sus. Gina se opuse slab mişcărilor lui, dar atingerea lui era arzătoare pe pielea ei goală.

— Nu ! protestă ea chiar când el reuşi.

Rhyder o ridică pe vârfuri, îngropându-şi gura în şanţul dintre sânii ei, aflat la vedere. O mână o mângâia lângă cupa de dantelă a sutienului. Gina fu cuprinsă de o fierbinţeală nebună.

— Arunci o vrajă prea puternică, Vrăjitoarea mării, şopti el dând-o pe spate pentru a-i putea urmări curba sânului cu gura lui umedă.

Dar magia lui era ceea care o ţinea prinsă în vraja lui pe Gina. Braţele ei se strecurară spre gâtul lui ca să-şi înfigă degetele în părul tul negru ca abanosul.

Cu surprindere, ea se auzi zicând:

— Asta nu-i cinstit.

Rhyder o ridică în braţe.

— Eşti soţia mea, Gina, rosti el răguşit, uitându-se la ea. Îmi aparţii.

În inima ei, ea ştia că el avea dreptate şi-şi lăsă buzele să-i spună acest lucru când capul lui coborî să pună stăpânire pe ele. Forţa lui era un lucru de adorat şi nu să te opui, chiar simbolic.

*

* *

O senzaţie de răceală o trezi pe Gina în dimineaţa următoare. Se întoarse să-i caute pe Rhyder şi să se cuibărească lângă căldura lui, dar el nu era acolo. Strălucirea care-i radia din ochi fu micşorată de această descoperire. Se ridică în şezut, nefiind în stare să-şi gonească sentimentul de coşmar pentru ce i se întâmplase înainte.

Hainele ei erau ordonat împăturite şi zăceau pe spătarul unui scaun. Precis nu acolo fuseseră lăsate. Se strecură de sub cuvertură ca să se îmbrace, cu o mişcare grăbită. Când începu să-şi tragă peste cap tunica stacojie, auzi sunet de voci în altă pete a apartamentului. Pentru un moment, fu paralizată de senzaţia de „déjà vu”.

Aproape împotriva voinţei sale, Gina fu atrasă spre uşa dormitorului ce dădea spre holul exterior, cu bluza în mână. Ezitând, crăpă uşa cu o mână tremurătoare, suficient ca să audă vocile.

— Sper că ştii ce foci. La auzul vocii lui Pete, stomacul Ginei se strânse dureros.

— Ştiu exact ce fac, îl asigură Rhyder cu o uşoară aroganţă în voce. Tu aranjează doar partea legală.

— Din cele ce mi-ai spus despre Justin şi după ce am văzut cu ochii mei, ştiu că n-o să-i placă acest lucru, replică Pete, neconvins.

— Nu trebuie să-i placă. Trebuie să accepte pur şi simplu, spuse Rhyder plin de sine.

— Nu te cam grăbeşti? Scepticismul lui Pete nu dispăruse. Nici măcar n-ai vorbit încă cu Gina, sau aşa mi-ai spus.

— După noaptea trecută, cred că pot garanta cooperarea ei. În vocea lui Rhyder se ghicea un zâmbet, dar asta n-o bucură pe Gina. O scutură un tremur de durere. Trebuie să-i telefonez tatălui meu să-i

spun noutatea.

— Dumnezeule, dar încă nu este definitivat! veni protestul.

— Este doar o chestiune de timp şi de câteva semnături pe o bucată de hârtie, înlătură Rhyder vorbele de avertisment ale prietenului său.

— Mda, bine, încuviinţă Pete pe un ton dezaprobator, adăugând cu un oftat: Vorbim mai târziu.

Se închise o uşă şi Gina ghici că Pete părăsise apartamentul. Închise repede uşa, lăsând să cadă clanţa uşor pentru a nu da de bănuit că trăsese cu urechea. Se îndreptă repede spre mijlocul camerei, inima bătându-i cu putere gândindu-se la faptul că Rhyder se folosea din nou de ea.

De data aceasta el o făcuse în dublu scop – să-şi satisfacă poftele pe care Gina încă i le trezea, şi s-o prindă în cursă cu dragostea pe care el sigur ştia că ea i-o poartă, şi s-o convingă să-l lămurească pe Justin să fie de acord cu condiţiile lui Rhyder în privinţa tranzacţiei.

Paşi se apropiară de dormitor. Cu spatele la uşă, Gina-şi trase repede tunica peste cap. Simţi privirea lui aţintită asupra ei. Pentru o fracţiune de secundă nu se putu mişca, într-atât de mângâietoare era senzaţia. Îşi reveni şi-şi duse mâinile la spate ca să-şi tragă fermoarul.

— Speram că mai eşti în pat, murmură Rhyder lângă vena ei care pulsa.

— Îmi pare bine că nu sunt. Vocea ei tremura când el găsi un punct sensibil. Şi aşa am dormit, prea mult.

— Abia este ora nouă. El o întoarse în braţele lui. Mintea Ginei voia să reziste, dar trupul n-o asculta. Privirea albastră a ochilor lui strălucitori o făcu să i se înmoaie picioarele. Nu este o oră indecentă să fii încă în pat.

— Tu eşti în picioare, accentuă ea, coborându-şi privirea spre gulerul cămăşii lui, sclipitor de albă lângă bronzul de mahon, şi îmbrăcat.

— Nu de bunăvoie. Braţele lui o traseră mai aproape de el. Pete ş-a oprit pe aici devreme pentru unele treburi, îi explică el. Dacă aş fi ştiut, aş fi atârnat la uşa apartamentului un afiş cu „Nu deranjaţi” şi n-ar mai fi avut loc această discuţie.

— Sunt bucuroasă că n-ai atârnat afişul. Mâinile ei stăteau pe pieptul lui musculos, creând o uşoară distanţă pentru siguranţa simţurilor ei.

Gina era chinuitor de conştientă că dacă n-ar fi venit Pete, n-ar fi aflat despre felul în care Rhyder intenţiona să abuzeze de dragostea ei pentru el.

Pentru doua oară în viaţa ei, era pe cale să se facă de râs în faţa tur.

— De ce? El îşi dădu capul pe spate ca să-i vodă mal bine faţa.

— Pentru că am treabă la birou, Sunt o fată muncitoare, îţi

aminteşti? Gina se străduia să pară veselă.

— La dracu' cu serviciul! Rhyder îi apucă bărbia, ridicând-o.

Gura lui se închise peste a ei cu o uşurinţă expertă, insistentă. Fiorul de gheaţă care o străbătea nu-i cuprinsese inima şi ea se trezi răspunzând tehnicii fără cusur a sărutului lui. Braţele lui o strângeau s-o zdrobească.

Era un maestru în arta seducţiei şi dragostea Ginei o făcea şi mai vulnerabilă în faţa artei lui. Se luptă cu valurile de extaz care-i copleşeau simţurile şi ieşi la suprafaţă din sărutul lui, răsuflând răvăşită când reuşi să pună câţiva centimetri de siguranţă între ei.

— Trebuie să mă duc la birou, insistă ea, uitându-se la buzunarul cămăşii lui, conştientă de respiraţia lui agitată.

Un braţ încă îi încercuia mijlocul în timp ce cealaltă mână a lui rămânea pe piept, mângâind-o chiar lângă sân. Capul lui era aplecat spre al ei, răsuflarea lui caldă stârnindu-i părul de lângă tâmple.

— Dă telefon şi spune-te că vei întârzia, o instrui Rhyder cu o voce răguşită de dorinţă.

Gina tremură la mesajul acestei voci.

— Nu pot face asta. Îşi plecă genele ca să ascundă răspunsul contradictoriu al inimii ei.

Simţind că hotărârea ei oscila, el îşi plecă faţa şi mai mult, respirând uşor în urechea ei şi făcând-o să-i furnice carnea.

— De ce nu?

Cu ultimul dram de voinţă, ea se smulse de lângă Rhyder, fără a se opri până când nu se îndepărtă cu câţiva paşi. Norocul o îndreptase spre scaunul unde îi era bluza.

— Mă îndoiesc că clienţii mei ar înţelege motivul pentru care întârzii, răspunse ea în cele din urmă la întrebarea lui.

— De ce să le spui? Vocea lui joasă era mângâietoare.

Dar Gina era destul de departe ca să reziste tentaţiei, altfel se îndoia c-ar fi avut tăria să-i reziste lui Rhyder dacă el ar fi trecut la acţiune.

— Nu se pune problema să le spun.

Ea luă bluza şi şi-o puse pe braţ. Se îndreptă spre uşă nefiind în stare-să se uite la patul desfăcut sau la Rhyder. Era deja prea conştientă de curentul de senzualitate care plutea prin cameră.

— Ei consideră programările la mine de importanţă vitală. El nu făcu nici o încercare s-o oprească atunci când ea trecu prin uşă, ci doar se întoarse s-o urmeze. Nu-i pot amâna doar pentru că… Gina se împiedică în cuvintele care ar fi rostit clar motivul.

— … fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, termină Rhyder pentru ea.

Privirea superioară pe care ea i-o aruncă peste umăr ricoşă altundeva la strălucirea cunoscătoare din ochii lui. O uşoară roşeaţă îi

coloră obrajii. Era conştient de puterea lui asupra ei, şi ea-i dăduse această putere lăsându-l să vadă profunzimea dragostei ei noaptea trecută.

Nu era de mirare că el fusese atât de sigur, când vorbise cu Pete, că putea obţine de la ea orice voia. Şi ar fi putut dacă ea n-ar fi auzit conversaţia.

— Da, asta este, recunoscu ea, paşii purtând-o spre camera de zi. Localiză servieta aproape instantaneu. Motivul este un pic egoist.

— Egoist, repetă Rhyder. Privirea lui nu o părăsi nicio clipă când ea-şi trase servieta. Acum el era între ea şi uşa de la apartament. După nouă ani nu cred c-ar putea fi descris ca egoism.

— Poate că nu, cedă ea, deşi ştia că motivele lui erau pur egoiste.

Când o porni să treacă pe lângă el, Rhyder îi prinse mâna liberă de încheietură. Ea se opri, nu din cauza strânsorii mâinii lui, ci din cauza atingerii lui care avea puterea să-i înmoaie picioarele. Inima i se zbătea sub albastrul strălucitor al ochilor lui.

— Sunt o grămadă de avocaţi în firma pentru care lucrezi, Gina. Lasă-l pe unul dintre ei să se descurce cu programările care nu pot fi amânate, sugeră el.

— Nu pot face ce-mi ceri, scutură ea din cap.

— Dacă erai bolnavă, cineva ar fi trebuit să-ţi preia clienţii. Sau dacă ar fi fost o urgenţă de familie. Sunt soţul tău, – Gina, şi am nevoie disperată de tine, spuse Rhyder uşor, dar nu cu mai puţin înţeles când îi întoarse mâna în sus şi-i sărută banda de aur de pe al treilea deget, inelul pe care e| îl pusese acolo.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, desfăcându-i buzele într-o cerere flămândă. Gina era pierdută sub forţa care exploda a pasiunii lui. La supunerea ei, el îi lăsă braţul şi mâinile lui mângâietoare făcură să i se topească trupul aşa cum flacăra topeşte ceara.

Deşi supunerea ei era completă, Gina nu dădu drumul servietei, agăţându-se de ea de parcă era vorba de respectul ei faţă de sine.

— Gina, dă telefon la birou şi spune-le că nu te vei duce. Toată ziua, ordonă Rhyder lângă pieptul ei.

Capul ei era dat pe spate, permiţând accesul lui la punctele sensibile ce se aflau de-a lungul gâtului, îşi zări inelul de cununie, de pe deget.

Nedând atenţie ordinului lui, ea întrebă:

— Le-ai vorbit vreodată părinţilor tăi de mine?

Întrebarea neaşteptată făcu să se ridice capul lui brunet. O încruntare curioasă îi brăzda fruntea în timp ce ochii lui deveniră atenţi.

— Bineînţeles că le-am vorbit, răspunse el în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet viclean. Este o întrebare ciudată. Ce te-a făcut să mă întrebi?

— Nu ştiu, şopti Gina. Bănuiesc că mă întrebam dacă nu sunt o fantomă din dulapul familiei tale.

El îşi plecă faţa spre buzele ei desfăcute.

— Nici o fantomă din dulapul nostru nu este atât de frumoasă.

Gura lui abia o atinsese pe a ei când sună telefonul. Rhyder înjură în surdină din cauza întreruperii. Continuând s-o ţină de mijloc, se duse să răspundă la telefon, trăgând-o cu el.

Gina era destul de aproape ca să audă vocea operatoarei.

— Aveţi legătura acum.

Era tatăl lui. Ea ştiu imediat, amintindu-şi discuţia lui cu Pete, că el făcuse o comandă să vorbească cu tatăl lui. Şi ştia că nu avea calmul să-l asculte pe Rhyder relatându-i tatălui său ştirea că era pe cale să încheie târgul cu proprietatea pe care Justin o vindea.

Nu gând el va trebui să-şi disimuleze cuvintele ca ea să nu ghicească rolul pe care el intenţiona s-o facă să-l joace. Cu fermitate, începu să se strecoare din mâinile lui.

— Bună, tată, spuse Rhyder. Aşteaptă un pic. Puse mâna peste receptor şi se întoarse către Gina. Ce faci?

— Mă duc la serviciu, spuse ea.

— Am uitat ce încăpăţânată eşti, zâmbi el supărat, dar privirea lui alunecă spre receptorul din mână.

— Am multă treabă, insistă Gina, profitând de faptul că el era împărţit între dorinţa de a vorbi singur cu tatăl lui şi de a o face pe ea să rămână cu el. Se uită la telefonul din mâna lui. Şi tu ai.

El îi aruncă o privire lungă, grea, apoi dădu din cap.

— Bine, ne vedem diseară. Te voi lua de la biroul tău.

— Nu-i nevoie. Am propria mea maşină, răspunse ea, dându-i a înţelege că era de acord să-l vadă diseară. De fapt, n-avea intenţia să facă acest lucru. Nu putea risca.

Când se întoarse să se retragă, el îi prinse mâna, spunând:

— Dacă ai de gând să mă faci să lucrez toată ziua şi pe mine, cel puţin sărută-mă de la revedere.

Ezitând, Gina se răsuci pe călcâie, atingându-i buzele pentru o clipă caldă dar scurtă. Era mai mult un adio şi asta-i sfâşia inima Ginei. Se îndepărtă repede, ca el să n-o poată ajunge.

Rhyder chicoti încet:

— O să-mi plăteşti pentru asta diseară, o avertiză el pentru rapiditatea sărutului. Apoi zâmbetul îi dispăru din ochi. Serios, Gina, avem o grămadă de lucruri de discutat şi o grămadă de timp de recuperat.

Gina ghici că printre acele lucruri ce trebuiau discutate se vor afla şi condiţiile de vânzare ale Iul Justin. Zâmbi vag ca răspuns la cele spuse de el şi se grăbi către uşă. Înainte de a ajunge la aceasta îl auzi pe Rhyder vorbind la telefon.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, tată, dar Gina era aici… Da, tocmai pleacă…

Restul conversaţiei îi scăpă Ginei când ieşi în coridor şi închise uşa după ea. Abia când era în stradă îşi dădu seama că nu avea nici un mijloc de transport. Maşina ei era încă parcată lângă biroul ei.

Când ajunse la birou, se simţea într-un fel mal bine după lunga plimbare. Durerea din inimă nu fusese rezolvată, dar hotărârea ei de a nu-l lăsa pe Rhyder s-o folosească se întărise. În timpul zilei Justin îi telefonă de două ori, de fiecare dată insistând că era ceva urgent, dar Gina nu acceptă convorbirile.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, Gina se grăbi să iasă din clădirea biroului. În ciuda faptului că-l asigurase pe Rhyder că nu era nevoie să vină s-o ia, îi era teamă ca el să n-o aştepte. Alergă la maşina ei fără ca cineva să încerce s-o oprească.

Planurile ei erau bine gândite şi era sigură de reuşită, dar nu simţea nici o senzaţie de triumf când ajunse la clădirea cu apartamentul ei. Îl iubea şi voia dragostea lui, dar să fie folosită era mai mult decât putea suporta. Mândria aceasta o moştenise de la bunicul ei.

Melancolia îi încetini paşii când se apropie de uşa apartamentului şi scotoci în poşetă după chei. Băgă cheia în broască, o întoarse şi împinse dar uşa nu se mişcă. Încercă din nou fără succes, apoi controlă încă o dată dacă nu se oprise din întâmplare la o altă uşă.

Era apartamentul ei, dar cheia nu mergea în broască. Se asigură că nu era o cheie greşită, dar nu era.

Nedumerită, se duse în partea centrală a clădirii unde era administratoarea. Bătu la uşa care se deschise cu un scârţâit, dar lanţul de siguranţă nu fu dat la o parte. Gina îi zâmbi politicos femeii care se uita la ea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Powell, dar cheia mea nu merge în broască. V-aţi putea folosi de dublura dumneavoastră ca să intru în apartamentul meu? îi ceru ea.

Lanţul de siguranţă rămase la locul lui în timp ce femeia se uită la Gina prin lentilele groase ale ochelarilor săi, încercând s-o ia de undeva. Expresia severă a feţei acesteia se îmblânzi uşor a recunoaşteri.

— Bineînţeles că cheia dumneavoastră nu merge, declară femeia în vârstă. Deja a venit omul să schimbe încuietoarea.

O sprânceană i se arcui surprinsă, apoi Gina oftă. Presupunea că anunţul îi fusese pus în cutia de scrisori, dar ea nu-şi mai controlase poşta de câteva zile. Singurele dăţi când primea corespondenţă de o oarecare importanţa erau la întâi ale lunii, când primea facturile.

N-avea rude apropiate de când îi murise bunicul şi corespondenţa cu prietenele ei de la şcoală luase sfârşit de mult. Broasca fusese probabil schimbată ca un fel de precauţie.

— Îmi puteţi da noul set de chei? întrebă ea răbdătoare.

— De ce? vru să ştie femeia, îndreptându-şi uşor umerii încovoiaţi.

— Să intru în apartamentul meu, bineînţeles, replică Gina, râzând fără a-i veni a crede la întrebarea ei.

— N-ar fi niciun motiv să vi le dau. Nu mai există nimic care să vă aparţină, declară doamna Powell.

— Ce? O încruntătură de mirare apăru pe faţa Ginei când încercă să pătrundă înţelesul cuvintelor misterioase.

— Totul este împachetat şi dus. N-a mai rămas nimic din ceea ce este al dumneavoastră, repetă femeia mai tare, de parcă Gina era surdă.

— Dus unde? întrebă Gina.

— Ei bine, drăguţo, dumneata ar trebui să fii cea care ştie. Nu este treaba mea, dădu din cap femeia.

— Dar eu nu ştiu, răspunse Gina simţind că-şi pierde răbdarea. Dacă cineva mi-a luat lucrurile, a fost fără permisiunea mea. Mă lăsaţi să intru, doamnă Powell, sau dau telefon la poliţie?

— Poliţie? De ce să le telefonezi? se încruntă. Femeia. Nu s-a furat nimic. Soţul dumitale a supravegheat chiar el împachetarea.

— Soţul meu? suflă Gina uimită. Dintr-o dată totul devenea foarte clar.

— Da, soţul dumitale. Doar nu credeai c-aş fi lăsat pe oricine să intre să-ţi ia lucrurile? pufni indignată doamna Powell.

— Sigur că nu, încuviinţă Gina bombănind, cu buzele strânse de supărare.

— L-am explicat soţului dumitale că încă mai ai patru luni în contract şi este nevoie să anunţi cu o lună înainte plecarea, continuă femeia. El a plătit pentru restul contractului şi a mai adăugat şi pentru încă o lună de închiriere. A avut grijă de toate în locul dumitale.

— Da, înţeleg, încuviinţă Gina posomorâtă.

— Dacă mai este ceva… Se făcu o pauză prin care femeia indica faptul că Gina îi consuma timpul.

— Nu. Nu mai este nimic altceva, încuviinţă Gina după o scurtă ezitare. Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă Powell.

— E-n regulă. Uşa începu să se închidă, dar se deschise din nou când administratoarea adăugă după ce se mai gândise: Şi felicitări. Ai un bărbat pe cinste.

Gina nu răspunse, când se răsuci pe călcâie supărarea începând s-o părăsească.

Trebuia să-şi descarce furia pe Rhyder! Se duse repede la maşina ei.

CAPITOLUL IX

Gina era plină de o furie rece când se opri în faţa uşii de la apartamentul lui Rhyder. Ciocănitul ei sacadat răsuna ca un ecou al bătăilor inimii sole.

În câteva secunde, uşa se dădu în lături şi Rhyder se afla în faţa ei. Un zâmbet amuzat era întipărit pe trăsăturile lui aspre.

— Era timpul să apari, declară el cu căldură, prinzându-i braţul şi trăgând-o înăuntru. Eram pe cale să trimit o echipă de căutare după tine.

Închizând uşa, el porni s-o cuprindă în îmbrăţişarea lui. Gina rezistă ţeapănă, temperamentul ei, în fierbere lăsând-o imună la atingerea lui posesivă.

— Unde ai crezut că m-aş putea duce? întrebarea ţâşni ca o acuzaţie făcându-l ca zâmbetul să-i dispară. Te-ai asigurat că n-am unde să mă duc !

O frântură de zâmbet rămânea în albastrul strălucitor al ochilor lui, făcându-i să se încreţească la colţuri când o privi adânc în ochii ei verzi. Mâinile care-i ţineau umerii n-o forţară să vină mai aproape de el, dar nici nu-i dădură drumul.

— Ultima dată când am văzut această culoare la ocean, acesta se pregătea de furtună, comentă Rhyder referindu-se la tenta de turbulenţă a verdelui din ochii ei. Ai avut o zi grea?

Gina răsuflă cu zgomot, înfuriata că e| făcea pe prostul şi se prefăcea că nu ştie. N-o să-şi mai bată joc de ea nici măcar o secundă. Ştia foarte bine de ce era ea furioasă!

— Vreau să ştiu unde sunt lucrurile din apartamentul meu, îi ceru ea.

— Hainele tale sunt în dormitor. Sunt câteva cutii în camera de serviciu, cu care n-am ştiut ce vrei să faci, şi mobila am depozitat-o, răspunse Rhyder cu nonşalanţă.

— Cine ţi-a dat dreptul să procedezi aşa cu lucrurile mele? îl sfidă Gina, înfuriată la culme că el putea recunoaşte cu atâta calm ce făcuse.

— Deci de aceea erai aşa de supărată. Zâmbi uşor. Mâinile lui începură încet să-i maseze umerii şi braţele cu o mişcare mângâietoare în timp ce privirea lui se plimba posesivă pe faţa ei, cu un luciu de dorinţă în ochi. Probabil ar fi trebuit să te înştiinţez, cedă el, dar am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Să-mi faci o surpriză! se înăbuşi Gina la îndrăzneala lui.

— Ştiu din experienţă că femeilor le trebuie o eternitate să îşi sorteze şi împacheteze lucrurile ca să se mute şi repetă întregul proces când vine timpul să despacheteze. Experienţă căpătată din observarea surorii şi mamei mele, adăugă el ca şi cum voia s-o asigure că nu mai ajutase o altă femeie să se mute. Am hotărât că dacă ţi-aş spune c-am recurs la o companie pentru mutat, ai fi fost acolo frământându-te şi ar fi durat de două ori mai mult. Acum totul s-a consumat şi nu mai trebuie să te preocupe asta.

— Ei bine, telefonează preţioasei tale companii şi du-mi totul înapoi! izbucni ea.

Privirea lui se îngustă.

— Ai de gând să-ţi păstrezi o reşedinţă separată?

— O reşedinţă permanent separată de tine! declară Gina şi i se smuci din mână ca să-i demonstreze hotărârea ei de a nu face parte din viaţa lui.

Rhyder nu încercă să restabilească iar contactul fizic cu ea, dar în atitudinea lui rămăsese un soi de ameninţare care indica faptul că în orice moment ei se putea răzgândi şi ataca. Atmosfera era încărcată între ei, de-a lungul spinării ei coborând fiori de încordare.

— Cred c-ar fi bine să-mi explici această remarcă, rosti el pe o voce periculos de liniştită.

— Nu văd ce este de explicat, ripostă ea provocatoare. Credeam că a fost perfect clar. Am de gând să locuiesc în apartamentul meu şi tu o să locuieşti oriunde doreşti. Tactica ta de a-mi anula contractul de închiriere şi de a-mi muta lucrurile nu ţine.

— Ti-am spus, am încercat să fiu atent. Am vrut să avem mai mult timp împreună, în loc să petrecem jumătate din el mutându-te aici.

Gina-şi dădu capul pe spate într-o sfidare arogantă.

— Când am spus eu vreodată că intenţionez să trăiesc cu tine?

Expresia lui se înăspri.

— N-ai spus-o în cuvinte, recunoscu el. Dar astă noapte gesturile tale au vorbit în locul tău.

— Ai presupus greşit! se înflăcără ea.

— Încerci să mă convingi că n-ai vrut să rămâi, cu mine astă-noapte? Că te-am forţat? Buzele lui se strâmbară cinic.

Obrajii ei se înroşiră când replică furioasă:

— Nu, nu încerc! Dar niciodată n-am dat vreun semn că voiam să fie un aranjament permanenţi,

— Eşti nevasta mea! se răsti Rhyder. Îmi aparţii!

— Eu sunt Gina Gaynes şi nu aparţin nimănui în afară de mine însămi!

Pretenţia lui arogantă de posesiune o incita să nege că vreo parte a ei îi aparţinea lui, chiar dacă ştia că-i dăduse inima.

— La naiba, murmură el în surdină. Ştiam că n-ar fi trebuit să te las

să pleci azi-dimineaţă.

Cuvintele abia îi ieşiseră din gură când mâna lui se strecură să-i prindă încheietura cu iuţeala unei cobre. Reacţia ei fu prea înceată că să-l evite. Rhyder o trase cu violenţă spre el. În apărare, braţul Ginei se smuci, mâna ei aterizând pe obrazul lui. Contactul puternic o făcu să simtă un val de durere alergându-i prin braţ.

Instantaneu el îi prinse mâna care-l lovise şi i-o răsuci la spate pentru a o zdrobi de pieptul lui. Faţa îi era întunecată de furie când se uită la faţa ei albită.

— De câte ori crezi că mă poţi pălmui fără să fii pedepsită? şuieră el.

Gina se încorda şi se răsuci pentru a se elibera, temându-se de pedeapsa lui. El o ţintui lângă el în timp ce degetele lui i se înfipseră în părul negru, trăgându-l din rădăcini până când durerea o forţă pe Gina să rămână nemişcată. Durerea abia i se uşurase când buzele ei fură zdrobite de gura lui plină de răzbunare.

Revoltându-se sub asaltul lui agresiv, Gina încercă să se lupte, dar asta nu servi decât să alimenteze furia lui. Curând plămânii ei fură lipsiţi de aer din cauza strânsorii lui puternice. Sărutul lui sufocant o împiedica să respire. Simţi că i se face negru în faţa ochilor. Rigiditatea trupului, care era ultimul ei gest de rezistenţă, se înmuie împreună cu puterile care o părăseau.

Cu ultimul bastion al rezistenţei ei cucerit, Rhyder începu să-şi guste victoria, căutându-i neastâmpărat dulceaţa buzelor, afundându-se în gingăşia acestora. Focul devastator al sărutului său, aprinse începutul timid al unui răspuns.

Degetele înfipte în păr nu-i mai provocau durere. Înainte ca Gina să se trezească răspunzând de bunăvoie cererii flămânde a pasiunii lui, se dezlipi de buzele tari, bărbăteşti.

— Lasă-mă! Chinuindu-se să respire, vocea ei era gâfâită şi joasă. Sau intenţionezi să-ţi exerciţi drepturile tale de soţ violându-mă? Faţa ei era întoarsă la distanţă de a lui.

— Să te ia naiba, Gina! El lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu violenţă lângă curba arcuită a gâtului ei. Întotdeauna reuşeşti să mă faci să mă dispreţuiesc pentru felul în care simt, şi jumătate din timp nu fac decât să răspund invitaţiilor tale.

— Lasă-mă, repetă ea, dându-şi seama că el spunea adevărul.

Simţurile ei protestau din cauza parfumului bărbătesc care o învăluia şi a atingerii trupului bărbătesc apăsat de al ei. Rhyder ridică puţin capul pentru a-i studia profilul întors, căldura umedă a respiraţiei lui mângâindu-i obrazul şi pielea sensibilă de pe gât.

— Cum, Gina? întrebă el cu o voce răguşită. Cum să te las să pleci? Nu pot! Nu încă.

Nu! strigă inima ei îndurerată, nu putea să-i dea drumul până când

nu-şi va fi îndeplinit obiectivul, acela de a cumpăra proprietatea în condiţiile lui şi nu ale lui Justin. De aceea avea nevoie de ea. În timpul acesta o va folosi ca să-şi satisfacă poftele pe care ea i le trezea. Şi asta nu era suficient. Acest aranjament o va distruge complet.

O cuprinse o oboseală extremă. Gina se luptă cu sine, aşa cum se lupta cu văpăile emoţionale ale dragostei sale pentru Rhyder. Ambele puteau, mult prea uşor, să se transforme în arme împotriva ei. Se încordă în braţele lui.

— Nu mă poţi ţine prizonieră, declară ea cu o voce joasă pentru a-şi ascunde oboseala.

— De ce nu? o ironiză el răutăcios. Timp de nouă ani amintirea ta m-a ţinut prizonierul ei. Acum ţin în braţe realitatea. Pot simţi bătăile inimii, căldura trupului, moliciunea cărnii tale lângă a mea. De ce ar trebui doar să-mi amintesc, când pot avea ce este al meu?

— Nu sunt a ta şi niciodată nu voi fi, continuă Gina să protesteze, cu urechi surde la vorbele lui de seducţie. Aşa că dă-mi drumul !

Rhyder îi permise să se dea un pas înapoi, ţinându-i braţele cu mâini ferme, pentru a o opri să scape. Asprimea metalică a privirii lui o sfredelea ca o lamă de oţel.

— Nu-ţi dau drumul. Nu până când nu vom vorbi despre asta. Aceste cuvinte erau primul semn că avertismentul ei era luat în serios.

— N-am ce vorbi, spuse ea. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine este ca lucrurile care-mi aparţin să se întoarcă la apartamentul meu şi să fiu lăsată în pace, aşa că nu avem nimic de discutat.

— Ba da, avem, ripostă Rhyder cu o voce care nu ceda. O să vorbim despre felul în care te-ai schimbat de azi-dimineaţă şi astă-noapte până acum.

— N-ar avea niciun sens. Oboseala o cuprindea din nou. Era obosită, trebuind să se lupte constant pentru a se apăra, atât fizic cât şi psihic.

— Gina… începu Rhyder, mâinile lui întărindu-şi strânsoarea pe braţele ei, de parcă ar fi vrut s-o tragă spre el şi s-o consoleze în braţele sale.

O ciocănitură în uşa de la apartament îi opri mişcarea. Încruntarea i se schimbă în iritare din cauza întreruperii. A doua ciocănitură atrase privirea lui iritată şi Gina scăpă de ochii lui autoritari, câştigând timpul de care avea nevoie pentru a sta ferm pe picioarele ei. Rhyder simţi imediat schimbarea, linia maxilarului său înăsprindu-se.

Lăsă să-i cadă mâinile în lături.

— Noi n-am terminat! rosti el vehement. Era mai mult o ameninţare decât un avertisment, când o lăsă pe Gina pentru a merge la uşă.

În timp ce în mintea ei se întreba ca va mai urma, simţurile ei îl

urmau pe Rhyder, ascultându-i paşii şi deschiderea uşii. Sângele îi îngheţă în vine când îl auzi vorbind cu cel care bătuse în uşă.

— Bună, Justin. Ce doreşti? Tonul arăta clar că Justin nu era binevenit.

Gina se întoarse încet spre uşă. Ochii ei chinuiţi întâlniră privirea acuzatoare a lui Justin pe care acesta i-o aruncă peste umărul lui Rhyder. Nu arătă nici cea mai mică surprindere văzând-o acolo. Culoarea care mai rămăsese în obrajii ei se duse.

— Mi s-a spus, rosti Justin cu răceală, privirea lui sfredelindu-l pe Rhyder, că aş putea s-o găsesc pe Gina aici.

Secundele treceau în tăcere, încordarea crescând, în timp ce Rhyder stătea în prag, blocând intrarea lui Justin. Încet, ca un arc ce se destindea, Rhyder păru să se relaxeze şi se dădu la o parte;

— Da, este aici, încuviinţă deşi ştia că Justin o putea vedea pe Gina stând ia intrarea camerei de zi. Ai vrea să vorbeşti cu ea?

— Te rog, răspunse Justin ţeapăn şi intră în apartament.

În timp ce închidea uşa, privirea lui Rhyder alunecă peste faţa albă a Ginei, apoi se întoarse la Justin, a cărui atenţie era împărţită între cei doi. Gura lui Rhyder se curbă într-un zâmbet curtenitor şi distant.

— Tocmai îi pregăteam Ginei ceva de băut. Ai vrea şi tu un pahar, Justin?

Justin era pe punctul de a refuza când se uită la Gina şi se răzgândi.

— Scotch şi apă, acceptă el oferta.

Gina îl privea năucă pe Rhyder, surprinsă că el îl invitase înăuntru pe Justin şi-i oferea de băut. O bănuială îi spuse că iniţial Rhyder vrusese să se descotorosească de Justin cât putea de repede, fără a primi cu bucurie întreruperea din partea unui bărbat care era privit ca un posibil rival.

Privirea ei cercetă expresia lui impasibilă pentru a afla un motiv, dar Rhyder abia o privi când trecu pe lângă ea intrând în cameră şi spre băruleţul aşezat în capăt.

Atenţia ei fu forţată să se îndrepte asupra lui Justin. Cu nervii întinşi la maximum, Gina făcu o încercare vagă să zâmbească, căutând să pretindă că situaţia era firească.

— Am încercat să dau de tine toată ziua. Vocea scăzută a lui Justin au micşora acuzaţia de constatare.

— Da, ştiu, recunoscu Gina, adăugând o falsă scuză: îmi pare- rău că n-am putut să-ţi răspund la telefoane, dar am fost prinsă majoritatea zilei.

Ochii lui; căprui străluciră cu neîncredere.

— Înţeleg, spuse Justin posomorât .Ai fost atât de ocupată încât n-ai putut să rupi cinci minute să-mi telefonezi, asta vrei să spui?

— Da. Agăţându-se de minciuna ei, Gina se întoarse să intre în camera de zi.

Paşii ei se încetiniră la vocea furioasă şi imperativă a lui Justin.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am descoperit că erai aici?

Poate că furia lui nejustificată sau dorinţa de a crede că lucrurile erau aşa cum păreau o întoarse pe Gina împotriva lui. Orice gând de a-l privi ca pe un aliat al ei împotriva lui Rhyder dispăru la dezaprobarea lui tăcută.

— Cum ai descoperit, Justin? puse Gina întrebarea pe care o sugerase Justin, cu un calm de gheaţă.

— M-am dus la apartamentul tău să te caut şi femeia care administrează clădirea mi-a spus că te-ai mutat. Soţul tău, accentuă el, ţi-a mutat lucrurile..

— Mă gândeam că aşa ai aflat că eram aici, răspunse ea plat.

— Nu puteam crede, murmură Justin cu amărăciune. Continuam să-mi spun că acea tâmpită bătrână a înţeles greşit. A trebuit să vin să văd cu ochii mei dacă te întorseseşi la el.

— Şi acum eşti aici. Gina-şi înalţă bărbia, palidă şi mândră, de parcă-l îndemna să spună tot ce gândeşte.

— Şi văd. Buzele lui se strânseră.

Gina ştia că-l lăsase intenţionat să creadă că se întorsese la Rhyder, atât prin cuvinte cât şi prin purtare. Dar nu-l putea lăsa să creadă aşa ceva.

— Aparenţele sunt înşelătoare, îşi începu ea explicaţia încordată. Ştiu cum ţi se pare, Justin, dar nu este adevărat.

El îşi lăsă capul pe o parte pentru a o studia.

— Vrei să spui că nu te-ai întors la Rhyder? o întrebă el precaut.

Când buzele ei se desfăcură fără echivoc ca să-i spună că nu se întorsese, statura înaltă a lui Rhyder apăru lângă ea, răspunzând la întrebare înainte ca Gina să aibă ocazia.

— Asta discutam când ai sosit tu, Justin. Scotch şi apă. Îi oferi lui Justin un pahar cu lichid auriu în care pluteau cuburi de gheaţă.

Ezitând, Justin ridică paharul, luând o înghiţitură mare de scotch ca şi cum sistemul lui nervos avea nevoie să se învioreze. Când se duse la un fotoliu de lângă sofa şi se aşeză, privirea lui supărată îi măsură pe amândoi.

— Lucrurile Ginei sunt aici, spuse Justin pe un ton care necesita clarificare.

— Doar temporar, răspunse Gina.

— Da, sunt aici, interveni Rhyder, făcând să sune de parcă nu vor mai pleca niciodată şi Gina îi aruncă o privire furioasă.

Justin se uita la cuburile de gheaţă din paharul lui.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Gina, zise el supărat, în loc să mă laşi să cred că-l dispreţuiai.

— Relaţia noastră a fost întotdeauna furtunoasă, răspunse Rhyder la comentariu, când Gina nu reuşi să-şi găsească vocea. S-a întâmplat

să ne vezi împreună în momentele noastre cele mai furioase, ca acum.

– Gina mi-a spus că nu sunteţi căsătoriţi, că aţi divorţat. Justin părea pregătit pentru răspunsul lui Rhyder.

— O uşoară exagerare, dădu acesta din umăr. Am fost despărţiţi câţiva ani, aşa că era firesc ca ea, să gândească în acest context.

— Şi încă mai gândesc aşa! izbucni Gina, enervată de modul în care decurgea conversaţia, ca şi cum ea nu era acolo.

Rhyder se uită la ea cu o faţă inflexibilă.

— Asta-i ceva ce vom discuta în particular.

Degetele lui Rhyder îi apucară mâna care ţinea paharul şi o ridicară, ducându-i paharul la buze.

— Bea, îi ordonă el repede, simţind cât de aproape de prăbuşire erau nervii ei.

Pentru o clipă, Gina se opuse ordinului, dar prezenţa tăcută a autorităţii lui o făcu să se supună până la urmă. Băutura îi arse gâtul, sufocând-o, dar asta-i permise să-şi ascundă adevărata cauză a strălucirii ochilor, datorată lacrimilor. Spera doar ca Rhyder să nu fi ghicit motivul din spatele slăbiciunii şi tremurului ei iniţial.

— Şi cu proprietatea mea cum rămâne? rupse Justin tăcerea.

Gina aproape-| văzu pe Rhyder cum se retrage în spatele unei măşti lipsite de emoţii, care nu dezvăluia nimic. Aştepta, simţind cum creşte încordarea în ea.

— Depinde, răspunse el rezervat.

— De ce? insistă Justin.

— De unele probleme. Rhyder nu explică nimic, dar Gina ştia exact ce rămăsese nespus,

O durere nemiloasă o străbătu. Hotărî în această durere să-l facă pe Rhyder să ştie că era la curent cu planurile lui în negocierile cu Justin.

— Ceea ce înseamnă, Justin, interveni ea cu o voce controlată, că depinde de mine şi de ceea ce hotărăsc eu. Nu este corect, Rhyder? îl provocă ea să nege.

El o studie pentru o clipă tăcută într-o contemplare distantă, ridicându-şi uşor o sprânceană, dar Justin fu acela căruia îi vorbi.

— Da, Gina are dreptate. Răspunsul meu va depinde de hotărârea ei, încuviinţă Rhyder calm.

Nu se aşteptase ca el să recunoască acest lucru.

Justin expiră greoi şi-şi termină băutura din pahar, punându-l pe masă cu un aer de finalitate. Se ridică în picioare, privirea lui căpruie căutându-l pe Rhyder.

— Cât trebuie să aştept pentru răspuns? întrebă el.

— Gina îmi va da răspunsul ei final în seara asta, într-un fel. Sau altul, stabili Rhyder privind-o rapid pe Gina. Îl vei avea pe al meu mâine dimineaţă.

Justin încuviinţă drept înţelegere şi acceptare.

— Întrucât am un interes personal cât şi de afaceri în această dispută, ar fi mai bine să plec acum. Şederea mea întârzie procesul, conchise el.

Când se întoarse să plece, Gina îşi dădu seama că era pe cale de a scăpa ocazia unei escortări sigure din apartamentul lui Rhyder. Se hotărâse. Rhyder ştia care era decizia ei, dar spera ca ea să şi-o schimbe. Şi Gina nu era sigură că-şi va putea feri inima de insistenţele lui.

Se ridică în picioare în grabă, lăsându-şi paharul pe masă şi făcând un pas după Justin. Numele lui îi rămase nepronunţat în gât, când mâinile lui Rhyder se înfipseră în carnea gingaşă a braţelor ei şi-i atrase umerii înapoi la pieptul lui.

— Rămâi. Cuvântul fusese rostit încet lângă ureche, răsuflarea lui caldă răvăşindu-i pârul.

Hotărârea Ginei se înmuie, supunându-se comenzii lui. Îl lăsă pe Rhyder s-o ţină acolo când Justin se opri la uşă ca să se uite înapoi. Privirea morocănoasă din ochii lui căprui părea să încuviinţeze că victoria era a lui Rhyder. Prinsă momentan în vraja atingerii lui, Gina nu putea să nege acest lucru.

— De ce l-ai invitat pe Justin să intre? De ce a trebuit să-l implici direct în asta? Îl bombarda cu întrebări ca să-l ţină la distanţă. Şi de unde această atitudine civilizată şi curtoazie prefăcută când ştii că nu le simţi.

— Ce ai fi preferat? întrebă el scurt. Ar fi trebuit să ne insultăm? Asta voiai? Voiai să ne vezi bătându-ne pentru tine?

— Nu, bineînţeles că nu! ripostă Gina, ştiind că el îi deformase intenţionat sensul întrebărilor.

— Bine! se răsti Rhyder, Pentru că ar fi fost un exerciţiu zadarnic. Femeile întotdeauna sfârşesc prin a alege pe cine vor, indiferent de cel care câştigă sau pierde. Lupta pentru tine n-ar fi avut niciun sens fiindcă nu ţi-ar fi influenţat alegerea.

— Ai dreptate, cedă Gina iritată. Şi îmi cunoşti decizia. N-o să mă faci să mi-o schimb. Îţi pierzi timpul încercând.

— De ce, Gina? Rhyder era cel care cerea răspunsuri, dominând-o, intimidând-o cu forţa personalităţii lui. De ce îmi spui „nu” după ce ai venit la mine noaptea trecută atât de spontan?

Ea căută înnebunită un răspuns.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că poate voiam să scap de o stafie a celor nouă ani?

— În braţele mele eu n-am ţinut o amintire, ripostă repede Rhyder.

— Poate că după ce m-am culcat cu tine, am descoperit că-l prefer pe Justin, îl sfidă Gina cu disperare.

Deşi Rhyder nu se mişcă, Ginei i se păru că el se afla mai aproape, furia lui năvălind peste ea ca o maree. Simţea. Forţa acesteia înecând-

o şi trăgând-o la fund. În maxilarul lui începu să se zbată un muşchi. Atmosfera era încărcată cu electricitate în timp ce el îşi înăbuşi furia cu un efort.

— Dacă te-aş crede că vorbeşti serios, cred că te-aş… Vocea lui vibra adânc în piept, aspră şi ameninţătoare.

El nu termină. Nu era nevoie să termine. Gina aproape îi simţea degetele în jurul gâtului. Cutremurându-se, ştia că-l provocase fără a se gândi la consecinţe.

— Are importanţă dacă ceva s-a întâmplat noaptea trecută sau cu nouă ani în urmă? întrebă ea încet. Tot nu schimbă faptul că vreau să fiu liberă de tine.

– De ce? întrebă Rhyder din nou.

— Deoarece nu vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine… Suferinţa i-ar fi fost de neîndurat ştiind că el n-o iubeşte, ci doar se foloseşte de ea. Aşa că te rog, lasă-mă să plec.

O frustrare furioasă trecu peste faţa lui Rhyder când încercă să găsească un neadevăr în cuvintele ei şi nu reuşi. Răsuflă adânc, nevrând să admită evidenţa celor spuse, ca şi imposibilitatea de a argumenta împotriva lor.

— Este ultimul tău cuvânt? o întrebă el în cele din urmă, nerăbdător.

— Da. Gina-şi ţinu respiraţia rugându-se să se termine chinul.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Gina tresări convulsiv. Privirea ei zbură spre Rhyder. Ea nu mai voia o altă întrerupere. El era pe cale s-o lase să plece. Simţea acest lucru şi nu voia să se prelungească momentul. Timpul lucra împotriva ei. Privirea lui Rhyder o sfredeli ca un vârf ascuţit de sabie.

O altă ciocănitură, de data asta mai insistentă, îl făcu pe Rhyder să-şi dezlipească privirea de ea. Înjurând în surdină, se îndreptă cu paşi mari către uşă. Mâinile Ginei erau încleştate atât de puternic încât degetele i se albiseră.

El smuci uşa cu o violenţă controlată. Braţele lui erau puse pe canaturile uşii pentru a bloca intrarea. Gina ştia că dacă de această dată era Justin care se întorsese, el nu va fi primit înăuntru.

CAPITOLUL X

Cu o privire la persoana din hol, Rhyder deschise larg uşa şi se dădu la o parte. Acţiunea lui o ului pe Gina până când văzu cu aceeaşi surprindere că Pete era cel care intrase.

— Dacă nu-mi poţi spune un „bună“, ce-ar fi să-mi oferi ceva de băut? zise Pete cu un râs scurt. Apoi o observă pe Gina şi zâmbi. N-am crezut că eşti aici – ceea ce arată că o sărbătorire este definitiv în ordine.

— Las-o baltă, Pete, răbufni Rhyder în timp ce mergea spre bar.

— Ce… ce? Pete îşi lăsă capul pe o parte, abia în acea clipă sesizând tensiunea ce domnea în încăpere.

— Nu-i nimic de sărbătorit. Buzele lui Rhyder se strâmbară cu cinism când adăugă: Doar dacă nu vrei să toastezi pentru faptul că ai avut dreptate.

— Vrei să spui că… Ezită, şovăind să formuleze în cuvinte ceea ce era evident.

— Gina a spus „nu”, termină Rhyder cu o voce încordată.

Deja în camera de zi, Pete se lăsă să cadă în fotoliul lăsat liber de către Justin. Posomorât şi resemnat Pete cânta în buzunarul interior de la haină şi scoase un teanc de hârtii.

— Şi eu care mi-am petrecut ziua alergând prin tot statul Maine pentru nimic, ofta el şi puse hârtiile pe măsuţa care era la câţiva metri în faţa fotoliului.

Rhyder se întoarse de la bar şi-i întinse paharul cu băutură, uitându-se în treacăt la hârtii.

— Deci le-ai obţinut? comentă el.

— Da, încuviinţă Pete posomorât, totul semnat; parafat şi legalizat.

Privirea Ginei se mută de la unul la altul, uşor nedumerită de schimbul lor de cuvinte. Rhyder îi aruncă o privire, prinzând întrebarea din ochii ei.Se duse spre sofa şi se aşeza.

— Ai putea să te aşezi, Gina, spuse el crispat.

Zăpăcită, ea se duse spre fotoliul alăturat Iul

Pete.

— Despre ce vorbiţi?

Pete îi întâlni şovăind privirea.

— Am reuşit să obţin invalidarea anulării căsătoriei. Căsătoria ta cu Rhyder este legală din punct de vedere oficial. Credeam că voi aţi clarificat lucrurile.

— Te-ai înşelat. Gina-şi plecă privirea, simţind cum căldura îi

cuprinde obrajii.

— Păcat. Pete îşi sorbi absent băutura. Rhyder era aşa de optimist.

— M-am răzgândit, murmură ea. Este dreptul meu.

— Te deranjează dacă te întreb de ce? Lentilele ochelarilor intensificau blândeţea din privirea lui Pete când se uită la ea.

Rhyder răspunse la întrebare cu o inexpresivitate aspră:

— Gina nu suportă gândul de a trăi cu mine tot restul vieţii ei.

— Ăsta-i un motiv serios. Nici eu nu te-aş alege, încercă Pete să facă o glumă dar nimeni nu râse.

Rhyder se aplecă şi-şi sprijini coatele pe genunchi, cu mâinile strânse în faţa lui. Se uita la acestea, oboseala fiindu-i întipărită în curba umerilor laţi şi a gâtului uşor încovoiat.

— Care-i următoarea mişcare, Pete? întrebă el fără tragere de inimă.

Tonul lui sugera că nu-i mai păsa cu adevărat şi întrebarea fusese pusă fiindcă lumea nu se oprea în loc din cauza lui. Gina cunoştea acest sentiment, îl simţea mult mai intens decât Rhyder, pentru că el n-o iubea.

— Ei bine… Pete inspiră adânc, îşi reţinu respiraţia pentru o secundă privind ezitant către Gina şi apoi expirând… Presupun că nu eşti de acord cu câteva luni de încercare, ca să vezi dacă voi doi v-aţi putea înţelege?

— Mu! respinse ideea Gina aproape cu violenţă, după care adăugă pe o notă mai calmă: Tot ceea ce vreau este ca Rhyder să mă lase să plec şi să-mi trimită înapoi lucrurile la apartamentul meu.

— Lucrurile tale? O sprânceană blondă se ridică deasupra ramei ochelarilor lui Pete.

— Da, dădu ea din cap. Rhyder a anulat contractul de închiriere al apartamentului meu astăzi şi a mutat totul aici. De data aceasta nu mai era cuprinsă de furia anterioară faţă de manipulările arogante ale lui Rhyder.

— Dumnezeule! exclamă Pete şi se rezema de. Spătarul fotoliului uitându-se la Rhyder, uluit de îndrăzneala acestuia. Chiar ai anticipat hotărârea ei?

— Credeam că aveam un motiv, mormăi Rhyder, ridicându-se în picioare şi frecându-şi ceafa. Ar fi trebuit să bănuiesc că se va transforma într-o mică vrăjitoare care când zice una, când zice alta.

— Nu-i adevărat! protestă Gina furioasă. Eu niciodată…

— Hai, hai, o întrerupse Pete, cu mâinile îndepărtate pentru a opri şuvoiul de vorbe indignate. Această situaţie n-o să se clarifice dacă amândoi ţipaţi şi vă insultaţi.

Rigid, Rhyder se întoarse cu spatele la ea, ducându-se spre bar. Vorbele lui tăioase încă o răneau, dar Gina îşi strânse buzele.

Uitându-se de la unul la altul, Pete zâmbi.

— Bine. Acum să analizăm situaţia punct cu punct. Problema imediată este apartamentul tău,Gina. Mă voi duce acolo la prima oră mâine dimineaţă, să aranjez cu contractul de închiriere. Cât se poate de repede îţi voi muta lucrurile înapoi. Până atunci va trebui să te duci la un motel pentru la noapte. De acord?

— Da, încuviinţă ea, conştientă cu durere de Rhyder care măsura camera în lung şi-n lat.

— În următoarea ordine va trebui să fac hârtiile de despărţire. Peter scoase un carneţel şi un creion din buzunarul interior al hainei. Capul lui era aplecat, când începu să scrie. Îi aruncă Ginei o privire rapidă de confirmare. Presupun că tu vei completa hârtiile de divorţ?

Inima ei se strânse când dădu din nou din cap.

— Da.

— Nu! strigă Rhyder, oprindu-se lângă fotoliul ei.

— Pe ce motive? continuă Pete.

— Nu ştiu, scutură Gina din cap, pulsul ei accelerându-se la atmosfera încărcată din încăpere când încercă să-l ignore pe Rhyder. Incompatibilitate, presupun, dădu ea din umeri.

— N-o să înaintezi niciun divorţ, stabili Rhyder pe un ton ameninţător.

Apropierea lui părea s-o domine. Agitată, Gina se ridică în picioare. Aşezată, găsise avantajul înălţimii lui prea copleşitor. Genunchii îi tremurau trădători când stătu în faţa lui, încercând să se înfurie.

— Atunci înaintezi tu divorţul ! ripostă ea. Pentru mine nu are importanţă.

— Nu-ţi dau niciun divorţ ! se răsti el.

Înmărmurită de declaraţia lui, Gina nu putu scăpa de mâinile lui care-i prinseră umerii. Trăsăturile lui aspre se transformaseră în linii neîndurătoare, albastrul sfredelitor al ochilor lui fixând-o.

— N-o să te descotoroseşti de mine aşa de uşor cum ai făcut acum nouă ani ! Avertismentul lui era o promisiune. Nu va fi niciun divorţ.

Gina respiră cu greutate.

— Nu! Lacrimile îi împăienjeniră ochii, strălucind ca smaraldul.

La vederea lor, ceva se rupse în el. Ea fu trasă cu putere la pieptul lui, mâinile ei ridicându-se instinctiv să se opună, dar trupul topindu-i-se când simţi statura lui puternică.

Capul lui se aplecă lângă urechea ei, îngropându-se în părul ei negru.

— Eşti soţia mea, Gina, murmură Rhyder aspru.N-o să-ţi dau drumul.

Tortura de a-l iubi şi a trebui să renege aceasta dragoste se citea în expresia ei. Nu încerca, s-o ascundă deoarece Rhyder n-o putea vedea. Pete văzu. Închizându-şi carneţelul, se lăsă în fotoliu pe spate când Gina găsi puterea să se răsucească, eliberându-se.

— Divorţez, Rhyder, repetă Gina ca să se reasigure pe sine de intenţiile ei.

— Mă voi opune, o anunţă ei.

— Să nu ne grăbim, Rhyder. Pete îşi lăsă capul pe o parte, gânditor, şi Gina simţi privirea cercetătoare a acestuia.

— Tu eşti avocatul meu, Pete, spuse Rhyder încordat, şi-ţi ordon să conteşti orice acţiune o Ginei la tribunal. Când o să-ţi vreau sfatul, ţi-l voi cere. Până atunci, nu te băga.

— Eu nu sugerez decât că ar trebui să ne aşezăm cu toţii şi să discutăm raţional în loc să ne lăsăm târâţi de emoţii, replică Pete luând taurul de coarne.Sunt sigur că Gina este de acord cu mine, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă ea ezitând.

Întorcându-se cu spatele, Rhyder păru să se disocieze de discuţie. Cu mâinile strânse în poală, Gina se aşeză pe marginea fotoliului.

— La ce te-ai gândit în privinţa condiţiilor unui aranjament financiar de divorţ? întrebă Pete.

— Vreau un divorţ; nimic mai mult, insistă Gina răguşită.

Rhyder scoase o răsuflare scurtă, dispreţuitoare.

— Asta pentru început!

Cuvintele lui jignitoare pretindeau o ripostă.

— Niciodată n-am vrut niciun fel de bani de la tine. Tu ai vrut să plăteşti pentru a-ţi linişti conştiinţa, şi eu am luat banii fiindcă am gândit că mi-i datorai. Amândoi ne-am înşelat.

— Curtea probabil te va recompensa cu ceva bani, comentă Pete şi oftă. Totul ar fi putut fi atât de simplu.

— Nu va fi, se răsti Rhyder. Indiferent dacă se va pune sau nu problema unui aranjament financiar, eu mă voi opune divorţului.

— Mă referem la faptul că ar fi fost mai simplu dacă n-ar fi fost împăcarea voastră, oricât de scurtă a fost, explică Pete studiind spatele lui Rhyder. N-ar fi fost decât o problemă simplă de hârtii.

Dar Gina începea să fie sfâşiată de insistenţa implacabilă a lui Rhyder că va contesta orice acţiune care să desfacă această căsătorie a lor.

— De ce faci asta? întrebă ea disperată. Nu-ţi cer decât să mă eliberezi de tine, nimic mai mult. De ce? Spune-mi, de ce?

— Da, Rhyder, aprobă Pete pe neaşteptate întrebarea ei. Gina este mai mult decât cooperantă în privinţa divorţului. Spune-ne de ce tu nu eşti.

— La naiba, Pete. Ştii răspunsul foarte bine! Rhyder se răsuci pe călcâie şi ajunse în faţa prietenului său, furios din cauza întrebării care-i fusese pusă.

Umerii i se cocârjară puţin când Gina oftă.

— Îl ştiu şi eu.

Pete privi curios.

— Dacă ştii, atunci de ce ai întrebat?

— Pentru că, îşi ridică ea bărbia, dar privirea îl rămase asupra încheieturilor albite ale degetelor din cauza încleştării, credeam că în aceste împrejurări Rhyder va renunţa la planurile lui de a mă folosi pentru a obţine proprietatea.

— Ce proprietate? veni întrebarea uşor ameninţătoare a lui Rhyder.

— Ştii foarte bine ce proprietate, îi aruncă ea o privire iritată.

— Te-ar deranja să-mi spui? Pete se uită de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă asupra Ginei.

— Proprietatea lui Justin, bineînţeles, răspunse ea încordată.

— Ce?! Vocea lui Rhyder era ascuţită din cauza uluielii.

Capul blond al lui Pete se dădu pe spate, cu o lumină gânditoare în ochi când studie expresia ei războinică.

— Care erau planurile lui?

— Sunt sigură că le-a discutat cu tine, ripostă Gina pe un ton caustic.

Din partea lui Rhyder începu să se audă un mârâit furios, dar Pete îi ordonă din priviri să tacă şi-şi îndreptă atenţia asupra Ginei.

— Nu, nu cred c-a făcut-o, replică el calm. Vrei să mă lămureşti?

— Spera să mă încânte pentru a-l convinge pe Justin să vândă în condiţiile impuse de el. Buzele ei se strânseră pentru o clipă. Acum presupun că va face din asta o condiţie înainte de a fi de acord cu divorţul.

— Din tot… Rhyder fu oprit de mâna ridicată a lui Pete.

— Eşti sigură în privinţa asta? Pete o privi cu atenţie.

— Da, sunt sigură. Gina îşi dori să nu fi fost. A recunoscut asta când Justin a fost aici, cu o jumătate de oră mai devreme.

— Este o minciună ! negă Rhyder cu violenţă.

Gina se cutremură la furia şi dezavuarea lui mincinoasă şi continuă:

— Este adevărat. I-ai spus lui Justin că hotărârea ta de a cumpăra proprietatea va depinde de mine, îi reaminti ea cu răceală. În afară de asta, am tras cu urechea când ai vorbit cu Pete azi-dimineaţă.

— Ce legătură are cu toate acestea? o întrebă Pete surprins.

— Ai uitat? replică ea cu amărăciune. Rhyder ţi-a spus că putea garanta cooperarea mea, indiferent dacă lui Justin îi convine sau nu. Ba chiar i-a telefonat tatălui lui să-i dea vestea prematură că era pe cale să obţină proprietatea în condiţiile lui, chiar dacă nu vorbise cu mine.

— Şi tu ai crezut… începu Pete, gura începând să i se lăţească într-un zâmbet.

— N-are importanţă! se răsti Rhyder întrerupându-l. Dă-mi oferta de contract pe care a întocmit-o Gina.

Zâmbetul nu dispăru de pe faţa lui Pete când apucă servieta aşezată

lângă fotoliul său. Deschizând-o, frunzări printre hârtii şi-i întinse un set lui Rhyder. Gina observa, aşteptându-se ca Rhyder să rupă hârtiile, acum, când îşi dădea seama că ea nu va fi obligată să fie de acord cu schema lui.

Ochii ei verzi se măriră confuzi când îl văzu punându-şi semnătura pe ofertă. Imediat el împinse hârtiile şi stiloul către Pete.

— Semnează ca martor, îi ordonă el scurt. Când totul fu îndeplinit, el puse hârtiile în mâna Ginei. Iată-ţi preţioasa înţelegere, acceptată, semnată şi de faţă cu martori – în condiţiile lui Justin!

— Eu… Năucă, îşi ridică privirea spre masca ameninţătoare de pe trăsăturile lui Rhyder. Nu înţeleg… N-are nici un sens.

— Nu sunt surprins, prostuţo oarbă, bombăni Rhyder. Conversaţia dintre Pete şi mine pe care ai auzit-o azi-dimineaţă privea invalidarea oficială a anulării căsătoriei. Ştiam că Justin te voia şi nu va fi fericit să descopere că te-ai fi întors la mine. Cât despre conversaţia telefonică cu tatăl meu, el ştia despre noi, că te-am întâlnit din nou şi am descoperit că te vreau ca soţia mea. Ştirea la care mă refeream n-avea nimic de a face cu proprietatea, li spuneam că ne-am împăcat.

Capul ei negru se clătină dintr-o parte în alta a neîncredere.

— Nu, protestă ea. Dar Rhyder părea atât de convingător…

— Şi cu câteva momente în urmă, cu Justin, continuă el fără a ţine seama de protestul ei, i-am spus că hotărârea mea în legătură cu proprietatea va depinde de tine. Dacă nu te întorceai la mine, eu nu cumpăram pământul. Pentru că dacă nu te puteam avea, nu mai voiam să pun piciorul în Maine pentru afaceri sau din orice alt motiv.

Degetele Ginei se strânseră pe contract, prefăcându-l inconştientă într-un ghemotoc. Voia cu disperare să creadă ce spunea el, dar în suflet îi era teamă că era totuşi o altă şmecherie.

— De ce m-ai vrut înapoi, Rhyder? şopti ea, cercetându-i contururile aspre ale feţei.

— Ce alt motiv rămâne, Gina, întrebă el cu amărăciune, cu excepţia faptului că te iubesc?

— Niciodată n-ai spus-o. Mi-ai spus doar că mă doreai.

— Pentru că te iubesc, repetă el posomorât.Probabil acesta a fost întotdeauna, pentru că te iubesc.

Inima ei tresări de bucurie, nemaifiindu-i teamă să-l creadă. În ochi îi sclipea dragostea profundă, dar Rhyder nu părea să vadă acest lucru.

— Hai, Gina, o îndemnă Pete încet. Spune-i că-l iubeşti ca să pot desface sticla de şampanie!

Capul lui Rhyder se ridică la cuvintele lui, privirea îngustându-i-se. Pe buzele ei apăru un zâmbet timid, prin vine începând să-i cânte un cântec sălbatic.

— Îţi aminteşti ceva ce i-ai spus lui Justin? Vocea ei era abia o

şoaptă, tremurând de emoţie. Ai spus că relaţia noastră a fost un amestec de furie şi pasiune. Este adevărat. Chiar când te uram, te iubeam, Rhyder.

Aroganţa păru să-l părăsească împreună cu amărăciunea, Mâna lui se întinse timidă să-i traseze linia tâmplei. Genele ei negre se zbătură drept răspuns la mângâierea lui.

În următoarea clipă braţele lui erau în jurul ei şi gura lui îi poseda flămândă buzele. Gina îi răspunse cu dorinţa ei instabilă şi cu tot dorul ce zăcea în inima ei. Niciunul dintre ei nu auzi pocnetul dopului sticlei de şampanie şi lichidul spumos oare era turnat în trei pahare.

Pete zâmbi, luă unul dintre pahare şi părăsi în linişte încăperea. Şampania va fi trezită când Gina şi Rhyder îşi vor bea în cele din urmă paharele.

— SFÂRŞIT —